

ROMAN

ÖLÜM ÇİÇEKLERİ

SABIHA ATEŞ ALPAT

BEKA YAYINLARI

Kitap
Ölüm Çiçekleri

Yazarı
Sabiha Ateş Alpat

Yayına Hazırlayan
Osman Arpaçukuru

Kapak Tasarım
Ahmet Mayalı

Baskı ve Cilt
Bayrak Matbaası

2. Baskı, Şubat 2004

BEKA YAYINLARI

Çatalçeşme Sok. Üretmen Han No: 18
Tel.&Faks: 0212 512 51 66 - 512 45 43
Cağaloğlu – İstanbul

SABİHA ATEŞ ALPAT

ÖLÜM ÇİÇEKLERİ

Roman

beKa

İlk Çatışma

Sabahın ilk ışıklarıyla kalkan Fahriye Hanım, işlere yetişme telaşındadır. Alelacele kıldığı sabah namazının ardından, kızların odasına telaşla girer, kızlara seslenir:

— Selma, Sevim kalkın, öğlen oldu. Hadi kızlar, uyy, hâlen yatıyorlar.

Kızlar alışkındır bu duruma, pek orali olmazlar. Her ilkbaharda bu koşuşturma yaşanmak zorundadır. Tarlalar ekilecek, bakım yapılacak ki mahsul alınabilsin. Bu koşuşturma tıpkı ahireti anlatmaktadır akıl sahiplerine. Bu dünyada Hak rızası için koşuşturup, yapılması gerekenleri yapacak sonra da amellerimizdeki yabancı nimetleri, farklı beklentileri, tarladan ayrı otunu temizler gibi temizleyecek ve ahirette de mahsul verimli alınacaktır.

Annelerinin seslenmesinden kurtuluş yoktur. Sonunda mecburen kalkarlar. Selma uyku

mahmurluğuyla yatağın üzerinde oturdu ve sınırlı bir şekilde anasına söylendi.

— Öff! Daha ezan bile yeni okunuyor acelen ne?

— Bizim ezan okundu. O yukarı ki mahallenin ezanı.

Hadi çok konuştun çabuk ol.

Sevim anasının şeklen yaptığı ibadetlerden rahatsız oluyordu. Yeni okuduğu bir kitapta Hz. Ali'nin şu sözü onu çok etkilemişti; “Annaşılmayan ibadette hayır yoktur.” Amelle-rimizi ciddiye almalıyız, diye düşünüyordu. Biz yaptığımıza itina gösterip ciddiye almazsak bizi kim ciddiye alır? diyordu.

Anasının sesiyle irkildi:

— Hadi, diyorum size. Sevim;

— Kaç kez söyledim imsak atınca hemen sabah namazı kılınmaz, biraz beklemeliyiz diye.

— Konuşma! Allah affeder hadi çabuk olun. Tarlaya geç kalmayalım.

Sevim sustu. Zira bir şey bilmeyene anlatmak kolay, ama yanlış doğru olarak bilene zordu.

Sevim abdest almaya giderken; Selma da yüzünü yıkamış makyajını yapmak için aynanın karşısına geçmişti. Sevim'in huşu içerisinde

kıldığı namazı kıskanan Selma dua eden Sevim'e seslendi.

— Yetmişlik koca karı gibisin. Bari, sana babaanne diyelim. Bu gidişle evde kalacaksın. Ya da, bir köylüyle evlenip, ölene kadar tarla işlerinden kurtulamayacaksın.

— Mevlam, neylerse güzel eyler. Sen abla, ya sen, daha şimdiden yüzün kırışmaya başladı. İhtiyarlayınca artık yüzüne bile bakılmaz. Filmleri izleye izleye o süprüntülere benzemeye can atıyorsun.

— Hıh, kedi ete yetişemeyince, pis, kötü kokuyor dermiş. Sen de, artistler gibi olamayınca, öyle konuşuyorsun.

— Onlara benzemek isteyen kim? Ben Hz. Fatıma anama benzemek istiyorum. Artist olmaya ne var ki? En ünlü olmak için, en çok soyunmak yeterli. Ne kadar çirkeflik o kadar ün. Ben onları sevmiyorum ki onlara benzemeye çalışayım. Geçen gün okudum Peygamber Efendimiz (s.a.v.) buyurmuşki; “kişi sevdiğiyle beraberdir” -yani ahirette- ha bu arada sana da sabah sabah müjde vermiş oldum. Sende o benzemeye çalıştıklarınla beraber olacaksın.

— Başlarım sana, onların yanına sen git, tamam mı?

— Ben, kime özenip benzemeye çalışıyorsam, Allah (c.c.) beni onların yanına gönderecek, inşallah. Seni anlamak da mümkün değil. Geçen de, Atatürk'ü çok seviyorum demiştin, ben de, madem seviyorsun, Allah seni onun yanına gönderir dedim. Yine kızdın. Fena mı sana dua ediyorum. Sen çok seviyorum diyorsun, ben de, madem Atanı ve bu saydıklarını çok seviyorsun, onların yanına gidersin, hiç merak etme, diyorum. Hani bu dünyada görmedin ya, yazık olmasın sana.

— Kızım, beni başlatma yine, o saydıklarının yanına sen git.

Fahriye hanım seslendi:

— Yine başladınız, hadi, tarlaya geç kalacağız, sofrayı kurun.

Selma:

— Bıktım, şu tarla işlerinden, diye söylendi. Bir yandan da makyajını yapıyordu. Sevim dayanamayarak:

— Abla, var ya, sıcak vurunca, boyaların birbirine karışıyor. Neye benzediğin ise hiç belli değil. Bak, biraz önce Allah'u Ekber diye nida ettiler, yani Allah (c.c.) en büyüktür.

— Bunu biliyoruz, kafa ütüleme.

— Allah (c.c.), en büyükse, O'nun sözü tutulmalı değil mi? İnsan en büyüğüne itaat eder, üstelik biz kuluz, aciziz.

— Yani?

— Öyle aciziz ki, Azrail (a.s.) geldiğinde, git, ben canımı sana vermem diyemeyiz, diyemediğimiz gibi, başımız sıkışınca, hemen Allah'tan yardım diliyoruz, bu da acizliğimizin göstergesi.

— Daha, gencim kızım.

— Gençlerin Allah'a ihtiyaçları yok mu?

— Çok konuştun, kes.

Sofraya geçtiler, kahvaltıdan sonra çapasını alan, tarlanın yoluna koyuldu. Sevim, kendisine siyahtan şalvar, başına da, aynı renk örtü yapmış; örtüsü beline düşecek bir şekilde kapalıydı. Tarlada bu şekil çalışıyordu. Öğlene doğru Elif, kızların yanına geldi.

— Selamün aleyküm, kızlar.

Sevim:

Aleyküm selam, hoşgeldin Elif.

Heyy, Selma, duymuyor musun? Dalmışsın,

Hoşgeldin Elif, Allah aşkına şu örtünün altında, pişmiyor musunuz?

Selma mecburiyetten çalıştığı tarlada çatışmak için bahane arıyor ve burnundan soluyordu adetâ. Elif'in gelişinden hoşlanmadığını belli ederek.

Elif çok da şaşırmamıştı Selma'nın her zaman ki hali diye düşünerek kendisinden emin cevapladı onun sorusunu:

— Görünüşe bakılırsa epeyce sıkılmışsın. Şu sıcağa dayanamayıp, sabretmenin neticesi olarak sıcaklığı derecelerle ölçülmeyen cehennem ateşini göze alıp Allah'ın emirlerini dikkate almadan yaşamak.

— Pişmeye gelince, belki biraz sıcaklıyor olabilirim, ama sonundaki cennet umudu zevkle dayanmamı sağlıyor. Ben müslümanım ve Allah'ın emirlerine teslim olana müslüman deniyor. O halde onun emirleri dağda, ovada, tarlada, hapiste velhasıl her yerde ve zamanda benim için bağlayıcıdır.

Selma bozulduğunu fark ettirmemeye çalışarak

— Zaten...

Elif:

— Sen haklısın, vahiyle yoğrulmayan, vahiyle düşünmeyen, vahiyle dolmayan kafa necistir. Sevim'in de kafası vahiyle yıkandı nezih oldu.

— Zaten, Sevim'in kafasını da sen yıkadın.

— Abla, ben aptal değilim, aklımı kullandım, başka kurtuluş yolu olmadığını anladım. Elifle senede kaç kez görüşüyoruz ki?

— Öleceğiz tabi.

— Peki, öldükten sonra ne olacak?

— Şeyy...

— Bak kardeş, öleceğiz ve attığımız her adımın hesabını vereceğiz. Birgün, Rasulullah (s.a.v.) hurma ağacının altında oturuyordu. Su istedi, suyu içtikten sonra “Her nimetten o gün sorulacaksınız” ayetini okudu. Yanında bulunan sahabiler sordular: “Ya Rasulallah, sudan da mı?” Efendimiz cevap verdi: “Evet, hatta bu ağacın gölgesinden dahi.” Ahirette, sırat köprüsünü geçerken sorulacak sorulardan bir tanesi de, “Gençliğini nerede ve nasıl harcadın?” olacak. Peki Selma, ne cevap vereceğiz? Nasıl yaşarsan yaşa, mutlaka ölecek ve mutlaka Allah'ın mahkemesinde sorguya çekileceksin. Şimdi akıllı insan, o mahkemeye hazırlanan mıdır, yoksa al-dırmayan mıdır?

— Biz, daha genciz. Sevim:

— Bırak, Elif, Allah (c.c.) buyuruyor ki: “Onlar kördürler göremezler, sağırdırlar

işitemezler.” Allah bizleri kalpleri mühürlü olanlardan eylemesin.

— Amin, neyse ben gideyim Allah'a emanet ol.

— Sen de.

Elif gittikten sonra, Selma söylenmeye başladı

— Yobaz, ne olacak, kendini ne zannediyor. Öteden gelen babası:

— Ne var, ne oluyor? Sizin kavganız hiç bitmez mi? Selma abartarak olanları anlattıktan sonra, babası

Sevim'e hitaben:

— Herşeye fazla burnunu sokma. Namazını kıl, kimseye karışma, başımıza iş açarsın, yerin kulağı vardır derler.

— Baba, Allah'tan korkandan değil, korkmayandan kork. Merak etme, benden zarara uğramazsınız.

— Senin aklın ermez. Benim dediğimi yap, şu komşunun kızıyla da fazla arkadaşlık kurma.

— Neden? Baba, ablamın sınıf arkadaşındır diye, erkeklerle konuşmasına izin var da, benim, Elifle konuşmama neden izin yok!

— Cevap yetiştirme. Herhalde babaya itaat de dinimizde var, ne diyorsam onu yap.

— Evet, Allah ayeti kerimede: “Anaya, babaya öf bile demeyin buyuruyor.” Fakat ölçü vardır. Şeriatın izin vermediği noktalarda, harama girdiği noktalarda anaya, babaya, kocaya velhasıl hiç kimseye itaat yoktur. İstedığınız zaman nasıl da dinin arkasına sığınyorsunuz. Arkasına sığındığınız o dinin emirlerini, gereklerini ben yapıyorum, ambargo koyuyorsunuz, sonra da herkesten önce dine sahip çıkıyorsunuz.

— Ben, Elif ten güzel şeyler öğreniyorum, siz öğretmiyorsunuz ne yapayım.

Babası hiç sesini çıkarmamış, çıkaramamıştı. Zira kızı haklı konuşuyordu. Dönüp işinin başına giderken, Sevim arkadan seslendi:

— Baba, saygısızlık yaptıysam özür dilerim.

— İşine bak!

Akşama dönerken, Selma annesine:

— Ana, kaç kez söyledim, dantelimin ipi bitti. Ne zaman alacağız? Elim boş kaldı.

— Abla, bugün de kitap okursun.

— Sen konuşma. Zaten bıktım artık şu tarla işlerinden.

Anası:

— Tamam, gevezelik etme de, Perşembe günü gidip alırız.

Akşam yemekten sonra, Sevim kitabının başına otururken, Selma da televizyona, dizinin başına oturmuştu. Dizi bittiğinde, odaya girdi ve Sevimin ağladığını gördü. Merak etti ve sordu:

— Niye ağlıyorsun? Bir şey mi oldu?

— Sevim, niye cevap vermiyorsun, merak ettim, ne oldu?

— Merak ettinse dinle. Peygamber Efendimiz ve arkadaşlarına, sırf müslüman oldukları için, Mekke'li müşrikler üç yıl ambargo koydular. Bu ambargonun maddelerinden bir tanesi de: “Müslümanlardan hiç bir şey alınmayacak, müslümanlara da hiç bir şey satılmayacaktı.” Bu ambargodan ölenlerin içinde çocuklar da vardı. Peki açlık ve susuzluktan ölenlerin suçu neydi?

Yalnız Allah'a inanmak ve yalnız O'nun kanunlarına göre yaşamayı istemek.

Bu ambargo gecelerinden birinde, bir sahabi ihtiyaç için dışarı çıkmıştı. Karanlıkta ayağına bir şey değen sahabi, merak ederek, o şeyi kaldırıp bakar ve şöyle der: “Bu, topraklar arasında kurumuş bir deri parçasıydı. Çok sevindim, hemen götürüp yıkadım, ve günlerce kaynatarak onun suyu ile açlığımızı giderdik.” Aynı kitabın başka bir bölümünde, “İnsanlar ya Allah yolundadır, ya da Şeytan yolunda. Çünkü üçüncü

başka bir yol yoktur, diye yazılı. Beni de ağlatan, Önderimin onca çile çekmesi ve yine de taviz vermeden İslâm'ı anlatması.

.....

— Bak abla, gencim diye aldanıp, Allah'a itaat etmiyorsun. Fakat ihtiyarlayınca öleceksin diye, elinde bir senedin yok. Hem ihtiyarlayınca yaptığın ibadetler, ne kadar geçerli olacak. Gel ilk önce, güzel bir “La ilahe illallah” de.

— Amma da yaptın, diyorum ya?

— Öyle değil. Manasını bir kere oku, sonra karar ver, ya kabul etmeye ya da, etmemeye. İşte, Peygamber ve ashabı “la” dedikleri için, onca çile çektiler. Peygamber Efendimizin bizzat kendisi, Mekke'de hayat olmadığı için, içinde akrabalarının da bulunduğu Taif şehrine gitti. İnsanları Tevhide çağırmak, “la” dedirtmek için.

— O zamanın gavurları da, ne zalim imişler. Şimdi ne güzel, hepimiz “La ilahe illallah” diyoruz, kimse, kimseye karışmıyor.

— Peki “la” deyince ne demiş olursun?

— Nereden bileyim ben Arap değilim ki?

— Ama dili arapça olan bir dinin sahibisin.

— Evet öyle!

— Peki o zaman biri sana sövse, hangi dil ile söverse sövsün mahiyet değişir mi?

— Hayır.

— O halde kabul ve inkarın da hangi dilde olduğu önemli midir? Önemli olan ne söylediğinin farkında olmaktır. Hem dilin (la) demiş ama azaların, hareketlerin seni yalanlamış neye yaradı. Söylesene ne anlamı kaldı. Peygamber ve ashabı onca çileyi (la) dedikleri için çektiler.

— Tabii, biz şimdi gavurların istediği gibi “la” diyoruz da onun için karışmıyorlar. Gavurlar, senin gibi “la” diyene niçin karışsınlar. Yoksa o zamanın gavuru da, şimdinin gavuru da aynı, kalplerinde ki bize, yani Müslümanlara karşı kinleri, yok etme arzulan, gitmiş değil. Fakat bizim “la” dememizin, onlara bir zararı yok ki, neden karışsınlar? Dediğim gibi, Peygamberimiz Taif’e gitti de, ordan O’nu taşla, sopayla kovdular. Mübarek başından inen kan, çarığının doldurdu. Sırf “la” dediği için, yani “Allah’tan başka kanun koyucu yoktur, O’nun koyduğu kanunların dışında ki insan kafasının mahsulü olan kanunlar, geçersiz, ve saçmadır vede kafir kanunlarının hepsi, kafirleri bağlayıcıdır dediği için.

O kadar artistlere özeniyorsun, sanki artistler ölmüyor mu? Şöyle bir gözünde canlandır, nurlu yüzüyle şefkatli kucağını açmış, hoşgeldin sen de

bizdensin diyen Fatıma, Aişe, Hatice gibi annelerimizin yanında mı, yoksa, azap canlarını yaktıkça Allah'ım ne olur, bizi geri gönder'de "la" deyip, güzel amelle gelelim. Ve su dedikçe, ağzına dökülen, kan ve irin mi daha güzel? İki-sinden birini tercih etmek senin elinde.

— Ne yani, sen cennete mi gideceksin?

— Hayır, öyle bir iddiam yok. Zaten ne kadar ibadet etsem, nimetlerinin şükrünü eda edemem. Fakat ben bildiğim haramlardan sakınıyorum, Allah'ın affına ve merhametine sığınırım.

— Konuşma, daha fazla konuşma beynimi yıkayamazsın uğraşma boşuna.

— Bak kendin söylüyorsun, "yıkama" diyorsun, demekki yıkamaya muhtaç, Allah hakkı söyletiyor. İslâm'a dönüş yapan birine "Beyni yıkandı" diyorlar, hiç kimse "Beyni kirlendi" demiyor.

— Kes, artık kes dedim sana.

Sevei sustu ablasının inkâra düşmesine sebep olmak istemediği için.

Perşembe günü kasabaya gideceklerdi. Selma erkenden kalkmış, makyajını yapıyordu. Anası:

— KIZ, yine şu boyları ne sürüp durursun. Aaa, ne de çirkin oluyorsun, sürme yoksa karışmam ha...

— Aman, anaa sen de, ne var bunda? Biz de genciz, sen anlamazsın, varsa yoksa tarla ve ev işleri.

— Anaam, ne günlere kaldık! Biz, anamızla böyle

konuşurmuyduk? Eh, ne yaparsın, zaman bozuk.

— İlahi teyze, zaman aynı zaman, insanlar bozuluyor. Bak, dün bu vakit de aynı idi, bugün de aynı. Bozulan bizleriz.

— Ooo, Elif, sen mi geldin? Ne bileyim, söz dinletemiyorum ki.

— Teyzem, ağaç yaş iken eğilir. Siz anneler çocuklarınızı, İslâmi eğitim ile büyütseniz, probleminiz olmaz, saygıdan, edepten yana.

Allah (c.c.), Tahrim Sûresi'nin altıncı ayeti kerimesinde buyuruyor ki:

“Ey İnananlar; kendinizi, çoluk çocuğunuzu yakacağı insanlar ve taşlar olan cehennem ateşinden koruyunuz.”

— Eee, baksana laf anlamıyor ki.

Fahriye teyze, elin gavuru, çoluk çocuk kim varsa, alışsın diye daha küçükken, hatta bir kaç günlükken bile, kiliseye götürüyor. Özendirip, alıştırmak için elinden gelen her şeyi yapıyor. Peki, müslüman olduğunu iddia eden siz anneler,

çocuklarınız alışsın diye, hangi gayreti gösteriyorsunuz. Allah'ın doksan dokuz ismine de iman ettiğini söyleyip, Rezzak isminden sanki endişe ediyormuşçasına hareket ediyor, kız çocuklarınızı, eli ekmeğe etsin diye, inancımızla taban tabana zıt eğitim sisteminin eline veriyorsunuz. Ya da “kız kısmı okumaz” deyip geleneksel bir yaşam sürmesine sebep oluyorsunuz.

— Ya ne yapalım? Sana göre okutmak suç.

— Okutmamak suçtur. Elbet ama neyi? Niçin okutacağız bilmemiz gerekir. Sonra da Allah'ın bizden istediği okumak nedir? Niçin ilk emir “İkra” dır? Yani “oku”dur?

Ne okuyacağız? Nasıl okuyacağız? Bunlara cevap bulmalı ve Allah'ın çizgisine riayetle ömür boyu okumalıyız.

Şehirlisi Allah'ın emirlerinden böyle uzak, köylüsü başka türlü. Niçin Allah'ın emirlerini yaşamada bu kadar gevşegiz? Her neyse ben medreseye dönüyorum. Vedalaşmaya geldim.

Bak, teyze bir şey daha anlatayım. Geçen, İstanbul'da belediye otobüsüne bindim. Yanıma, daracık pardisö, küçücük başörtüsüyle bir hanım bindi. Orta yaşlı biriydi. Bana, “Teyze, müsaade eder misiniz, yanınıza oturayım?” deyince ben de,

tabi buyurun, oturun dedim. Sesimden, daha yaşımin küçük olduğunu anlayınca, ahh, evladım içim kan ağlıyor deyip ağlamaya başladı, bir yandan da anlatmaya devam ediyordu:

— “Oğlum, kuruyemişçide çalışıyor. İşim düştü, yanına gittim. Bir kaç kız-oğlan karışık, arkadaşları vardı yanında. Beni görünce bozulur gibi oldu, anlam veremedim önce. Kızlardan birisi “Memoş, bu da kim?” diye sorunca, oğlum: “Komşumuzun karısı” diye cevap verdi. O an, dünya başıma yıkıldı. Ne emeklerle büyüttüm, büyütünceye kadar ne çileler çektiğim oğlum, arkadaşlarının yanında benden utanmıştı. Ana yüreği işte, mahcup olmasın diye sesimi çıkarmadım, ordan çıktım, büyük bir çöküntü içerisindeydim, o kadar dalmışım ki, az daha taksi çarpacaktı. Sizin anneleriniz sizinle gurur duymalıdır. Allah'ım, evlatlarımızı bu hallere düşürenlerin yaptıklarını yanlarına bırakma! Benim ciğerim yandı, Allah zalimlerin yanına bırakmasın!” deyip, hıçkırarak ağlamaya başladı.

— Yazık, acıdım kadına, gerçekten de öyle, artık, haya, saygı kalmadı.

— Biraz da suçu kendimizde aramalıyız, Allah (c.c.) “Gevşemeyin, üzülmeyin” buyuruyor, biz ise, İslâm'ı yaşama açısından, çok

gevşegiz. Sahi, ben kursa dönüyorum, vedalaşmaya geldim.

— Eee, işler bittimi ki?

— Bitmese bile, az kaldı. İlim işten önemli.

— Tabii, haklısın, hadi güle güle.

— Selma, sen de, hakkını helal et. Doğrusunu istersen, yüzündeki boyayla neye benzediğin hiç belli değil. İslâmî yönünü düşünmesen bile, o parfümlerin, makyaj malzemelerinin, cildine çok zararı var. Ya bunun yanında, bir de günahı; hem paran gitsin, hem güzelleşeceğim diye, iyice çirkinleş, hem de ahirette yan. Akıl işi değil.

Elif gittikten sonra, Selma bayağı bozulmuştu, arkasından söylendi:

__Yobaz, ne olacak. Hangi çağda yaşıyoruz?
Millet

aya giderken, bunun da bahsettiği şeye bak.

Sevim:

__Aaa, sahi, geçen sen de aya gidecektin,
Elifin

çarşafı bırakmadı. Tüh yazık oldu! Abla, kitap okumadığın nasıl da belli oluyor. Aya millet, kıyafetle değil, teknikle gidiyor. Hem dinimiz aya gitmeyin demiyor ki, aya giden astronot bile döndüğünde müslüman oldu. Eğer çıplaklıkla aya gidilse, yamyamlar çoktan gitmişti. Hem

ülkemizdeki kadınlar da, sanki soyunma yarışına katılmışlar. Soyunan soyunana da neden aya gidemiyoruz?

—Konuşma fazla, daha düne kadar sen ne idin?

— Eğitim sistemimiz belli. Yetiştirilme tarzımız da. Ben o zaman aklımı kullanamıyordum. Şimdi aklımı kullandım, yanmak istemiyorum. Çünkü, dayananam.

— Senden kurtulduğum gün, elime kına yakacam.

— Olur, biraz da bana verirsin.

— Ana, ben hazırım.

Ertesi gün, aşağı mahalledeki Meryem teyze Fahriye hanımgile uğramıştı, hoşbeşten sonra:

— Fahriye hanım, bugünkü ziyaretimin sebebi,kızınız Selma'yı, oğlum Orhan'a Allah'ın emri, Peygamber'in kavliyle istemek. Biliyorsun öğretmendir. Ben, illa da köyden olsun deyince, olursa Selma olsun, o bütün köyümüzün kızlarından daha modern dedi. Ne dersiniz?

— Valla, ne bileyim. Hele bir konuşup hallaşalım, kız da olur derse, bu iş olur.

Düşünmek için verdikleri bir ay süre bitmiş, ve Selma öğretmen Orhan'la nişanlanmıştı. Hemen bir ay sonra da düğünleri olacaktı. Orhan

“Ben hanımımın tam bir hanımefendi olmasını, yani modern olmasını isterim.” demişti.

Zavallı; öğretmen olmak, sağlıklı düşünmeye yetmiyordu. Selma'nın da zaten canına minnet. Sevim'in iki de bir anlatmaya gayret etmesi ve ölümü hatırlatması bir işe yaramıyordu. Sevim, nişandan sonra hemen Elif'e bir not yazdı.

“Esselamü aleyküm, Elif.

Ablam nişanlandı. Eniştemle tutumum dinim açısından nasıl olmalı, bilmiyorum. En kısa zamanda beni aydınlatırsan memnun olurum. Allah (c.c) razı olsun.

...Sevim

Elif notu alır almaz Sevim'in sorusunu cevaplamış, şöyle yazmıştı:

“Esselamü aleyküm, bacım.

Allah (c.c.) azmini artırsın. Dinimize göre nikah kıyılmadan, nişanlın dahi yabancı hükmündedir, yani haramdır. Eğer ablanla eniştenin nikahları yoksa o da yabancı hükmündedir. Tabi belediye akdini demiyorum. O dinimiz açısından nikah sayılmaz. Biz müslümanlar mecbur kaldığımız için, o akdi yaptırıyoruz. Sana verdiğim ahkam tefsirinde, Nur Suresi otuz birinci ayeti kerimeye bak. Orada, Allah (c.c.) bir erkek listesi vermiştir. O listenin dışındakiler, biz

müslüman kadınlara haram olan erkeklerdir. Yalnız enişte farklı, birazcık şöyle ki: Bu erkeğin mahremiyeti geçicidir. Yani, ablanla nikahları olduğu müddetçe, sana nikahı düşmez. Fakat tesettürsüz görülmez, artı, laubalilik olmaz. Çok dikkat edilmesi gereken bir husus da, halvet yani yalnız kalmak, kesinlikle haramdır.

Allah'a emanet ol. Bacın Elif.

Sevim, eniştesine hiç gözükmüyor, evde de hiç kavga eksik olmuyordu. Sevim'e baskılar çoğalmıştı.

Sevim:

“Allah'ım, soruyorum müslümanım diyorlar, Allah'a inanıyorum diyorlar ama, Sen'in hükmünü uygulamamam için baskı yapıyorlar, bu nasıl müslümanlık?” diyor ve dişini sıkıyordu. Şu ablası bir evlenip gitseydi, gerisi kolaydı. Hiç olmazsa anasını ve babasını kışkırtan kimse olmazdı.

Günler birbirini kovalarken Selma'nın düğünü gelip çatmıştı. Hafta sonu düğünü olacaktı. Elif'in izne geldiğini duyunca, bizzat Elifi “Bak ben öğretmenle evleniyorum, düğünüm,de askeri gazine olacak” diye özendirmek için, kendisi davet etmeye gitmek istedi. Anası:

— Git, ama çabuk gel.

— Bana emir vermekten ne zaman vazgeçeceksin? deyip çıktı.

Eliflere vardığında, kapıyı Elif topuklarına kadar uzun bir elbise ve başında beyaz başörtüsüyle açtı.

— Ooo, sen misin? Selma buyur içeri.

— Geçmesem de olur.

— Olur mu? Sizleri özledim, geç içeri, yine gidersin. Selma Elif'i kıskanıyordu, anlam da veremiyordu.

Neden kıskanıyorum? diye kendi kendine sordu. Gericinin bîri, nesini kıskanıyorum? Düşünürken Elif'in konuştuğunu duymamıştı.

— Efendim, duymadım kusura bakma.

— Düğün hazırlıkları tamam mı? diye sormuştum.

— Hıı, pazara kısmetse. Gelesin diye, özellikle davet etmek için kendim geldim, gelirsin değil mi?

— Tabi, gelirim. Yalnız, önce bilmem lazım.

— Neyi?

— Nerede, ve nasıl olacağımı?

— İlahi Elif. Askeri gazinoda olacak. Saz ekibinin yanında, orkestra da tuttuk. Çünkü biliyorsun Orhan, öğretmendir, çevresi de geniş,

gelecek misafirlere karşı mahcup mu olsun?
Sonra, el alem bize ne der?

Elif mahalle arkadaşının cahilliğine için için üzölmüştü. Çevresine mahcup olmayı düşünüyordu da Allah ve Resulü'ne mahcup olmayı düşünmüyordu. Halk bize ne der, diyordu da. Allah bize ne der, demiyordu. Zavallı halk bize ne der, veya desin diye yapılan şey, şirkti. Allah (c.c.) ise şirki affetmiyordu. Elif, üzüntüsünü belli etmemeye gayret ederek:

— Bak, Selma, arkadaşımın seni severim. Fakaaat, Allah'ı daha çok sevdiğim için, bu düğüne iştirak edemem. Askeri gazinoya, zaten çarşafı girilmez, yasak... Yasak olmasa dahi, senin düğününe gelemem. Çünkü Allah'ın emrine aykırı olan yerlere müslümanın gitmesi, Allah tarafından yasak edilmiştir.

—Aşkolsun, biz de müslümanız. Biz de inanıyoruz.

— Kişi, inandığı gibi yaşamazsa, yaşadığı gibi inanır. Benim inancım, bu şekil düğün cemiyetlerine gitmemi yasaklıyor. Bir kere “LA İLAHE İLLALLAH” diyen bir kişi, tek kelimeyle şöyle diyor.

“Allah'ım ben bütün ilâhları, ilâhlaşanları, nefsimi, bütün tağutları, ideolojileri, sonu “izm”le

biten bütün sistemleri, İlâh konumuna giren herşeyi reddettim. Sana kayıtsız şartsız teslim oluyorum. Her işimde Sen'in işin, Sen'in hükmün geçerlidir” Bu şekil bir “LA İLAHE İLLALLAH” demeyenin imanını Allah (c.c.) kabul etmiyor. Madem ki müslümanız, Allah (c.c) Maide Suresinin ellibirinci ayeti kerimesinde “Ey iman edenler! Sizden biriniz yahudi ve hiristiyanlan dostlar (veliler) edinmesin” buyuruyor.

— Biz, onlan dost edinmiyoruz ki.

— Dinle, diğler bir ayeti kerimede “Dost edinirseniz sizi kendilerine benzetirler.” buyuruyor. Bak canım, biz Allah ve Rasul’ünün dostluğunu iterek, onları dost edineli beri bizi kendilerine benzettiler. Giyim mi? Onlara göre. Düğün mü? Onlara göre. Eğitim mi? Onlara göre. Hukuk mu? Onlara göre. Kısacası milletimizi kendilerine benzettiler. Dışarıda, müslümanım diyen milyonlarca insanın, en bariz olarak giyimi, hep dostlarına göre. Kime benzedikleri de malum. Herkes dostuna benziyor. Bak canım, Buhari dediğimiz hadis aliminin, hadis kitabında geçtiğine göre Peygamberimiz buyuruyorlar ki:

“İnsanlar kıyamet günü şefaet etmeleri için, Adem (a.s.)'den başlayıp sırasıyla, Nuh (a.s.)'a, Musa (a.s.)'a, İsa (a.s.)'a, İbrahim (a.s.)'a gidip,

şefaata isteyecekler. Bu peygamberlerin hepsi de, “Nefsi, nefsi.” deyip şefaata memur olmadıklarını vurgulayıp, Hz. Muhammed (s.a.v.)'e gönderecekler. Peki şimdi diyorsun ki, çevresine mahcup mu olsun. Ya orada, Rasul dese ki: “Ben seni tanımıyorum. Ya da, ümmetimsin de neden sünnetlerimi tutmadın?” Orada O'na mahcup olmayacak mısın? O zaman, seni kim kurtaracak. Hangi koca? Hangi moda? Hangi ideoloji sahibi? Hangi makam? Hangi şöhret? Hangi mal?

— Şimdi, sana tavsiyem. Gel kardeşim, madem ki müslümansın, düğününü de müslümanca yap; din işi, devlet işi dedikleri gibi, sende, din işi, düğün işi deme. Allah (c.c.) bizim her işimizde söz sahibidir. Hüküm koyma yetkisine sahiptir ve hükümlerini koymuştur. Çünkü O Rabb'tır, biz de kuluz. Her zaman O'na muhtacız.

— Elif, hangi çağda yaşadığını biraz unutuyorsun. Bizim kalbimiz temiz.

— Bu çağda yaşayanları Allah (c.c.) yaratmadı mı? Bu çağda yaşamak, Allah'a, kanunlarına isyan etmeyi mi gerektiriyor? Kalbinin temizliğini ancak ölene kadar savunursun. Öldükten sonra, senin kalbinin temizliği sökmez. Allah hidayet versin.

Safiye hanım, Selma fazlaca kırılmasın diye, hemen araya girdi.

— Kusura bakma kızım. Elif, hocaya gidiyor ya.

— Annem benim, kusura bakma demen gerekmez. Biz Allah'ın emirlerini yerine getirirken kusur işlemiyoruz ki. Asıl, karşı tarafın kusura bakmayın, demesi lazım. Üstelik, hocayı, gittiğim için değil, Müslüman olduğum için, Kur'an'ın hükmü böyle olduğu için düğününe gitmiyorum.

Selma eve dönerken, Elifin arkasından verip veriştiriyordu! “Gerici, işte buna derler. Kalbi kara ne olacak. Belki de beni kıskanmıştır ama neyimi? Orhan benim yerime, onu isteseydi gidermiydi. Yoo, mümkün değil. üff be, kafama niye takıyorum ki, canı cehenneme. Ya benim canım. Bu durumda, onun canı cennete, benimki... Amma da düşünüyorum. Daha gencim, hele bir ihtiyarlayayım, öyle İslâm'ı yaşayacağım ki, hepsini sollayacağım.

Düğün sabahı, Sevim tesettürünü giymiş, gelip gelini almalarını bekliyordu. Nefsi çok zorluyordu: “Bir ablan var, git de tesettürünle git, sonra tevbe edersin” Şeytan durmadan bunları telkin ediyordu. Ama o müminlik sıfatlarına

büründüğü için, Şeytan'dan gelen bu vesveseyi yenmeyi hemen başarmıştı. Tabii evde babası, anası, ablası ve abisi yapmadıklarını bırakmıyorlardı. Aldırmadı Sevim.

Millet düğünden dönerken, bitkin ve yorgun bir şekilde geldiler. Selma muradına ermiş, Leydiler gibi düğün yapmıştı. Aslında yanlış, çünkü Hıristiyan olan Leydiler dahi, dinlerinin gereği olarak kilisede düğün yapıyorlardı. Ya müslümanlar, müslümanlar da inançları gereği Cami'de yapıyorlar mıydı? Sorsan Selma da müslümandı....? Selma'nın düğünü tam manasıyla gavurların ki gibi hiç bir şeye inananların ki gibi olmuştu. Selma düğün sonuna kadar bir kaç erkekle dans etmişti. Orhan'ın müdürü başta olmak üzere... Bir ara tek vücut gibi müdürle dans etmekten sıkılmıştı, zira pist çok kalabalık, müdür de sanki kastı varmış gibi sürtünüyordu. Ama sıkılmasına rağmen, modernliğini ispat etmek için sesini çıkarmamıştı....?

Sevim'in başı minnetten kalkmıyordu, ama hiç birine aldırmıyordu. Dua ediyor, şöyle diyordu "Allah'ım! Peygamber'in ve ashabının, anam Sümeyye'nin Asiye'nin çektiklerinin, hiç milyonda biri dahi değil. Ne olur beni nefsimle baş başa bırakma". Durmadan Elifler'den kitap alıyor okuyor, okuyordu. Elif bir

keresinde demişti ki, müslümanın bilgisiz olması düşünülemez, hem de bu affedilmez bir suçtur. İslâm düşmanlarına meydan vermemek için ilk kılıcımız bilgi olmalıdır.

Sabah erken kalktılar, namazlarını kıldılar, tarlada bir kaç günlük iş kalmıştı, tarlanın yolunu tuttular. Hem gidiyor, hem de anasıyla konuşuyordu. Anası:

— Evladım, baban sana çok kızıyor; evlensin de öyle kapansın diyor. Ne olur onu kızdırmasan. Bak ablan öğretmenle evlendi.

— Ana, sizi severim. Ablamın boyasına, modasına engel olmadığımız gibi, bana da engel olmaya hakkınız yok. Öğretmenle evlenmek büyük bir zafer değildir, zafer son nefeste imanı kurtarmaktır. Öğretmenle evlenenler ölmüyor mu? Bak, canım anam, benim bana öğretmen gerektiği şeyleri, ben sana anlatıyorum. Siz çok kötü şartlar altında yetiştiniz, ama ne olur ana, beni dinle. Allah'ı seviyor musun?

— Elbette, o ne biçim söz?

— Peki, Allah da seni sevsin ister misin?

— Ooo, tabi. Sen de ne biçim konuşuyorsun?

— Bak, canım anam. Sen hangi evladını seversin? Söz dinleyeni mi? Saygılıyı mı? Yoksa, söz dinlemeyen, saygısızı mı?

— Anladım. Tabi, Allah da söz dinleyen saygılı kulunu sever. Eh ne yaparsın evladım, bizi de böyle yetiştirdiler. Aslında haklı olan sensin.

— Bak, ama bu yaşa geldin, daha haram olan erkeklerden kaçmıyorsun. Yarın kabre girince Allah'a ne cevap vereceksin?

— Kızım, baban bırakmıyor ki.

— Bak, canım anam. Kadın kocasına itaat eder. Kocanın hakkı çoktur. Fakat, Allah'ın izin vermediği noktalarda hiç kimseye itaat yoktur. Yani isyan olan yerde kula itaat yoktur. Hem babam, zaten sudan sebeplerle sinirleniyor, bir de İslâm için kızsın, Allah için kızsın ne çıkar?

— Doğru, bari Elif gelince söyle de, o çarşaftan bir tane de bana getirsin.

— Anacığım, ben de isterim, ne olur?

— Tamam, dönüşte Safiye bacıya söylerim. Sevim çok sevindi. Ama Fahriye hanımın imtihanı başlamıştı. Çarşafı geldiği gün, kocası evde müthiş bir kavga çıkarıp, kesinlikle giyemezsin diyor, başka bir şey demiyordu. Fahriye hanımı bir güzel dövdükten sonra Sevim'in çarşafını kaptığı gibi ateşe attı. Çarşaf yandıkça, Sevim içinden bir şeylerin akıp eridiğini hissetti. Babasının bu kadar tepki göstereceğini hiç ummamıştı. Yakında düğünü

olacak abisi de durmadan babasını kışkırtıyordu.
Fahriye Hanım:

— Allah sana sorsun, burnumuzdan getirdin. Giymeyeceğini ama, evden de dışarı çıkmayacağım haberin olsun.

— Yarın alışverişe gideceğiz.

— Bak, herif bunca zamandır saçımı süpürge yaptım. Hiç mi hatırım yok? Tarlaya bir ırgat tuttuğun yok. Bütün işler, ha bu ellerimden geçiyor.

— Sana, olmaz dedim. Mecbursun çalışmaya.

— Yarın, beni yine bu daracık, kısa pârdisö ile götürürsen, yolda seni rezil ederim.

— Hiç bir halt edemezsin. Ağzını burnunu dağıtırım senin.

Mahmut Efendi yattı. Sevim hem ağlıyor, hem de anasına anlatıyordu:

— Bak, anam, Allah (c.c.) Nisa sûresi, ayet onyedi, onsekizde şöyle buyuruyor. “Allah'ın kabulünü üzerine aldığı tevbe, ancak cehalet (bilgisizlik) nedeni ile kötülük yapıp da, sonra hemencecik tevbe edenlerin(kidir). İşte Allah böylelerinin tevbesini kabul eder. Allah bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir. Tevbe, ne kötülükleri yapıp edip de onlardan birine ölüm gelip çattınca “Ben şimdi gerçekten tevbe ettim” diyenler, ne de

kendileri kafirler olarak ölenler için değil. Böyleleri için acıklı bir azap hazırlamışızdır.”

Biz ölüm meleğini gördüğümüz zaman, tevbe ettim diyeceğiz. Allah (c.c.) şimdi mi tevbe ettin, yani şimdiye kadar aklın neredeydi? buyuracak. Bunca yaş yaşadın, canım anam, Allah'a götüreceğin hangi amelin var? Kıldığın sadece namaz, onun da fıkhi yönünü bilmiyorsun.

— Nasıl yani?

— Mesela, her yanıldığında sehiv secdesi yapıyorsun, oysa, namazda her yanılgıya sehiv secdesi gerekmez. Geçen gün, Peygamberimiz'in hayatını okuyordum. Ne çileler çekmiş, aç kaldığı olmuş, kovulduğu olmuş, hor görmüşler. Nefislerini ilah edinip de, kanunlarını kendi kaleminden çıkaran, o zamanın firavunları, Allah'ın kanunlarını kabul etmemiş, Allah'ın kanunları hakim olmasın diye, Peygamberimiz ve ashabına çok göz dağı vermişler. Biz de sabretmeliyiz. İşkence son haddine vardığında, Habbap İbni Eret, Peygamberimize: “Dua etmeyecek misin?” diye sordu, Efendimiz şöyle cevap veriyor: “Ya Habbap, sizden öncekilerin başlarına gelenler, sizin başınıza gelmedikçe cennete gideceğinizi mi sanıyorsunuz? Sizden öncekilerin

etleri demir taraklarla taranıyordu da, yine de dinlerinden vaz geçmiyorlardı.”

Elbetteki, biz de İslam'ı yaşayınca bize de bir şeyler olacak, aslında şuna inanki benim canım anam, bütün müslümanlar “LA İLAHE İLLALLAH”ı bilerek, anlayarak, anlamını kavrayarak söyleseler, çağın Firavunları mutlaka harekete geçecektir.

— Ne yani, bilmiyorlar mı?

— Bak, anacığım, babam da “LA İLAHE İLLALLAH” diyor, ama aynı zamanda, Allah'ın örtü emrine savaş açmış. Eğer manasını bilse, yani “Ey Allah'ım ellerimi ka|dırdım ve sana teslim oldum. Bütün hüküm Sen'indir. Bütün işlerim Sen'in emrine göredir. Çünkü kanun koymaya yetkili Sen'sin, tek kanun koyucu Sen'sin” deseydi, Allah'ın kanunlarından bir kanun olan örtüye karşıyım deyip savaş açarmıydı?

— Çok cahiliz, çooooook. Bize hiç bir şey öğretmemişler. Ne yapıp edip, seni okutacam.

Ertesi gün Mahmut Bey, Fahriye'yi yine o daracık pardisö ile alış verişe götürüyordu. Fahriye, belki de içinden gelerek ilk kez Allah için ağlıyordu. Kendi kendine söylendi: “Sevim, akşam ne demişti: Peygamberimiz (s.a.v.) buyurmuşlar ki: “Allah kapalı çıplaklara lanet

etsin “ Kapalı çıplaklar da giyindikleri halde vücut hatları belli olanlarmış. Vayy anam, şimdi Peygamber’in diliyle Allah bana lanet ediyor. Ulan herif, ben de seni rezil etmezsem, ben de Fahriye değilim. Kocası önde yürürken, birden seslendi:

— Bu adam karısını satmaya götürüyor.

Mahmut efendi şok olmuştu. Fahriye hanım tekrarladı:

—Bu adam karısını satmaya götürüyor.

— Senin evde kemiklerini kırarım. Bir daha söyle de gör, edepsiz.

Biraz yürüyorlar, Fahriye hanım aynı sözü tekrar söylüyordu. Kocası sınırdan küplere biniyordu, bütün tehditlerine rağmen, Fahriye hanım tutumundan vaz geçmiyordu. Yarı buçuk alış veriş yapıp dönerken, bu defa Fahriye hanım: “Bu adam karısını satamadı getiriyor” demeye başladı. Eve vardılar, Mahmut bey elinde ki eşyaları bırakıp, Sevim'le Fahriye'yi odaya kapatarak, hırsını alana kadar dövdü. Her ikisinden de ses çıkmıyordu. Sevim'se olup bitenden habersiz, neye uğradığına şaşırmişti. Daha sonra anası olanları anlattı ve ekledi:

— Ne yapıp yapıp, örtüncem. Allah'a inanıyorum, mutlaka bana bir yol gösterir, çünkü

o merhametlidir. Şimdi, beni deniyor. Eh ben de, Fahriye isem bu imtihanı vericem, biiznillah.

Sevim, anasının coşan îmanı karşısında seviniyor, “Allah’ım bu insanlarımızın hepsi imanlı. Fakat imanlarını körelttiler. Küllenmiş imanlarının külleri silindiği zaman, önlerinde çağdaş Firavunlar duramayacaktır, biiznillah” diyordu.

Aradan henüz bir kaç gün geçmişti ki Fahriye ile kocası ölmüşlerdi.

Tabutları yeşile sanlı, getirip yan yana koydular, Fahriye hanım kocasına:

— Herif, imanını kurtardın mı?

— Çok zor oldu, ya sen?

— Hamd olsun, kurtardım, hesabımız kaldı. Namazlarım kıldılar, omuzladılar ve götürdüler.

Fahriye'yi ve Koca'sını ayrı ayrı mezarlara koydular. Fahriye Hanım'ın mezarından bir kapı açıldı. Oradan içeri girdi. Cami gibi bir yerdi, bütün kadınlardı ve öyle ağlıyorlardı ki, kimsenin gözü kimseyi görmüyordu. Bir kişi için boş yer vardı, Fahriye hanım bir kaç kişiye sordu, hepsi de aynı cevabı verdiler.

— Neyi bekliyorsunuz?

— Hesabımızı bekliyor, günahlarımızdan dolayı korkuyoruz.

Geçip boş olan yere oturdu, yanındaki kadına sordu:

— Neyi bekliyorsun? Niye ağlıyorsun?

— Ben de, şu sırtımdaki giysinin hesabım bekliyor, onun için ağlıyorum, baktı ki, kadının sırtındaki giysi, tıpkı kendinin tesettüre uymayan giysisi, kendisi de ağlamaya başladı, bağıarak ağlıyorlardı. Birden caminin içini dolduran bir ses, “BURADA AĞLAMAK FAYDASIZ, DÜNYADA AĞLASAYDINIZ AZABI GÖRÜNCE Mİ AKLINIZ BAŞINIZA GELDİ? BOŞUNA AĞLAMAYIN, ALLAH'IN AZABI ELEM VERİCİDİR.”

Daha bir ağlamaya başladılar, kocası yataktan fırlayıp ışığı yaktı,

— Fahriye, ne oluyor? Uyan, hele kendine gel. Hadi uyansana, uyan.

Fahriye bir türlü uyanamıyordu. Ağlıyordu. Kendini zoraki toparladı. Çok korktuğu her halinden belliydi. Kocası da oldukça korktu. Fahriye iyice sakinleştikten sonra:

— Artık bana karışamazsın, anlıyor musun? Çul da giyerim, çuval da. Seni ilgilendirmez. Bundan böyle bana karışmaya kalkarsan, elimden gelen her şeyi yaparım.

— Ne oluyor sana?

— Sana ne, ne olursa olsun. Yeter be, senin kölen değiliz herhalde.

— Anlat.

— Ölmüştük. Sen, “imanımı çok zor kurtardım” dedin. Seni ayrı, beni de ayrı mezara koydular. Şimdi engel oluyorsun müslümanlığıma, ama mezarda yardımına gelmedin. Ben tek başıma kaldım. Hesabımız için ağlarken, bize dediler ki “Hiç boşuna ağlamayın, dünyada iken başınızın çaresine baksaydınız. Allah'ın azabı elem vericidir.” Anlıyor musun herif, sen illa da cehenneme gitmek istiyorsan, yolun açık olsun. Fakat ben, dünyada iken başımın çaresine bakacağım. Yarın kabre girdiğinde bakalım Allah'a ne cevap vereceksin.

İşte Fahriye'nin gördüğü bu “rüyadan” sonra, ana kız tam tesettür giyinmeye başladılar. Ana kız, her gün günün belirli bir saatinde, sırasıyla fıkıh, tarih, tefsir, akaid dersleri yapıyorlardı. Kitap konusundaki sıkıntılarını da Eliflerden telafi ediyorlardı. Fakat önlerinde büyük bir imtihan daha vardı: Oğlunun düğünü. Oğlu cahili eğitimde çok güzel yetişmiş, tam bir laik'ti. Var yok bir oğlu vardı. Köy dedikodudan çalkalanacaktı.

Sokaktaki İnsanlar

Diğer tarafta, Yeliz, banka oturmuş Ahmet'i bekliyordu. İstanbul sıcak günlerinden birini yaşıyordu. Yeliz, önünden geçen üç tane genç kıızı süzerken farkında olmadan söylendi:

— Bunamış mı bunlar? Hayret, bu sıcak da nasıl da bürünmüşler.

— Günaydın, Yeliz.

— Günaydın, Suzan.

— Ne konuşuyorsun kendi kendine?

— Şu gericileri, şu gidenler varya, onları konuşuyordum. Kafayı yemişler bunaklar, ne diye kendilerine eziyet ediyorlar.

— Sen de, şu kapalılarına takılmasan olmaz mı? Niçin, rahatsız oluyorsun? Madem özgürüz, bırak herkes istediği gibi yaşasın. Ve.....

— Tamam, tamam otursana.

— Birazcık oturayım. Ne bekliyorsun, Ahmet'i mi?

— Evet, buluşacaktık, henüz gelmedi.

Bu sırada, az önce önlerinden geçen tesettürlü kızların kendilerine doğru geldiklerini görünce, Yeliz dayanamayarak,

— Suzan, baksana, öcüler geliyor.

Suzan cevap veremedi, kızlar yaklaşmıştı, içlerin den Mücahide, Yeliz'in örtülerinden rahatsız olduğunu konuştuklarından duyunca, arkadaşlarını geri göndermişti. Mücahide:

— Hanımefendiler müsade ederseniz, birazcık oturacaktık.

Suzan:

— Tabi, buyurun, oturabilirsiniz.

Yeliz hiç memnun olmamıştı, içinden “Yobazlar, başka bank mı yok da, gelip bizim oturduğumuza oturuyorlar” diye söylendi. Mücahide 'ye dönerek:

— Kusura bakmayın, ama ben bu halimle bile pişiyorum. Siz, o kadar bürünmüşsünüz ki, yanmıyor musunuz? Niçin, kendinize eziyet ediyorsunuz?

— Yoo, aksine gayet rahatız. Hem kendimize eziyet ettiğimiz filan da yok, dinimiz İslâm ve müslümanız, müslamanlığımız böyle gerektirdiği için böyle giyiniyoruz.

— Çok hoşsunuz, ben de müslümanım. Açık olduğuma bakıp, yoksa beni müslüman kabul etmiyor musunuz? Ben müslümanım, fakat kapalılığa karşıyım. Benim için kapanmak çok saçma bir şey. İnsanın kalbi temiz olmalı.

— İşte buna çok şaşırdım, demek hem müslüman-sınız, hem de kapalılığa karşısınız. İslâm bir sistemdir, yaşam şeklidir. İnsanın hayatını, yaşayışını vaaz eden, ilahi bir sistemdir. Müslümansa, bu sistemi (yönetim şeklini) kabul etmiş, her bir kişinin adıdır. Müslüman arapça bir kelime olup manası teslim olandır. Bizim adımıza neden müslüman denmiş, Allah (c.c.)'a teslim olduğumuz için.

Şimdi, siz diyorsunuz ki, ben Müslümanım fakat kapalılığa karşıyım. Bu neye benziyor, diyeceksiniz ki, ben hem Hindu'yum, hem de inek etini çok severim: Hindu iseniz inek etini sevebilir misiniz? Veya, hem Hindu olacaksınız, hem de ineğin dokunulmazlığına karşı olacaksınız.

— O başörtünün altında, bu kelimeleri nereden üretiyorsun, hayret?

— Aslında modernlik taşlar, insan haklarını hep sizler savunursunuz. Fakat, karşıdakinin bir insan olduğunu çoğu zaman unutursunuz.

Sorunuza gelince, başörtüsünün insan aklını etkilediğini sanmıyorsunuz ya, bu kadar mantıksız düşünmek, sizin gibi bir üniversite talebesine yakışmaz, zira...

Suzan, tartışma olmaması için araya girdi.

— Arkadaşlar, arkadaşımın canı sıkkın. Aslında kendisi çok iyi biridir.

— Amaan, Suzancığım, kapalılara alerjim olduğunu biliyorsun. Hah, Ahmet de geliyor, ben kalkayım. Şimdi bu hanımlara bakılırsa, benim Ahmet'le flört yapmam da yasaktır.

— Haşa, bize göre değil, biz emir ve yasaklarımızı, Allah'tan alıyoruz.

Yeliz kalkıp Ahmet'e doğru ilerlerken Mücahide Suzan'a dönerek:

— Adım, Mücahide.

— Benimki de, Suzan. Arkadaşımın kusuruna bakmayın.

— Hangi semtte oturuyorsunuz?

— Şişli'de. Yeliz de mahalle arkadaşımdır.

— Sizde mi, arkadaşınızı bekliyorsunuz?

— Hayır, ben yürüyüşe çıkmıştım. Size inanılmaz gelebilir, fakat benim arkadaşım yok.

— Yoo, neden inanılmaz gelsin ki? Ama sorabilir miyim, neden?

— Biz de çok lüks yaşıyoruz, fakat bana bu yaşam anlamsız gelmeye başladı.

— İsterseniz, adresimi vereyim, araya görüşelim, ne dersiniz? Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum.

— Tabii, siz de bana adresinizi verin. Ben de memnun oldum tanıştığınıza.

Bu arada Yeliz, Ahmet'in yanına varmıştı.

— Merhaba, Yeliz.

— Merhaba, Ahmet.

— Ne o, canın bir şeye mi sıkıldı?

— Boş verelim, Yobazın birine çattık, iyi ki tam zamanında geldin, zira canımı sıkılamaya başlamıştı.

— Boşver güzelim, takma kafana. Şimdi nereye gidiyoruz?

— Önce kafeteryaya, sonra da...

— Gençliğimizi yaşamaya, nasılsa okulu bugün yine salladık.

Yeliz'in gözü birden ilerdeki gençlere takıldı.

— Şunlar, Volkan ile Figen değil mi?

— Evet, onlar, ta kendileri. Heeeeey, çocuklar, siz de mi kaçamak yaptınız?

— Aaa, siz miydiniz, merhaba Yeliz.

Volkan elini Yeliz'e uzatırken, Yeliz Volkan'la arkadaşlık yaptığı günleri hatırladı. Bir zamanlar, birbirlerini deli gibi sevdiklerini söylüyorlardı. Birden Figen'i kıskandı. “Acaba bana yaptığı edebiyatları şimdi de Figen'e mi yapıyor?” diye geçirdi içinden. Ne kadar saçma, sev sonra ayrıl, bu defa sınıf arkadaşını sevsin. Bir kalbe bu kadar sevgi sığar mı?

— Ne o sevgilim, dalıp gittin.

— Yok bir şey, kafamı şu yobazlara taktım. Değmez, hadi gidiyor muyuz?

Kafeteryaya girdiler. Biraları geldi, hem içip, hemde loş ışığın altında kahkaha atıp gülüyorlardı. Ahmet fırsat buldukça Figen'in gözlerinin içine bakıyordu. Bir ara Figen hava almak için izin isteyip kafeteryanın arka bahçesine çıktı. Beş dakika sonra da Ahmet, hemen geleceğini söyleyip ön kapıdan çıkarak arkadan dolaşp Figen'in yanına geldi.

Figen, Ahmet'i görünce bayağı rahatsız oldu.

— Figen, inan çok güzelsin.

— Yeliz de öyle.

— Şey, tabii, biliyorum. Canım, onu karıştırma. Benimle bir gün çıkar mısın?

— Neden?

— Ne kötülük var bunda?

— Olabilir, fakat arkadaşça.

— Tabii, dostça, sevgili olarak demedim zaten. Cumartesi nasıl?

— Olabilir, beni yurttan alırsın.

— Tamam anlaştık.

Ahmet döndüğünde, Volkan ile Yeliz'i öpüşürken görür. Fakat akli Figen'de olduğu için, ayrılmalarını bekleyip görmemiş gibi yanlarına yaklaştı. O sırada Figen de geldi. Kalkıp kafeteryadan çıktılar. Akşam üstü idi. Aldıkları hafif alkolün verdiği sarhoşlukla, otobüs durağına yaklaşırken, Figen ve Yeliz önde, Ahmet ile Volkan geride yürüyorlardı. Yeliz, yolda dans edip şarkı söylemeye başladı.

“Suçlusun dün gece neredeydin
gelmedin sarmadın beni, suçlusun
dargınım sana suçlusun
gelip sarmadın sarılmadın suçlusun.”

Durakta otobüs beklemekte olan Sündüs yanındaki arkadaşı Tuğbaya dönerek:

— Eşitlik, eşitlik diyerek, kadınlığın şerefini beş para ettiler. Şunların rezilliğine bak, şarkısına bak. Kim bilir, bu vatani savunan hangi şehit dedenin torunudur. Ey benim, şerefli şehid dedelerim, başlarınızı kaldırıp kurtardığınızı ülkeye bir bakın... Torunlarınızın örtüsü

açılmasın diye canlarınızı feda ederken. Senin torunlarınızı ne hallere soktular... Emperyalizmin yerli uşakları senin torunlarını, kızlarını pis amellerine alet edip namus ve şereflerini beş paralık ettiler.

— Sus, Sündüs duyacaklar nerdeyse.

— Duyarsa duysunlar, kadınlık bu kadar adi mi? Kadınlığın bir şerefi izzeti var. Bu kadar da rezillik olur mu canım?

Otobüse bindiler, bir müddet sonra Volkan indi. Figen koltukta yalnız kalmıştı. Sündüs dayanamayıp Figen'in yanına geçti.

— İyi akşamlar bacı.

— İyi akşamlar.

— Talebesiniz herhalde?

— Evet, iktisatta okuyorum.

— Arkadaşınız?

— Sınıf arkadaşınız. İstanbullu, aslında iyi kızdır da, biraz alkollü, yoksa yol ortasında öyle yapmaz.

— Peki, siz nerelisiniz?

— Anadolu'dan, burada evim yok, yurttan kalıyorum.

— Çarşıda bir işiniz mi vardı?

— Şeyy, biraz dolaşıyorduk.

— Bak bacı, anan baban seni taa uzaklardan okuyasın diye bir sürü zorluklara katlanarak göndermiş, senin bu delikanlıyla ne işin var? Yazık sana, farkında olmadan kendini mahvedersin. Bu dünyanın gittiği gibi ahiretin de gider. Öyle zannediyorum ki, bugün kaçamak yaptınız.

— Biraz öyle oldu.

— Birşey daha sorabilir miyim?

— Sizi dinliyorum, buyurun.

— Bağlı bulunduğunuz herhangi bir din var mı?

— Evet, İslâm, yani müslümanım.

— Yaa, demek müslümansınız, demek ki kardeşiz. Peki, dininiz hakkında neler biliyorsunuz. Örneğin, birgün karşınıza gayri müslim birisi çıksa:

“Bana İslâm'ı anlat, müslüman olmak istiyorum' dese, yeterli bilgi verecek kadar dininizi tanıyor musunuz?

— Okulda öğrendiklerimin dışında pek bir şey bilmiyorum.

— Peki, yeterli mi?

— Tabi ki hayır. Figen birden utandığını hissetti. Savunmaya geçecekti ki vaz geçti.

Vaktim olmuyor deyip gülünç duruma düşmek istemedi.

— Bak bacım, ineceğim yere yaklaştım, ama sana tavsiyem, bu din düşmanlarının icat ettiği, kadın hakları diye yaygara kopararak, adetâ çırıl çıplak bir şekilde kadınların sokağa dökülmesine sebep olan hainlerin yalnızca Emperyalizmin gereği kadını sömürmek için yaptıkları bu oyuna gelme. Madem ki müslümansın, günde en az yarım saat dinini öğrenmeye zaman ayır. Sonunda acısını sen çekersin. Fakat aynı acıyı müslüman kardeş olarak, biz de yüreğimizin derinliklerinde duyarız. Al, bu kitap benden sana hediye olsun. Şunda da adresim yazılı, istediğin zaman arayabilirsin. Madem ki burada evin yok, bir şeye ihtiyacın olduğu zaman da arayabilirsin.

Sündüsler indi, Figen elindeki kitaba bakakaldı.

“İSLÂM TOPLUMUNDA VE ÇAĞIMIZDA KADIN” Melahat Aktaş.

Figen de yurdun önünde arabadan indi. Kafası karma karışık bir vaziyette yurda gitti. Elini yüzünü yıkadı, başladı, adını bile sormayı akıl edemediği çarşafının verdiği kitaba göz atmaya. Okudukça kitaba ilgisi artıyordu.

Sabah kalktığıında gördüğü rüyayı hatırlamaya çalıştı, hatırlayamadı.

Hazırlanıp okulun yolunu tuttu. Okula vardığında, Yeliz ile Suzan'ı bahçede gezinirken gördü, yanlarına yaklaştı.

— Heeeeey kızlar, günaydın.

— Günaydın, Figen.

— Ne haber, Suzan hiç görünürlerde yoksun.

— Sahi mi? Oysa ben, sizi dün gördüm.

— Neden bize katılmadın?

— Suzan için üzülüyorum. Annesi bile anneme, “üzülüyorum bu kızın haline, bayağıdır, hiç erkek arkadaşı yok” diye dert yanımtı.

— Üzülme Yeliz. Üzülecek bir durum yok halimde. Bana anlamsız geliyor, bu yaşantı bugün benimle olan yarın öteki arkadaşımınla oluyor. Geçenlerde kedilere rastladım, o zaman halimden öğrendim.

— Ne varmış kedilerde? Ben kedileri çok severim. Benim de bir minnoşum var görsen, tatlı mı tatlı.

— Bir kedi, önüne gelen erkek kedilerle ilişki kuruyordu. Yani bir kaç taneyle. Bayağı izledim, ve düşündüm ki bu, hayvanların bir vasfı. Ben de insan olduğuma göre...

— Aaa, aşkolsun Suzan, sen ne konuştuğunun farkında mısın?

— Evet Yeliz farkındayım. Öyle değil mi sanki, hayvanlar için fark eder mi, bir hayvan önüne gelen hayvanla ilişki kurmuyor mu? Sanki bir boşluktaym, ruhum sıkılıyor, aradığım bir şey var, ama ne, bilmiyorum.

— Ben biliyorum, aşk.

— Hayır, fikrimi söyledim. Sevgi fakat, gerçek sevgiyi arıyorum.

Öyle olmalı ki, her şeyi onun için sevmeliyim. Söyle sene, sen gerçekten ruhen rahat mısın, ailemiz istediğimiz her şeyi veriyor, bu kadar özgürüz. Sen, gerçekten, şu başörtüleri yüzünden okula alınmayan, açlık grevine giden kızlar kadar huzurlu musun? Söylesene.

— Bunları düşünmek istemiyorum. / Bunlar böyle konuşurken, Figen Suzan'ın söylediklerini düşünüyordu. Kediler, köpekler, kısacası hayvanlar için hissiyat yok, önüne gelenle birleşiyorlar. Ya kendileri, kendileri insandı, hayvanlardan farklı olmaları gerekmez miydi? Daha dün Volkan ile Yeliz'i kendi gözleriyle görmemiş miydi. Ya Ahmet'in fırsat kollayıp, çıkalım teklifine ne demeli? Dostça... Ne namus rolü oynuyorsun Figen? Dostça

çıkıldığı arkadaşların sonun da nasıl davranıyorlar, nasıl hareket ediyorlar bilmi yormusun? Ve tıp bölümünde okuyan bir kızın hamile olduğunu, kimden olduğunu bilmediğini ve intihar ettiğini görmemiş miydin? Ya dün arabadaki kızın konuşmaları... Karar verdi, Cumartesi gitmeyecekti.

— Heeeeeeeey, güzeller, üç güzel bir arada. Seslenenler, Ahmet ile Volkan'dı. Suzan, hemen sınıfa gitmem lazım deyip ayrıldı. Ahmet'i gördükçe nefreti artıyordu. Ayakkabı değiştirir gibi sevgili değiştirip kızları kendi nefsi isteklerine alet etmesine tahammül edemiyordu. Kızlara da kızmıyor değildi, sanki niye alet oluyorlardı ki kendilerini. Daha yeni tıpta okuyan kızın başına gelenden ibret almıyorlardı. Figen fırsat kollayıp, Ahmet'e Cumartesi günü işi çıktığı için gelemeyeceğini bildirdi. Volkan ile Yeliz ise, kaş göz işareti ile saat iki'ye randevulaştılar.

Diğer taraftan:

Mücahide oturmuş ders çalışırken telefon çaldı. Mücahide telefon'u kapattıktan sonra annesine:

— Anneciğim, ablam rahatsızlanmış, doğum herhalde, hastahaneye gitmek için beni çağırıyor, müsade edersiniz herhalde?

— Tabii tabii, hadi bakalım, Allah yardımcısı olsun. Bize de haber edin, merakta koymayın.

— Oldu, sen de bol bol dua et.

Mücahide hazırlanıp çıktı. Yaklaşık bir saat sonra, ablası ve eniştesi ile birlikte hastahane de idiler. Uzun bir bekleyişten sonra personel Ayten hanım, doğum odasından çıktı.

— Gözünüz aydın, oğlunuz oldu, yalnız çocuk küveze konulması lazım, hemen çocuk servisine götürün.

Mücahide çocuğu alıp çocuk servisine gitti. Mesai saati bitmişti, çocuğu küveze koydular. Aynı odada çocuğunu emziren hanım, nöbetçi hemşire'ye:

— Hemşire hanım. O küvede benim çocuğum yatıyor, emzirmek için almıştım.

— Tamam be, ötekine de senin çocuğu yatırırız. Benim işime karışmayın.

Hemşire ters birine benziyordu. Kadın, yandaki küveze çocuğu yatırdı. Başladı iki de bir küvezi kontrol etmeye, her kontrol ettikçe de:

— Yok ya, bu küvet ısınmıyor. Çocuğumu yerine koymam lazım, diye söyleniyordu. Mücahid, kadının rahatsızlığını anladı, kadına dönerek:

— İsterseniz, bir küvezde beraber yatsınlar, dedi.

Tamam deyip iki çocuğu bir küveze yatırdılar. Aradan fazla geçmeden kadın bu defa, bebekler rahat etmiyor diye söylenmeye başladı. Gidip hemşire'yle görüşüp geldi. Hemşire geldi, Mücahide'nin yeğenini alıp ısınmayan küveze koymak için başındaki serumu ayarlamaya başlayınca! Mücahide müdahale etti:

— Hemşire hanım, bu çocuk zaten oldukça zayıf doğdu. Isınmayan küveze nasıl koyarsınız? Öteki bebek de nitekim bir haftalık, bırakın beraber yatsınlar.

— Benim işime karışma, sizinle uğraşamam.

— Ben, benimle uğraş demiyorum, ama ben, bana emanet edilen çocuğu ısınmayan küveze yatırtmam.

— Konuşma, yoksa doktor çağırırım.

Hemşire, Mücahide'nin çarşafına bakıp alaylı bir şekilde konuşuyordu. Bazı insanları anlamak mümkün değil. İnsanları zeki, görgülü, kendini savunmasını bilen olarak kabul etmek için kıyafetlerine bakmak yeterli zannediyorlar!

— Memnun olurum. Hiç olmazsa, ne uygunsa onu yapar.

Hemşire, doktor çağırarak, polis çağırıldığını zannetmeli ki Mücahide'yi korkutmak amacıyla böyle söylemişti. Ama bir şeyi unutuyordu, inananlar Allah'tan korkar, başkasından korkmazlardı. Hemşire sinirli ve bağırarak konuşmasına devam etti

— Sen, fazla konuşuyorsun.

— Ne demek istiyorsunuz. Kendi çocuğunuzun so ğukta yatmasını kabullenir misiniz. Hem bana bağırma yetkiniz yok. Ben, size illa da hemşirelik yapın mı diyorum. Siz, kendi görevinizi yapıyorsunuz. Doktor çağırırım demekle, beni korkutmak mı istiyorsunuz. Doktor gelirse, görevi ne ise onu yapar. Bana bağırma yetkili değil ya. Hayrınız için çalışmıyorsunuz ya.

Hemşire sustu, bu çarşafı hiç de zannettiği gibi değildi, konuştuklarına bakılırsa kültürlüye de benziyordu. Mücahide devamla:

— Koskoca hastahane, iki tane küvez.

— Gidin şikayet edin.

— Sahi mi? Kimi kime şikayet edeceğim. Mücahide'nin müdahalesiyle iki bebeği bir küveze yatırıp gitti. Tam o sırada, bir bağırıyla Mücahide ir-kildi. Sesin geldiği tarafa döndü, bir çocuk karyolası ve içinde bir çocuk, kadına sordu:

— Bu çocuk kimin?

— Bilmiyorum.

— Nee, nasıl olur?

Mücahide karyolaya yaklaştı, battaniyeyi kaldırdı ve beyninden vurulmuşa döndü. O sırada bir kadın anlatmaya başladı.

— Hemşireler, ismini kader koymuşlar. Annesi çöp bidonunun içine atmış, hastabakıcılar bulmuş. Altı ıslanınca ve acıkınca bas bas bağıırıyor.

Mücahide gözlerini Kader'e dikmiş, düşünceleri alt üst olmuş, gözlerinden yaşlar boşalıyordu. Kendi kendine mırıldandı. “YaRabbi, bunun suçlusunu kim? Bir anne bu kadar vicdansız olabilir mi? Hangi eller, hangi zihniyet, hangi sistem anneleri bu kadar vicdansızlaştırdı? Basında ve televizyonda flört yapmayı, karı koca aldatmayı, meşru bir işmiş gibi gösterenlerin bu suçta payları yok mu? Çantasından kalemi çıkardı, ve hislerini kağıda dökmeye başladı:

Kalmadı kimsede iffet ve namus

Haya güneşte eriyen bir buz,

Sardı yanımızı korkunç bir kabus

Ayağa kalk haydi, haydi insanlık

Baba moruk oldu, ana kocakarı

Analar istemez artık evladı,
Moda oldu artık metres hayatı,
Dön İslam'a haydi insanlık

Kalmadı artık can emniyeti
Yasak ettiler bize İslâmiyet'i,
Hani nerede din hürriyeti,
Özgürlük İslam'dadır bil be insanlık

Baba kumarda, anne perişan
Kalmadı lokmayı helalle yutan
Dar ağacına çıktı dinini tutan
İmana bedel gerek, bil ki insanlık

Babadan aldın sen hissiyatı
Annede kalmadı çocuk şefkati
Yetimin kalmadı artık takati
Özüne dön haydi haydi insanlık

Mücahide ağlıyordu, kalemini çantasına
koydu, hastabakıcının yanına geldi, bakıcı
Kaderi, yedirmekle meşguldü. Mücahide:

— İsminizi bilmiyorum hanım teyze, bir şey sorabilir miyim?

— İsmim, Nazmiye. Tabii, sor bakalım.

— Kader'i soracaktım.

— Eee, işte böyle analar da var. Doğur, at çöpe. Ben işe girdim gireli bu böyle. Vardır yirmi beşinde. Anne ne olacak, hiç de korkmuyorlar?

— Kimden?

— Kimden olacak, Allah'tan.

— Nazmiye teyze, bu toplum Allah'tan korksa, bütün bu pislikler olur mu?

Kader gibi daha niceleri, çocuk esirgeme kurumlarında habersiz ve masum büyüyorlar.

— Yinede Allah devlete zeval vermesin. Hiç olmazsa bakıyor, yakalasa idi cezalandırırdı.

— Mecbur değil mi? Kendi sisteminin ürünü olan kurbanlara bakacak elbet. Hem, anlamadım, niçin cezalandıracak?

— Ne demek yani?

— Teyzeciğim bizler müslümanız.

— Elhamdulillah, hepimiz müslümanız.

— Bizim sistemimizde, sebepler ortadan kalkmadan kimseye ceza verilmez. Meselâ, şimdi bu Kader'i atan anneyi cezalandırmak için, önce onu bu duruma sürükleyen sebepleri, örneğin müstehcen filmleri, açlığı, açıklığı vb.... gibi etkenleri ortadan kaldırır. Şayet, ortada hiç bir sebep yokken suç işlerse cezalandırır.

Nazmiye Hanım, Kader'i yedirmeyi bırakmış, Mücahide'yi dinliyordu. Mücahide devamla:

— Anlatılana göre bir gavur filminde, Marianna isminde bir kadın, karnındaki çocuğun babasını arıyor. Yani o kadar kişi ile düşüp kalkmış ki, çocuğun babasını bile bilmiyor. Ninelerimin zamanında, böylelerinin adı o.....idi. Tıpkı İslâm gelmeden önce ki kadınların yaptığı gibi. Bunu izleyen kadın da başlıyor kendine flört aramaya, aramayanlar da özeniyor. Tabi, dini bütün mümineleri tenzih ediyorum.

Çünkü onlar, Allah'a hakkı ile iman etmiş olduklarından, daima Nur sûresi, otuz birdeki ayeti hatırlayarak, Allah'ın, “Mümin kadınlara da söyle, bakılması yasak olandan gözlerini çeksinler.” buyruğu gereğince amel ederek, Allah'tan korktuklarını ispatlamak için harama bakmazlar.

Nazmiye hanım araya girerek:

— Kızım, yirmi beş yıl önce, Marianna nerde vardı ki?

— Marianna yoktu, Dallas vardı, Dallas yoktu öteki vardı. Batı kültürüyle, batılaşacağız diye, insanımızı zehirliyorlar, batı bize, yani geçmişimize hayran bunlar, batının kokuşmuş şeylerine.

— Hakkısın, bir film hatırlıyorum, Gül'dü adı. Yok yok, mavi gül mü, sarı gül mü, öyle bir şey.

Adam, babasından sonra, üvey anasıyla ilişki kurmuştu.

— Gördün mü, Müslümanın televizyonunda, Allah'ın yasak ettiği kurallar ayak altına alınır mı? Utanmadan, bu milletin yüzde doksan dokuzu müslümandır, diyorlar. Madem öyle, neden yüzde birin inanç esaslarıyla dolu televizyon? Üvey ana, ana hükmünde olup, babadan sonra da ebedi haramdır.

— Sen, bütün bunları nerden biliyorsun?

— Teyzeciğim, Allah'ın ilk emri “oku”dur. Alak suresi, birinci ayet. Okumak farzdır diye, ayeti yanlış tevیل ederek, Erzurum'da yüksek hemşirelikte okuyordum. Unutmadan söyleyeyim, hemşirelik okumak günah değil, fakat hazırlanmış zeminler günahdır. İncacıma uygun olmayan ortamlarda çalışmam doğru olmazdı. Anlatabildim mi?

— Anladım.

— Ne ise, son sınıfta idim. Allah hidayet ihsan etti. İslâm'ın özünü kavramaya başladım ve dinimin taviz kabul etmediğini öğrendim, başladım mücadeleye. Okulda başımı kapatmama engel oluyorlardı. Yurtta dini kitap okuyamıyordum, beyaz dizi okuyanlara göz yumuyor, dini kitaplara göz yumuyorlardı.

Dönüş yaptığımı öğrenen şuurlu bir gencin evlenme teklifini kabul ederek, mecburi hizmet parasını ödemesini mihire keserek nişanlandım, nikah yapıldı, düğün de önümüzdeki günlerde.

— Aa, sahi mi? Sen, şimdi sen, hemşirelikten, aaa, hayretimi hoşgör. Peki bu mihir dediğin ne?

— Mihir, Allah'ın kadına verdiği bir haktır. Nikah kıyılırken, kadının erkeğe ödemesi için şart koştuğu, erkeğin de vermek zorunda olduğu bir hak diyebiliriz. Hatta öyle ki, mihiri almadan, kadın isterse itaat etmeyebilir, bu kadının hakkıdır. Kadın bağışlayabildiği gibi, yüklü bir para veya istediği herhangi bir şeyide şart koşabilir. Ben de, mecburi hizmet paramı ödemesini şart koştum.

— İnan ilk kez duyuyorum. Amaaaan, bize de hiç bir şey sormamışlardı.

— Neden haberimiz var ki? İslâm'dan o kadar uzaklaştırıldık ki, İslâm'ın özünü okusak daha nice güzelliklerin var olduğunu görürüz.

— Neyse hemşire hanım, işimi bitirip geleyim de biraz konuşalım.

— Tabii, iyi olur, nöbetçisiniz herhalde?

— Evet, onun için bu saatte buradayım.

Yarım saat sonra Nazmiye Hanım işini bitirmiş, nöbetçi hemşireye:

— Beni ararsan, Şu hemşire hanımın odasındayım.

— Hangi hemşire?

— Őu yeni geldiler ya, kűvezde iki çocuĐun refakatçisi.

— O arŐafly hemşire mi?

— Yaa, hem de, yűksek hemŐirelikten vazgeçmiŐ.

— Hadi oradan, inanmam.

— İstersen inanma, ama gerçek.

Nűbeti hemŐire birden, Műcahide'ye karŐı takındıĐı tavırdan piŐman oldu. Sűylendi:

— Aptal, insan yűksek hemŐireliĐı bırakır mı?

— Valla, hiç de aptala benzemiyor, neyse gűrűŐrűz.

— Bakar mısın? Gelin de burada beraber konuşalım, hem çay içeriz.

— Tamam, sűylerim.

Biraz sonra nűbeti hemŐire, Műcahide ve Nazmiye hanım oturmuŐ çay içiyorlardı. Nazmiye hanım ara sıra, Műcahide'nin yeĐenini kontrol edip geliyordu. Nűbeti hemŐire, Műcahide'ye:

— DoĐrusu hayret ettim, yűksek hemŐirelikten vaz gemiŐsiniz. Bakın, çalıŐmak

da bir ibadettir, insanlara yardım ediyoruz, onların hayatlarını kurtarıyoruz.

— Bakın hemşire hanım, bizler müslümanız. İlk önce, Allah'a gerektiği gibi inanmamız gerekmektedir.

— Afedersiniz, bizde Allah'a inanıyoruz, hem çalışmak da ibadettir.

— Müsaadenizle, bir şey izah edeceğim.

— Tabii, buyurun.

— Dikkat ederseniz, “Allah'a gerektiği gibi inanmak” dedim. Evvelâ Kur'an'a bir göz atalım: Allah (c.c.) buyuruyor ki: “De ki: “Eğer biliyorsanız söyleyin: Yeryüzü ve onun içindekiler kimindir?” “Allah'ındır” diyecekler. De ki, yedi göğün Rabbi ve büyük arşın sahibi Rabbi kimdir? Allah'ındır diyecekler. De ki, yine korkup sakınmayacak mısınız? De ki, eğer biliyorsanız söyleyin, her şeyin melekutu (mülk ve yönetimi) kimin elindedir? Ki o koruyup kolluyorken kendisi korunmuyor. Allah'ındır diyecekler.” Dikkat edecek olursak, Allah (c.c.) Peygamber Efendimize (s.a.v.) buyuruyor ki, Mekke'deki insanlara bunu sor ve alınan cevap gerçekten ilginçtir. “Allah'ındır” diyorlar. Buradan anladığımız üzere, Mekke'deki insanlar, müşrikler Allah'a inanıyorlar. Hatta rivayet edilir

ki, Peygamberimiz gelmeden önce Ebrehe isminde bir kafir Mekke'yi yıkmaya gittiğinde, bütün müşrikler putları bırakıp, Allah'a secde etmiş ve yardım dilemişlerdir. Demek ki Allah'a gerektiği gibi iman etmedikleri için Allah (c.c.) onların imanlarını kabul etmemiştir.

— Ama doğrusunuz, onların bir de putları vardı, hem Allah'a, hem de putlara tapıyorlardı.

— Evet, işte asıl mesele burda. Allah'a imanın geçerli olması için, bütün put ve Tağutları inkar etmek lazım. Ülkemizdeki yanılığın bir tanesi de bu put ve Tağut'un manasını, bilmemek. Biz zannediyoruz ki, put sadece elle yapılan ağaçtan, tunçtan, betondan yapılmış gözle görülüp, elle tutulan somut şeylerdir.

— Ne yani, put deyince başka şey mi anlamamız gerekir.

— Evet, bahsettiğiniz şeyler de, yani ağaçtan vs ile yapılan somut şeyler de puttur. Put kelimesinin anlamına baktığımızda, kısaca şunu söyleyebiliriz: “Vahyin sınırları dışında kalan, her şey puttur.” Vahiy dediğimiz, Allah (c.c.)'ın bize gönderdiği hayat nizamımızı, sistemimizi, yaşam şeklimizi belirleyen kanunların bir bütünü olan Kur'an-ı Kerim'den bahsediyorum.

— Ama kardeşim, bugün laik'iz, kimse sana niçin örtündün, camiye gittin demiyor. Şimdi bununla o bahsettiğin dönemi nasıl bir tutarsın?

— Şimdi de, Tağut kavramının üzerinde durursak, sanırım daha çabuk kavrarız meseleyi. Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyrulmuştur. “Andolsun ki biz her kavme Allah'a ibadet edin, tağuta kulluktan kaçının diye tebligat yapması için bir Peygamber göndermişizdir.” (Nahl, 36). Ve yine: “Sana indirilen Kur'an'a ve Sen'den önce indirilen kitaplara iman ettik diye, boş iddalarda bulunanlara bakmaz mısın? Onlar tağutun huzurunda muhakeme olmak (Hükümlerine boyun eğmek) istiyorlar. Halbuki tağutu inkar etmekle (Tekfir etmek, lanetlemekle) emrolunmuşlardır.” (Nisa 60) Tağut demek, dikkat edin, “Allah'ın indirdiği hükümlere mukabil olmak ve onların yerine geçmek üzere, hükümler icat eden her varlık tağuttur. Allah'ın kitabından, Resul'ün sünnetinden kaçınıp, insanların kendi kurallarına göre (beşeri kanunlarla) hüküm vermesini isteyen kişinin iman iddiasını Allah (c.c.) reddetmektedir.

Buraya kadar anlatılanları özetlersek, Allah'ın dininden (İslâm'dan ve kanunlarından) önde tutulan müzik, spor, seks, moda, ideoloji vs. ne olursa olsun puttur. Bunları meşru görüp itaat

etmek de insanı İslâm yapmaz. Evet şimdi isteyen camiye gidiyor veya niçin örtündün gibi kelimeleri, demagojileri insanımız yutmuyor. Ve de, bu ülkede niçin örtündün demiyorlar mı? Ben tesettür dediğimiz dinimizin kesin emri olan örtüyü örttüğüm için, hemşirelikten istifa etmek zorunda bırakıldım. Niçin örtündün diye karışmıyorlar demek, anlamsızdır. Benim gibi bacılarımın sayısı az değil, elhamdülillah. İnsanın ibadetine karışmıyorlarmış, neden isteyen bir memur sakal bırakamıyor? Laikiz diyorsun, bir kere ben laik değil, müslümanım. Bir kişi hem laik, hem de müslüman olmaz, olamaz. Ya laiktir, ya da müslüman. Din'i devlete karıştırmıyorlar, fakat devlet dine karışıyor. Diyorsunuz ki, çalışmak da ibadettir.

— Ne yani, ibadet değil mi? Aksini mi söyleyeceksiniz?

— Bakın, İslâm bir sistem, bir nizamdır. İbade de İslâm'ın bir kavramı olduğu için, yine İslâm'ın kendi referanslarına göre içerisinde açıklanır. Meselâ put, tağut, şehid, Rabb, İlah vs gibi. Bizim İslâmi bir kavram olan ibadet kelimesini, İslâm'ın öngörmediği, benimsemediği ve kendine ait olmayan bir mana ile açıklamaya, değişik manalara çekmeye hakkımız yoktur. Buna hiç kimse yetkili de değildir. Çalışmanın ibadet

olduğunu Allah (c.c.) buyururken yine, kendi emirleri doğrultusunda, çalışmanın ibadet sayılacağını açıklamıştır. Şurası da dikkate şayandır ki: Biz iman ettik deriz, fakat mühim olan, Allah'ın yanında imanımızın geçerli olmasıdır. Biz Allah'ı sevdiğimizi söyler dururuz, acaba Allah da bizi seviyor mu? Veya yaptığımız hareketleri tasvip ediyor mu?

— Peki, neden bütün baskılar kadına, neden o kadar haklarımız kısıtlı?

— Bak bacım iki tane çocuğunuz olsa, biri kız, biri oğlan. Birini sevip, ötekini baskı yaparak ezer misiniz?

— Hayır, olur mu? İkisi de evlât.

— Kadın da Allah'ın kuludur, erkek de. Allah (c.c.) çok merhametli olup, kendi merhametinden bir nebze anaya vermiştir. Şimdi sen bir nebze merhamet ile, çocukların arasında ayırım yapmıyorsun da, O merhameti ve şefkati bol olan Allah'ımız kulları arasında ayırım yapar mı? Bize gücümüz dışında hiç bir şey yüklemesin, kurban olayım O'na. Şimdi, kısıtlanmış olarak gördüğünüz haklarınız ne ise, söyleyin de ona göre konuşalım.

Hemşire aslında Mücahide'yi köşeye kısırtmak istiyordu, ama Allah'ın izniyle,

Mücahide hiç de kısıtılacak gibi değildi. Zira o her zaman Hakkın yanında yer alıyordu. Batılın yok, zail olacağı ise aşikârdır.

— Ne bileyim, aklıma da şu an gelmiyor ya, dur bir düşüneyim.

Nazmiye hanım araya girerek.

— Erkek üstündür dinde diyorlar, bir de mirası bölerken kadın erkekten az alıyormuş, bari bunları cevaplar mısınız?

— Meselâ boşanmada, erkek boşsun diyor, kadın boş oluyor. Hem niçin örtünmek zorundayız, bu kısıtlama değil mi?

— Nazmiye Hanım, önce sorduğu için, ilk önce onun cevaplarını vereyim.

— Tabi, yalnız bir de şu dörde kadar evlilik meselesi var, kadın burada ezilmiyor mu?

Sorarken de herhalde bu kadarının altından da kalkamaz ya, diye düşünmekten kendini alamadı.

— Bakın Nazmiye hanım, erkek üstündürden ziyade, erkeğin mesuliyeti daha fazladır, bu yüzden de o cümleyi sizin üzerinizde hak sahibidirler, diye alalım. Yoksa, Allah (c.c), erkekler benim katımda üstündürler, onlara daha çok mükafat; kadınlar üstün değildirler, onlara daha az derece var diye bir kural koymamıştır. İslâm'a saldıranlar işi çarpıtıyorlar, işin aslı böyle

değildir. Allah (c.c.) Kur'an-ı Kerim'in muhtelif yerlerinde, "Mü'min erkeklerle, mü'min kadınlar diye kadını ve erkeği bir zikretmiştir, yalnız Nisa sûresinin otuz dördüncü ayeti kerimesinde: "Allah'ın kimini kimine üstün kılmasından ötürü ve erkeklerin mallarından sarf etmelerinden ötürü, erkekler kadınlar üzerine hakimdirler. İyi kadınlar, gönülden boyun eğenler ve Allah'ın korunmasını emrettiğini, kocasının bulunmadığı zamanda koruyanlardır" buyuruyor. Bu da, onların mesuliyetinin çok olmasındandır. Erkek çalışarak, ailesinin nafakasını kazanmak zorundadır. İslâm kadına, böyle bir mecburiyet vermemiştir. Allah (c.c.) her şeyi dengeli yaratmıştır. Şimdi miras meselesinden örnek verelim, hem sorunuz da cevaplandırmış oluruz. Evvela şunu belirteyim ki, İslâm gelmeden önce kadın mirastan hiç pay alamıyordu. "Pay verin" ayeti kerimesi gelince bazılarının zoruna gitmişti. Fakat sahabeler, her zaman olduğu gibi (Amenna) deyip teslim olmuşlardır. Evet, erkek iki, kadınsa bir hisse alır. Buna göre erkek hem kendisinin, hem de karısının nafakasını elde etmek zorundadır. Evlenirken, kadına mihir vererek, belli bir yükün altına girmiştir. Annesinin, babasının, çocuklarının nafakası da erkeğin üzerindedir.

Şöyle özetleyecek olursak.

1-Kadın babasından bir hisse alır, bir de kocasından, mihir alır iki hisseye sahip olur.

2-Kadın kendi mülkiyetini, yani kendi payına düşeni, kimse için harcamak zorunda değildir. Dilerse kocasına ödünç verebilir, şayet daha fazla ise kocasını işçi çalıştırabilir. Kendi evi için kocasından kira alabilir.

3-Kadının ne kadar malı olursa olsun, yine de kocası nafakasını temin etmek zorundadır.

Şimdi insafly olarak cevap vermek gerekirse, bunlarda kadının hangi hakkına tecavüz var? Kadının erkek kardeşi veya abisi, iki hisse alacak ama aynı zamanda, anasına ve babasına da bakacak. Allah (c.c.) hem sizi yaratacak, hem de hak vermeyecek, bu çok saçma ve anlamsız. Hemşireye dönerek:

— Evet, gelelim sizin sorunuzun cevabına. Bu arada hemşireyi iğne için çağırdılar.

— Hemen geliyorum, deyip kalktı.

Mücahide de yeğeninın yanına gidip, yeğenini kontrol etti. Durumu iyiye benziyordu. Dönüp, çıkarken Kader'e gözü takıldı. Kader, gözlerini dikmiş Mücahide'ye öyle bir bakıyordu ki ve bakışlarından neler okunmuyordu ki.....? Sanki Mücahide'ye: “Bak abla, beni yaktılar, yaktılar beni. Benim günahım ne? Bak hiç sahibim yok,

annem yok, babam yok, arkadaşım yok, yok yok hiç kimsem yok. Ne olur abla beni yakanları, bari sen bul. Annemi de bul, he ne olur? Annemi bul, bir kere göreyim yeter. Sahibim olduğunu göreyim yeter. Beni kim, hangi zihniyet bu hale düşürdü? Bana, benim gibilere yazık değil mi?" Mücahide'nin göz pınarları, Kader'in bu derin derin bakışlarına fazla tahümmül edemedi ve boşaldı. Yaklaştı, ellerini Kader'in saçları arasında gezdirmeye başladı. Bir yandan ağlarken bir yanda da Kader'le konuşuyordu:

— Bak Kader'im, sahipsizim deme, ne olur. Yüreğimi yaktın, Senin sahibin var, kim biliyor musun? Dünya ve içindekilerin sahibi. Dünya ve ahiretin sahibi, bizi yoktan var eden Hz. Allah (c.c.). Biliyor musun, seni bu hale sokanları da, anneni o hale getirenleri de ve o hale düşmesine sebep olanları da tek tek, adaletli bir şekilde cezalandıracak. Ne olur, Kader'im, kimsesizim deme bana, bizim sahibimiz Allah'tır, Allah (c.c.) bize yeter. O ne güzel vekildir."

Bu arada nöbetçi hemşire, Nazmiye hanım ve oda-dakiler Mücahide'ye bakıyorlardı. Hemşire hastahanedeki çalışmaları, ilk kez Kader'e karşı bir şeyler hissettiğini anladı. Nazmiye hanım ağlıyordu. Mücahide'nin oda arkadaşı gelmiş:

— Kızım, o konuşmaz ki, konuşmasını bilmiyor, diyordu...

Mücahide başını kaldırdığında, hemşireyi ve Nazmiye hanımı görünce:

— Şimdiye dek, hiç Kader'le konuşmadınız mı? Dili yok, ama lisanı hal ile ne demek istediğini ben iyi anlıyorum.

Odaya döndüklerinde, Mücahide bir müddet sustuktan sonra, bütün acıyı içine gömerek söze başladı:

— Eeeeeeeet, ne diyorduk? Sıra boşanmadaydı. Allah'ın kanunları, Allah'a teslim olmuş müminler için geçerlidir. Zaten geçinemeyen insanların eğer uzlaşma yolu yoksa, bir arada durmaları anlamsızdır. Sebep yokken, zaten kimse boşanmak istemez. Hem boşanmak isteyenleri TC. de boşamıyordu. Ama İslâm'da, boşadım kelimesinin, şakadan bile söylenmesi yasaktır. Şayet anlayamıyorlarsa da, Allah (c.c.) boşarken bile kadının hakkına tecüvüz edilmesini yasaklamıştır. Ayeti kerimede: “Ya iyilikle tutun veya güzellikle salın.” Yani boşarken bile, haksızlık yapmayın.

Dört evliliğe gelince; Allah (c.c.) illa da dört tane kadın alın demiyor ki; fakat ihtiyaç hasıl

olursa dörde kadar size izin, fakaaaaat... bazı şartlara dikkat etmek kaydıyla.

Meselâ, adalet, hepsine eşit muamele. Onun için Allah, buna güç yetiremezsiniz, en güzeli birle yetnmek, diye buyurmuştur.

Sıkılmadıysanız, geçen sene Ramazanda sohbeta gittiğim bir yerde şahit olduğum bir şeyi anlatayım:

— Yoo, ne münasebet nöbetçiyim, saatlerin geçmesine ihtiyacım var. Yarın da, evde temizlik günü var, şu iğnelerin saati geçsin de o zaman biraz kestireyim.

— Bana niçin baktığını, sanırım anladım, bilmiyorum, kafam öylesine karıştı ki.

— Neyse, sohbetimin bir kaç günü idi. Sorular cevaplar derken, hanımın biri özel görüşmek istedi, birlikte odaya geçtik, kadın ağlamaktan kendini alamıyordu, bekledim, ağladı, ağladı, daha sonra sakinleşip anlatmaya başladı. Sohbetlere geldikçe ruhunun aydınlandığını, ibadet ettikçe huzur duyduğunu, daha yeni kapandığını, örtünün altında güven hissettiğini anlattıktan sonra, kendisini sıkın duruma geçti:

— Çok buhrandayım, kocam beni psikiyatriye götürdü, ama nerdeeee... anlamadı ruh halimden. Zina suçu işledim, beyimden öç almak için

yaptım bunu. Dost hayatı yaşadığı yetmiyormuş gibi, bir de ablamı sayıklamaya başlamıştı. Şimdi ne yapmam lazım, bu suçla Allah'ın huzuruna nasıl çıkarım? Allah beni huzuruna alacak mı? deyip tekrar ağlamaya başladı.

Hemşire ve Nazmiye hanım ikisi birden:

— Eeeee, sonra, dediler.

— Elimden geldiğince bir şeyler anlattım. Kalkıp bana sarıldı.

— Beni sana getirmeliymişler, psikiyatri ne anlarmış benim ruh halimden, dedi.

Ben de, hayır bacım, yanlışın var, dedim. Seni İslâm'la, gerçek yönüyle tanıştırmalıymışlar, zira, kalplere, gönüllere, huzur veren İslâm'dır dedim.

Şimdi size soruyorum, bu hanım ve bu hanımın şahsında bütün bataklığa sürüklenenler, acaba niçin sürükleniyorlar?

— Bence karaktersizlik, çok adice bir şey.

— Evet, bir bakıma karaktersizlik, fakat bunların karakterlerinin alçalmasına sebep olan hiç bir etken yok mu? Bunlar suçludur şüphesiz, ya bunları özendirenler, moda adı altında, kadını çıplatıp erkeklerin şehvetli bakışlarına sergileyenler, açık saçıklığı çağ atlama olarak görenler, bütün bunlara önlem almayıp, serbest bırakanlar da, karaktersiz ve suçlu değil mi?

Suç işlemesi için teşvik, sonra ceza...? Eeeeeet, gelelim tesettüre, yani örtünmeye. Nazmiye hanım:

— Ben anladım, herkes örtülü olsa, kimse kimseye sulanamaz, diyeceksiniz.

— Evet, tastamam öyle, İslâm'ı örtüye büründüğü-müzde, kimse zinaya teşvik olunmayacak, her erkek, kendi karısından daha güzeli yok sanacak ve bir sürü kötülüğün önü alınmış olacak. Şimdi, yolda daha güzel bir kadın gören, zayıf iradeli erkek, eve varıp hanımın da eksikler aramaya başlıyor, haksız mıyım? Şimdi dört evliliğe gelelim:

Nazmiye hanım, duyduklarından şok olmuş bir vaziyette hemen atıldı:

— Vallahi, benim kocam beni aldatacağına, dürüstçe bir karı getirsin daha iyi, yazık kadına acıdım.

Hemşire de meseleyi az buçuk kavramıştı. Mücahide devamla:

— Evet, alçakça aldatılıp, başkalarının karılarıyla, başkalarının namuslarıyla oynayacaklarına, dürüstçe, insanca bir kadın almaları daha iyi değil mi? Bakın o adamın da, köyde karısı ve çocukları varmış ki, bu sadece bildiğimiz, bilemediğimiz daha niceleri var.

Allah'ın: “bir'de kalmanız daha hayırlıdır...” buyruğuna dikkati çekersek, bazı nedenler le, hakka tecvüz etmekten, ikinci bir evlilik daha dürüstçe değil mi?

— Ne yani, ne gibi nedenler olabilir ki?

— Kadın, cinsi münasebette yetersiz olabilir, hastalığa yakalanır veya çocuğu olmaz ki, erkeğin en tabi hakkıdır çocuk sahibi olmak. Hemşire hanım, sağ duyulu yaklaştığımız da, İslâm sisteminin güzelliği gözler önüne seriliyor, bu bir gerçektir. Nefsî düşünmemek gerek.

— Evet anlıyorum, kimbilir belki bir gün... Mücahide'ye dönerek:

— Siz bana dua eder misiniz?

— Tabi, ne demek. Nazmiye hanım, Mücahide'ye:

— Ne yapmamız lazım, sizi her zaman nerde bulalım ki?

Mücahide:

— Çok güzel bir soru. IKRA, yani oku, okuyun, okuyalım. İslâm'ı sahih kaynaklardan araştırıp bilelim. O kadar ki dinimizi, kendi sahip olduğumuz dinimizi, kapmasınlar, kapamasınlar. Dinimizi tanıyıp, sıkı sıkı sarılalım, sarılalım ki, müslüman olmak isteyen, bir gayri müslim

karşımıza çıkıp “Ben müslüman olmak istiyorum” dediğinde, O'na dinimizi anlatabilelim. Okuyup bilelimki öz dinimizi kapmasınlar, kapamasınlar. Okumazsak, bilmezsek öz be öz dinimizin, gerçek yönünü, sonra kaparlar, alırlar elimizden öz dinimizi de haberimiz olmaz. Bilelim, bilelim ki sonra, mahcup olmayalım, yüzümüz kızarmasın, MAHKEME-İ KÜBRA'DA!

Arayışlar

Figen çekingen adımlarla yaklaştı. Elindeki adrese bakıp, burası olduğuna kanaat getirerek, karma karışık düşüncelerle zile dokundu. Kapıyı orta yaşlı, nurani yüzlü, topuklara kadar uzun elbisesiyle bir hanım açtı. Figen içinden “Aman Alah'ım ne kadar da nurlu yüzü var, huriler gibi” diye geçirirken, hanımın seslenmesiyle düşüncelerinden sıyrıldı.

— Buyurun, kimi aramıştınız?

— Şeyy, ben bilmiyorum. Yani aradığım arkadaşın ismini bilmiyorum. Elimdeki adrese göre geldim.

— Yoksa, sen Sündüs'ün bahsettiği kız mısın? Üniversitede okuyorsunuz?

— Evet, dün telefon etmişim, yoktunuz herhalde, cevap veren olmadı.

— Buyurun içeri.

Figen içeriye girdi. Melek hanım, onu misafir odasına aldı, kendini tanıttı.

— Adım Melek, sizinle konuşan kızımıdır. Adı Sündüs, fakat şu anda evde yok. Sohbet için gitti, birazdan gelir, rahatınıza bakın. O sırada:

— Gelin kızım, Melek kızım, kim geldi? diye Hatice nine seslendi.

— Gel anne tanıştırayım, o da bizim kızımız sayılır. Sündüs'ün arkadaşı.

— Hoşgeldin kızım, sefalar getirdin.

Hatice nine, Figen'in kıyafetini görünce bayağı üzülmüş, fakat belli etmemişti.

Figen duvardaki yazılara, kitaplığa, evin sadeliğine ve Melek hanımın yakınlığına hayran olmuştu. Melek hanım izin isteyip mutfığa geçmişti. Hatice nine ile Figende sohbet etmeye başlamışlardı.

Hatice nine seksen üç yaşında, bayağı çile çekmiş bir insandı.

— Adın ne senin evladım?

— Figen, nine.

— Mektebe gidiyorsun değil mi?

— Evet nine, iktisatta okuyorum.

— Neler öğreniyorsun?

— Bir yığın ders.

— Ben dinimiz açısından dedim. Kızım, aslında okulların durumu... ahh evladım ahh. Neler çektik bir bilsen. Seksen üç yaşımdayım. Heyy gidi Recebim heyy, başını kaldır da uğrunda çarpıştığın Türkiye'ye bir bak.

Hatice nine gözlerini bir noktaya dikmiş öyle konuşuyordu. Gözleri nemlenmiş, yüz hatları değişmiş, çektiği acıların çizgileri yüzünde belirmişti, Figen sormadan edemedi:

— Nine, Receb kim?

— Benim efendi, savaşa giderken bana: “Bak Hatçem, kızlarımın, torunlarımın, gelinlerimin namusu olan örtüye el uzanmasın diye, İslâm için çarpışmamız lâzım. Oğlum ve kızlarım sana emanet. Ben cepheye gidiyorum, şehid olursam, senden Safiyye anamız misali metanet istiyorum” demişti. Ve gidiş o gidiş. Figen bayağı etkilenmişti, sordu:

— Nine, Safiyye anamız diye bahsettiğin kişi ne yapmış ki?

— Yavrum, şimdi seni böyle karşımda görünce, çok üzülmüştüm, hakkını helâl et; biraz da kızmıştım. Fakat, biraz da suç senin değil, savaş sonrası günlerimizi hatırladıkça... Neyse, Safiyye anamız, Rasulullah (s.a.)'in halasıdır. Uhud harbinde, kardeşi Hz. Hamza'nın azalarını

kesik görünce, zerre kadar imanını sarsılmamış ve: “Bu Allah yolunda olmuştur ve Allah içindir” demişti.

Figen birden utandığını hissetti, kendisi üniversitede okuyor, şu nine kadar tarihten haberi yoktu. Merakı iyice artmıştı.

— Nine, çok sordum, bir şey daha sorabilir miyim?

— Tabi evladım sor bakalım.

— Biraz önce, “savaş sonrası günlerimi hatırladıkça” deyip arkasını getirmedin, biraz anlatır mısın?

— Savaştan sonra neler olmadı ki? Recebim bir daha dönmedi. Ben de, tabii o zaman gençtim. Vatanı kurtardıklarını söylüyorlardı. Fakat hiç de kurtulmuşa benzemiyordu. Bir sabah bir bağırıtı ile uyandım...

Hatice nine dayanamayarak ağlamaya başladı. Kâh hıçkırıyor, kâh anlatıyordu. Figen araya girerek:

— Nine özür dilerim, seni üzmem istemezdim. İstersen anlatmayabilirsin.

— Yoo, kızım anlatayım da neler çektiğimizi bir de sen dinle ve bil. Ne diyordum. Ha, bağırıtı diyordum, bir de kulak verdim, vermez olaydım.

Sanki dünya başıma çökmüştü. Ezan okunuyordu...?

— Anlayamadım, ezanı duyunca...?

— Yaa, evlâdım ezanı duyunca. İşgal edenler, ezanımızı da işgal altına almışlardı. Ezan, “Tanrı uludur, Tanrı uludur” diye başlıyordu.

— Nee, sahi mi? Ezan Türkçe mi okunuyordu?

— Evladım, tabii ki sahi. Sonra başladılar mushafın toplamaya. Allah adına ne varsa yok ediyorlardı. Benim annem, bize gizli gizli Kur'an okutuyor; Kur'an hepten unutulmasın diye çırpınıyordu. Bunu yaparken de, annem kapıya bir bekçi koyuyordu. Jandarmaların geldiğini görünce de, bekçi, kaval çalmaya başlıyordu. Kaval çalındığı zaman anlıyordu ki sinyal veriliyor, hemen cüzlerimizi saklıyordu. Canım anam, bir kere yakalandı da, nasıl dipçikleri yedi.

— Aman, nine ilk kez duyuyorum, yani bunlar Kurtuluş savaşından sonra mı oldu?

— Yaa, kızım, ne Kurtuluş savaşı, biz kurtulduğumuza inanmıyorduk ki. Bak, babam anlatırdı: Büyük şehirlerde, ezan okudu diye, adamı dövüp sonra da akıl hastahanesine göndermişler, adam daha sonra hafıza kaybına uğramış.

Hatice nine sözünü kesip, Figen'in yüzüne baktı, Figen'in gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Devamla:

— Kusuruma bakma kızım, herneyse boşverelim. Sündüs de neredeyse gelir.

— Nine, adamcağız ezan okudu diye, o hale koydular, öyle mi?

— Daha niceleri be kızım, Şeyh Said, Bediüzzaman, Atıf Hoca ve daha kimleer, kimler...

— Nine, bak işte bu olmadı, Şeyh Said dediğin vatan hainidir, bütünlüğümüzü bozmak için isyana kalkışan biri.

— Amaan, kızım sakın ha, bir İslâm alimi hakkında böyle düşünme. Size yanlış belletmişler. Vatan haini değil, o İslâm düşmanlarına göre. Aslında din elden gidiyor diye tasa çekip, Allah'ın huzurunda ağır hesaba çekilmemek için üzerine düşeni yapan mübarek bir zat.

Tam o sırada Sündüs içeri girdi.

— Esselamu aleykum kardeş. Hoş geldiniz.

— Ben bugün boştum, umarım rahatsız etmemi-şimdir?

— Yo, ne münasebet, bilakis memnun oldum. Adım,

Sündüs.

— Benimki de, Figen.

— Eee ninem, canım benim, nasılsın?

— Hamdolsun, sohbet nasıl geçti?

— İyiydi, senin duaların varken...

— Yalnız sana değil, İslâm için çalışan herkese dua ediyorum ki: memleket batı işgalinden kurtulsun. Nasılsa arkadaşın geldi, bana müsaade, belki sizin konuşacaklarınız vardır, bilâhare yine gelirim, şimdi odama geçeyim.

— Nine, sen de oturabilirsin, çok güzel sohbet ediyorsun.

— Yoo sonra yine gelirim.

Hatice nine gittikten sonra, Sündüs Figen'e:

— Anlaşılan, ninem sizi bayağı üzdü, kusuruna bakma, eski günlerini hatırladıkça hem ağlar, hem ağlatır.

— Doğrusunu isterseniz çok şaşırdım. Hiç duymadığım şeyleri duydum. Türkçe ezanlar, yasaklanan Kur'anlar, dipçiklenen kadınlar... Cumhuriyette demokraside herkes özgürdür, aklım hâlâ almıyor.

— Figen kardeşim, Türkiye'de demokrasi mi var? Velez ki olsa dahi hem sence demokrasi nedir?

— Ben diyorum ki, herkesin eşit haklara sahip olduğu, özgür olunan bir toplumun yönetim şekline denir.

— Bak bacım, bu demokrasi eski Yunanca’da “Demos” halk ve “krates” kuvvet, otorite, hükümet manasına iki kelimedenden oluşan bir kavram olup ve halk hükümeti manasına gelir. Yani ekseriyetin hak dediği hak, batıl dediği ise batıldır. Dahası, halkı halk adına aldatmaya yarayan müşriki bir sanattır. Demokrasi, yeryüzünde ilâhi sisteme baş kaldıran, sahte ilâhların hayat sığınağıdır. Demokrasi, kanun yapma yetkisini bir grup parlamentere verir. Allah (c.c.) kanunlarına rağmen ve onların yerine geçmek üzere kanun yapmaya kalkışmak, doğrudan doğruya ilâhlığa teşebbüstür. Unutmamamız gereken bir şey var, insanların hayatı için, nizam vaz etme işi Allah'a mahsustur, demokrasi ise, Allah'ın hakkı olan nizam vaz etme işini, parlamenterlere veren bir sahte ilâhlar rejimidir. Okuduğum kitapta aynen böyle geçiyor.

— Şimdi, sen demokrasiye karşı mısın?

— Ben müslümanım, elhamdülillah. Allah'ın red det dediğini reddedip, kabul et dediğini kabul etmek benim şiârımdır, bu bütün müslümanım

diyenler için de söz konusudur. Dolayısıyla, benim nizamımı, Allah vaz eder. Demokraside eşitlik var diyorsun, İslâm'da eşitlik yok adalet var. Adalet'in olmadığı yerde de, insanlar sömürülmeye, ezilmeye mahkûmdur. Mesela, şimdi çıkarmışlar kadın erkek eşittir.

— Ne yani, ikisi de insan olduğuna göre.

— Sana bir örnek. Şimdi maden ocaklarını düşün. Eşittirler diye kadınlar da, erkekler gibi o maden ocak-larında çalışsınlar. Sonra kadın doğum yapsın, çocuk baksın, ev işi yapsın. Zaten insan olarak Allah katında eşittirler, herkes hak ettiğini alacak. Fakat dünya işlerinde erkek kadın üzerine hakimdir ve en doğrusu da budur. Aksi olursa, aile içerisinde denge nasıl sağlanacak?

O sırada Melek hanım, yemek tepsiyi ile içeri girdi. Sündüs Figen'e:

— Sünnettir, ellerimizi yıkayalım, dedi.

Yemekten sonra yine sohbete koyulmuşlar, konudan konuya geçiyorlardı. Figen ise, Sündüs'ün İslâmî kültürü karşısında ezildikçe eziliyordu. Daha sonra, tekrar geleceğini söyleyerek, mücadele istedi.

Figen o günden sonra bayağı durgunlaşmıştı. Nefsi bazen: “Boş ver, bu dünyaya bir daha mı geleceksin, aldırma be” diyordu.

Bazen de: “Ama, Allah zerre kadar iyiliğın de, zerre kadar kötölüğün de hesabını görecekmış, boşvermekle olmaz bu iş, sonra halin nice olur” diyordu. Velhasıl nefsiyle boğuşup duruyordu.

...Ve Yine Arayışlar

Suzan telefonla uğraşırken, annesi seslendi:

— Suzan, kızım kimi arıyorsun?

— Geçenlerde parkta biriyle tanıştım, telefon numarasını vermişti, onu arıyorum.

— Oo, hele şükür, nasıl bari yakışıklı mı? Ve de zengin mi?

— Güzelliğine güzel, fakat zenginliğini bilmiyorum.

— Bak kızım, paranın açamayacağı kapı yoktur, onun için zenginliğine dikkat et.

— Yaa, demek para her kapıyı açıyor, cennetin kapısını da açıyor mu? Yanılıyorsun anne, para demek, her şey demek değildir. Hem onun zenginliğinden bana ne, sadece kızın yakınlığı hoşuma gitti.

— Nee, kız mı? Ben de sanmıştım ki.

— Yanılmışsın anne...

— Kızım, bak gençsin. Üzülüyorum senin için. Şimdi gençliğini yaşamalısın.

— Anne, yine başlamayalım. Gençliğini yaşayanları da görüyoruz, tabii senin tabirinle, ya uyuşturucu müptelasılar, ya da hergün bir başkasıyla sevgili rolü oynuyorlar.

— Kızım, arkadaşların modern insanlar, böyle konuşman hiç yakışmıyor.

— Hı, modernmiş. Anlamıyorum, modern ne demek, size göre manası nedir? Evet modern misin içki içmelisin, erkek arkadaşların olmalı, bu bar senin, o kafeterya benim dolaşmalısın. Sınır yok, nefesine, gözüne hoş görünen biriyle, yok yok, birileriyle arkadaş olmalısın. Bu ise modernlik, ben böyle modern olmak istemiyorum. Geçen gün gördüğüm kediler de moderndi, tabi sizin deyiminizle, ben, kedilerden farklı olmak istiyorum, çünkü insanım...?

— Tamam, kapatalım.

— Ben, arkadaşlarımı eve davet etmek istiyorum. Pardon o arkadaşı.

— Tabi, nasıl istersen. .

— Alo, merhaba. Ben, Suzan. Mücahide hanımla görüşecektim.

— Bir dakika, az sonra.

— Buyurun, ben Mücahide.

— Ben, Suzan, nasılsınız? Bugün öğlen sonu bize gelebilir misiniz? Sohbet ederdik.

— Tabii, yalnız, bir arkadaşımı da getirebilir miyim?

— Tabi, neden olmasın.

— Evinizi nasıl bulacağız?

— Ben, sizi duraktan alırım.

— Hadi, görüşürüz.

Mücadele telefonu kapattıktan sonra, hemen Sün-düs'ü aradı.

— Ah, Selâmun aleyküm, Sündüs hanımla görüşebilir miyim?

— Ve aleyküm selâm ve rahmetullahi ve berakatühü. Ben Sündüs, buyurun efem.

— Hadi yine kazandın.

— Anlamadım?

— Selâmımı, en güzel şekilde aldın ya.

— Tabii ya, Allah buyurmuyor mu? Ya en güzel şekilde alın ya da aynıyla karşılık verin, diye.

— Sündüs, bugün öğlen sonu bir yere davetliyiz, gelir misin?

— Nereye?

— Parkta tanıştığım biri, sosyete denilen sınıftan, üniversiteden.

— Tamam oldu, kaçta?

— Namazı kılıp çıkarız.

— Anlaştık, esselâmü aleyküm. Bu defa ikisi de birden:

— Ve rahmetullahi ve berakâtuhu, deyip gülüştiler.

Öğlen sonu, Mücahide, Sündüs ve Suzan oturmuş, hem çay içip hem de sohbet ediyorlardı. Suzan'ın annesi, misafirlerden pek hoşlanmamış, Suzan'ın hatırı için çaktırmamaya gayret ediyordu. Bakışlarından örtüye buğz ettiği her halinden belliydi. Suzan, onlar gelmeden önce: “Anne, misafirlerle ilgilenmeni istiyorum!” demeseydi, şimdiye çoktan kaçmıştı evden.

Konu konuyu açmış, Mücahide, bir arkadaşının ailesinin lâik olduğunu, arkadaşı İslâm'ı tercih ettiğinden dolayı, evlatlıktan reddettiklerini ve seçimine karşı çıktıklarını anlıyordu.

Suzan, Mücahide'nin okul anılarından bayağı etkilenmişti.

— Suzan, anlamıyorum, demokrasi vardır, ben de demokrasiden yanayım. Fikir özgürlüğü, inanç özgürlüğü vardır. Nasıl böyle şeyler oluyor? Hayret doğrusu.

Mücahîde çantasından, “Daru’l Harp Fıkhı” adlı kitabı çıkarıp, kırkıncı sahifeyi açıp, okumaya başladı.

— Bir insan, bu çağda bizi İslâm idare edemez, bizi idare edecek tek bir sistem varsa o da demokrasidir, çünkü demokrasi İslâm'dan üstündür derse, kılın hamurdan çıktığı gibi İslâm'dan çıkmış mürtetlerden olmuş olur. Bu kişinin İslâm'a geri dönmesi için “Bu çağda, ve her çağda bizi ancak İslâm idare eder, ben demokrasiyi herşeyi ile reddediyor ve sadece İslâm'a teslim oluyorum.” tasdik ve ikrarında bulunması şarttır. Şunu hiç bir zaman unutmamalım ki, sahte ilahlar sistemi olan demokrasiyi reddetmeden, İslâm'a teslim olmak mümkün değildir.

Suzan:

— Ama, demokraside fikir özgürlüğü ve eşitlik var. Şimdi İslâm'la demokrasi bağdaşmaz diyorsun. İslâm'da fikir özgürlüğü yok mu?

— Bir kere, Türkiyede demokrasi var diye iddiada bulunanlar, demokrasinin, din ve inanç özgürlüğü olduğunu söylüyorlar. Sorarım sana, özgürlük var da, niçin isteyen bir memur eğer bayan ise başını kapatıp eğer bir bey ise sakalını uzatamıyor. Madem din ve vicdan hürriyeti var

da, niçin belirli bir kalıba girmek zorundadır görevliler?

Oysa batıda, hangi inanca bağlı ise bir görevli, inancına göre giyinip rozetini takabiliyor. Geçenlerde bir ebe hanımla karşılaştım, ağlayarak dedi ki “Halimden memnunum zannetmeyin, beyim öldü, çocuklarımın bakımı bana kaldı. Başımı ancak, hastahänenin kapısına kadar kapatabiliyorum. Çok istiyorum, inancım var, fakat şartlar müsait değil.” Şimdi bu özgürlük mü? Madem özgürüz, niçin müdahale var? Şunu da söylememe izin ver, sonra sorduğun soruya geçelim.

— Tabi, buyur, seni dinliyorum.

— Özgürlük denilince, fikir özgürlüğü denilince, demokrasiyi savunanlar neyi kast ediyor, anlamıyorum. Birileri çıkıyor, meselâ Keriz Kesin gibi, demokrasi var diye, inananların değer yargılarına küfrediyor. Bunu da demokrasi ve fikir özgürlüğü adına yapıyor. Demokrasi var ya kimse ona sesini çıkarmıyor, onu cezalandırmıyor, o serbest. Ama inanan birisi çıkıp, onların değer yargılarına bir şey dediği zaman, soluğunu Medrese-i Yusufiyyede alıyor.

— Medrese-i.....?

— Pardon, zindanda demek istedim. Yusuf (a.s.) da yattığı için, öyle söylemiştim. Evet, madem fikir özgürlüğü var da, neden tek yanlı işliyor. Kaldı ki, asıl özgürlük, İslâm'dadır. Sorunuza gelince, İslâm'da fikir ve inanç özgürlüğü vardır. Ayeti kerimede: “Dinde zorlama yoktur.” diye buyrulmaktadır. Şunu da belirteyim, bunu da yanlış tevil ediyor ve diyorlar ki: “Dinde nasılsa zorlama yoktur, ben açık gezer, zina ederim, namaz kılmam” vs. Hayır öyle değil. Dinde zorlama yoktur ve İslâm'da fikir özgürlüğü vardır, şöyle ki, bir insana zorla İslâm'a gir diyemezsin. Anlatır tebliğ edersen, fakat o kişi fikrinde serbesttir, isterse kabul eder ki, bu durumda İslâm'ın bütün emir ve yasaklarına uymak zorundadır. Kabul ettiği için bütün cezai müeyyidelerine muhataptır. Çünkü kabul etmiştir ve isterse kabul etmez ki, bu durumda da o kişi fikrinde serbesttir.

— Evet, anladım. Sanırım, akıllı bir insanın İslâm'dan başka seçeneği yok. Ama, bana biraz zaman verin. Yalnız hoş görün, her şey yasak, bu nasıl oluyor?

Sündüs dayanamayarak:

— Müsade ederseniz, izah edeyim.

— Tabii, sizi dinliyorum.

— Bir kere İslâm'a düşman olanlar, İslâm'la hiç ilgisi olmayan şeyleri varmış gibi göstererek, propaganda yapıyorlar. İlim'den yoksun nasipsizler de hemen kanıveriyorlar. Evet, şimdi soruyorum, portakal suyu, vişne suyu, elma suyu, erik suyu, say sayabildiğin kadar bunların hepsi serbest yalnız içki yasak. Etler, tavuk eti, hindi eti, sığır eti, koyun, kuzu, inek, öküz, geyik, tavşan, deve, kaz ördek vs. serbest, yalnız domuz eti yasak.

Mücadele:

— Bacım, düşün, oku, ve kendin karar ver.

— Peki, şimdilik bir iki kitap ismi verin, okumam lazım, en güzeli de bu.

— Tabii, memnuniyetle.

Mücadele hemen bir kaç tane kitap ismi yazıp verdi. İzin isteyip kalktılar.

Ertesi gün, Suzan kot pantolonun üzerine askılı bu-luzunu geçirip, alış verişe çıkıyorum deyip çıktı. Başladı kitapçı aramaya, nitekim bir kitapçının önünde durdu. İçeride ak sakallı, başında sarık olan, nur yüzlü bir ihtiyar vardı. Suzan içeriye girdi:

— Merhaba, ben şu listedeki kitapları istiyorum. Acaba var mı?

Kitapçı kağıdı aldı, kitap isimlerini sırayla okumaya başladı.

1— İslâm ve Beşeri Kanunlar. A. Kadir Udeh.

2— Cahiliyyenin Ruh Haritası. M. Çelik.

3— Gelin Müslüman Olalım. Mevdudi.

4— Gençlerle Tevhid Dersleri. Mehmed Göktaş. Kitapçı karşısındaki kıza baktı. Kitap isimlerine baktı. Suzan:

— Muhterem amca, şaşırdınız herhalde. Ben nüfus cüzdanında “Dini İslâm” yazan, devlet işlerinde demokrasiyi, laikliği destekleyen veya öyle zanneden, şahsi ibadetlerde İslâm'ın söz sahibi olabileceğini düşünen bir vatandaş idim. Şimdi, İslâm'ın bize öğretildiği gibi olmadığını öğrenmiş bulunuyorum. İslâm'ı öğrenmek için araştırmaya karar verdim.

— Hoşgör evladım, haklısın yetmiş yakın yıldır, bize kafalarına uygun bir din empoze ettiler. Bunda da başarılı oldular. Şimdi, insanımız hiç İslâm'la alakası olmayan şeyi İslâm'danmış zannediyor veya öyle biliyor. Diyorum ya, yakın geçmişte olanlar, sonradan gelen nesli etkiledi. Fakat...

Suzan dayanamayarak, kitapçının sözünü kesti.

— Af edersin bey amca, yakın geçmiş dediniz, yakın geçmişte olanlar ne idi ki, bizi etkiledi. Yetmiş yakın yıldır dediniz, bahsettiğiniz yıllar cumhuriyetten önceki yıllar mı?

— Hayır evladım, bizzat cumhuriyetten sonraki yıllar. Kurucuları, sırf başımdaki şu sarık yüzünden, yüzlerce cephede savaşmış gazileri, alimleri, istiklal mahkemelerinde yargılanıp darağaçlarında sallandırdılar.

— Anlayamadım, sarık yüzünden mi? Nasıl olur, bu kadar basit şey için de adam asılır mı?

— Oldu kızım, bize hep madalyanın bir yüzünü gösterip bellettiler de, öteki yüzünü hep saklamaya çalıştılar. Baba oğul, ana kız, gelin damat demeden cephede çarpıştılar, sonra sırf Kur'an okuyor diye yerlerde süründürüp, darağacına çıkardılar. Her şeyi Türklük için yapıp ezanı, Kur'an'ı Türkçeleştirdiler.

Suzan'ın kafası çok karışmıştı, ne diyordu bu adam. İhtiyar devamla:

— Kızım, bak ben o zaman askerdim. Erzurum da Caferiyye camisini, afedersin ama tuvalete çevirip de bize kullandırdıklarına bizzat şahit oldum. Mübarek cami, tuvalete çevrilmişti, üç gün de, bize kullandırdılar.

— Hayret doğrusu, yabancılar bile ibadet yerlerine çok saygılı davranıyorlar. Bütün bu olanlar, vatan kurtulduktan sonra mı oldu? Aman Allah'ım, bey amca inanamıyorum, fakat sizin de yalan konuşacağınıza ihtimal vermiyorum.

— Açık sözlü olduğunuz için teşekkürler. Evladım, Allah (c.c.) seni razı olacağı kullarının arasına ilhak etsin.

Kitapçı uzandı raftan “Cumhuriyet dönemi din ve devlet ilişkileri” adlı kitabın üçüncü cildinin, otuz üçüncü sahifesini açtı.

— Müsade ederseniz, şuradan bir paragraf okuyayım?

— Tabi, memnun olurum. Kitapçı okumaya başladı.

— Hakkında idam kararı olan İbrahim Hakkı Hazretleri vefat ettiğinde çocukları ilk iş olarak, Erzincan'daki şark istiklal mahkemelerine duyurmak istemişlerdir.

İbrahim Hakkı'nın ölüm haberini alan istiklal mahkemesi, onun gerçekten ölüp ölmediğine dair araştırma yapacak bir heyeti, İbrahim Hakkı'nın çocuklarıyla birlikte hemen, Kemah ilçesinin Müşekrek köyüne gönderir. Hemen köy mezarlığına giderler ve mezarın açılarak, cesedin kendilerine gösterilmesini isterler.

Askerler, köylülere ve mevlevi İbrahim Hakkı Hazretleri'nin evlatlarına zorla mezarı açtırlar ve bir kaç gün önce vefat eden bu zatın kefenini açıp onun yüzüne bakarlar. Nahiye müdürü, cesedi tanır ve: “Evet bu cesed Mevlevi İbrahim Hakkı'nın cesedidir” der.

Jandarmalar istiklal mahkemesi heyetinden aldığı emir gereği, cesedi mezardan çıkartarak beyaz kefeniyle birlikte, hemen oracıkta yaptıkları darağacında “Şaiben idam” fermanı yerine getirilmesi için, hemen İbrahim Hakkı Hazretlerini idam ederler.

— Nee, yani ölmüş adamın cesedini mi idam ediyorlar? Bu vahşice bir şey.

— Evet kızım, bu zulüm rekoru, cumhuriyet dönemi Türkiye'sinin rekorudur.

— İnanın şok oldum. Siz bu kitaptan da bana sarar mısınız?

— Tabii kızım, tarih hepimizin ortak malıdır. Gerçekleri okuyup bilmek hakkımız.

Suzan çıktı, kitapçının anlattıklarını gözünün önünde canlandırdı, ne korkunç bir şey, demekten kendisini alamadı.

Ertesi gün kalktı, hazırlanıp okulunun yolunu tuttu. Vakit biraz erkendi. Okulun önünde banka oturup, duyduklarını, okuduklarını düşünmeye

başladı. Ben niçin yaratıldım? Bizi Allah yarattı kabul, peki boşuna mı yarattı. Yarattı, sonra başı boş bıraktı, olur mu? Olmaz.

— Merhaba Suzan.

— Merhaba Figen.

— Ne o, dalmışsın, geldiğimi fark etmedin?

— Düşünüyordum?

— Duydun mu?

— Neyi?

— Yeliz'i.

— Ne oldu, Yeliz'e?

— Rahatsızdı, doktora gittik. Doktor aids'den şüphelendi. Fakat Yeliz'in henüz haberi yok.

— Yapma, sahi mi? Aman Allah'ım.

— Bakalım tahlillerin sonucu ne olacak? Doktor yalnızca şüphelendi.

— Medeniyete bak. Temeli kanla atılmış bir medeniyetin meyveleri. Batılılaşma uğruna batan gençlerimiz... yazık bu gençlere, batıp da kurtulamayanlara.

— Aaa, ne güzel konuştun, şairliğe mi başladın?

— Yoo, sadece düşünmeye başladım.

— Neyi düşünüyorsun? Yakışıklı mı bari?

— Bir de sen başlama, niçin yaratıldığımı düşünüyordum.

— Aslına bakarsan Suzan, ruhumda sanki depremler oluyor, kendimi öyle huzursuz hissediyorum ki sorma.

— Dün, bir kitapçıya uğradım. Öyle şeyler anlattı ki, hayret edersin. Bize hep müslümanların gerici, çağ dışı, kan dökücü, acımasız oldukları anlatıldı. Ama kitapçının anlattıkları beni hayrete düşürdü. Yok efendim, hırsızın eli kesiliyormuş da, yokmuşmuş da. Sarık için adam sallandırmalara ne demeli?

— Nedir seni bu kadar etkileyen, anlatsana?

— Cumhuriyetten sonra halkımıza yapılan zulüm ve işkenceler... Milleti dinsizleştirme çabaları...

— Haa, geçen gün Hatice ninenin ağlayarak anlattıklarından desene.

— Kim bu Hatice nine?

— Arabada tanıştığım bir kızın ninesi. Ben de bayağı etkilenmişim. Ezan okudu diye adamı akıl hastahanesine atmışlar.

— O da bir şey mi? Adam ölüyor da, ölüsünü mezardan çıkarıp idam ediyorlar. Beni bir gün bu Hatice nineye götürür müsün?

— Tabi, randevu alayım gideriz, doğrusu çok candan insanlar.

— Şimdiden teşekkürler.

— Çok tatlı bir nine, sanırım, Hz. Peygamber zamanını da iyi biliyor. Konuşurken örnekler veriyordu. Yazık, çok çektik diyordu.

Arkadaşlar Birlikte

Sündüs oturmuş ders çalışıyordu. Annesi odasının kapısını tıklatıp içeriye girdi.

— Selâmun aleykûm.

— Aleykûm selâm ve rahmetullah.

— Meşgul etmek istemezdim yavrum, komşumuz Hacer var ya biliyorsun, burada kimsecikleri yok. Doğumu yakın, sancılanmış, senin de yanın da gitmeni istiyor.

— Siz ne diyorsunuz anne, gidebilir miyim? Siz izin verdikten sonra mesele yok.

— Tabii gidebilirsin evladım, kadın dönüş yaptı, inananlar kardeş değil midir? Yardım etmek lazım.

— İyi, tamam hazırlanayım çıkıyorum. Gece gelmeyebiliriz, zaten akşam oldu.

— Tamam canım, Allah (c.c.) yardımcınız olsun. Sündüs alelacele hazırlanıp, çantasına not defterini ve kalemmini koyup çıktı. Hastahaneye

varıncaya kadar mesai bitmiş, hastahanedede sadece nöbetçiler kalmıştı.

Hacer okuma yazma bilmeyen, öksüz büyümüş, gün görmemiş biriydi. Sündüslere komşu olduktan sonra, İslâm'ın gerçek yüzünü öğrenmiş, dönüş yapıp tesettürüne de bürünmüştü. Maddi durumları pek parlak olmayıp, zar zor geçiniyorlardı. Allah tedavi sonucu bir bebek vermiş, tedavi olabilmek için de çoğu zaman pazar yapmamış, sıkıntılar içinde doktor parasını biriktirerek tedavi olmuştu. Hikmet-i İlahi, dönüş yapıp tesettürüne büründüğü ay hamile kalmıştı. Allah'ın bir armağanı olarak görüyordu bu çocuğu.

Hastahanenin merdivenlerini çıkıp doğumhaneye girdiler.

Nöbetçi hemşire, çocuğun kalp seslerini dinledikten sonra şöyle dedi:

— Tam olarak çocuğun kalp atışlarını alamıyorum. Şimdi telefon edip, nöbetçi doktora hasta gönderdiğimi söyleyeceğim. Nöbetçi doktor Tuncer beye gidin, sizi ultrasona koysun, sonra gelirsiniz.

Hacer ve beyi birbirlerinin yüzüne baktılar. Sündüs:

— Hemşire hanım, bu çocuk tedavi sonucu oldu. Özel doktoru; sezaryenle olabilir, sancılandığında en yakın hastahaneye götürün demişti. Vakit kaybetmesek olmaz mı? Madem Tuncer bey nöbetçi doktor, çağırın buraya gelsin, hem nöbetçi doktorun burada olması gerekmez mi? Özel yerine gitmemize ne gerek var?

— İsterseniz gitmeyin, şimdi yapacağım bir şey yok. O zaman gidin evde bekleyin.

— Evde neyi bekleyeceğiz. Çocuğun ölmesini mi?

— Bakın, ben sizin iyiliğiniz için söylüyorum. Hacer'in kocası:

— Tamam, madem ki doktor görmesi şart, kendi doktoruna götüreyim.

— Beyefendi, ne gereği var, hastahanemizin doktorları daha iyi.

Sündüs araya girerek:

— Öyle de, kendi doktoru hiç olmazsa, bütün problemlerini biliyor.

Hastahaneden çıktılar, doğruca kendi doktoruna götürdüler Hacer'i. Muayeneden sonra doktor Vedat Bey:

— Şu an korkulacak bir şey yok. Eve gidin, yalnız daha önce vurguladığım gibi, kanama

başladığı an derhal hastahaneye götürün, tehlikeli olabilir, dedi.

Eve döndüler, henüz sabah namazına kalkmışlardı ki, telefon çaldı. Telefondaki Hacer'di, mümkünse Sündüs'ün hemen gelmesini istiyordu. Sündüs namazını eda edip hemen çıktı. Hastahaneye vardılar. Hacer'i hemen doğum odasına aldılar. Fakat hastahane doktorlarından biri özel yerinde ziyaret edilmediği için ilgilenen yoktu. Ebe hanımlar, doktor beyin hastası olan ve doğum için gelmiş Sevgül hanımın başında pervane dönüyorlardı. Hacer ise sancılar içinde kıvranıp duruyordu, hiç ilgilenen yoktu. Doğum odasına refakatçi almak yasakmış, onun için Sündüs'ü içeri almıyorlardı, Sündüs ise koridorda aşağı yukarı geziniyor, heyecandan ağzı kuruyordu. Lacivert giysili hemşirelerden birisi, Sündüs'e hitaben:

— Hanım, çık çık, dışarı, taa dış kapının oraya, çık çık çık. Burada durmak yasak. Anormal bir şey olursa sizi bulurlar.

Sündüs'ün izah etmesine fırsat vermeden, dışarı kovarcasına çıkarttı. Yarım saat sonra, kapıcıdan izin alıp, Sündüs tekrar yukarıya çıktı. Doğumhaneye çıktığında, Hacer durmadan kan

kaybediyordu. Fakat kimsenin ilgilenmediğini gördü. Arada bir, ebe:

— Dışarı çıkın, burada durmak yasak. Akşam, size doktoru görün denilmiş, götürseydiniz şimdi böyle olmazdı.

— Ebe hanım, görüyorsunuz hastanın durumu hiç de iyi değil. Ne kadar para istiyorlarsa söylesinler de, ilgileninler. Özel doktoruna götürmek suç mu? Memleketteki hastaların hepsi, hastahanelerin doktoruna gelecek ki öyle ilgilenilsin öyle mi?

Sündüs'ün gözü birden, Sevgül'ün refakatçisine takıldı. Sevgül'ün refakatçisi başında duruyordu. Son model giyinmiş, yüzünde de bir ton boya vardı ilerlemiş yaşına rağmen. Hacer'in durumu iyi değildi, Sündüs hemen çıkıp Hacer'in kocasını uyardı, derhal doktorla konuşmasını vurguladı. Hacer'in kocası, Tuncer beyin yanına gitti.

— Doktor bey, hanımın özel doktoru sezaryen demişti, bir baksanız, durumu iyi değilmiş.

Doktor:

— Bekle, beklemiyorsan al hastanı git.

Çaresiz beklemeye başladılar, doktor Tuncer bey, özel yerinde ziyaret edilmemiş diye, resmen

hastayla ilgilenmiyordu. Sündüs koridorda geziniyordu. Söylenmeye başladı.

— Sancılan Hacer, sabır Hacer. Bizim yardımcımız da Allah'tır. Mutlaka eninde sonunda hak gelince batıl zail olacaktır. Bu dengesizlikler de ortadan kendiliğinden kalkacaktır. Yeter ki, insanımız uyumaya niyetli olmasın, uyansın. Gerçekleri görsün, Kur'an'ın manasına insin, İslâm'ı yaşamaya başlasın. Verdikleri mamaları artık reddedip, artık uyumaya niyetim yok, mamalarınıza da ihtiyacım yok, diyebilsin. Çünkü zafer inananlarındır ve zafer yakındır.

Sündüs koridoru adımlarken, gözü duvara asılmış bir yazıya takıldı. Okumaya başladı.

“Kendi sağlığınız, ailenizin sağlığı ve çevre sağlığı için artık onu (sigara) uğurlayın.” T.C. Sağlık Bakanlığı Sağlık Hizmetleri Genel Müdürlüğü. Ruh Sağlığı Daire Başkanlığı.

Sündüs söylendi:

— Şuraya bak, hem tekelle ilgili kanun yapıp yasal-laştırıyorlar, hem de içmeyin ölürsünüz diye yazı yazıp tavsiyede bulunuyorlar. İslâm devleti ne büyük bir nimet, ama insanlar anlayabilse. Çünkü İslâm devletinde, bütün kötülüklerin içki, eroin vb. gibi yapımı da, satımı da

yasaktır. İçilmesi için bütün sebepleri ortadan kaldırır, kötülüğünü anlatır. Beşeri rejimler ise, hem reklamını yapıyor insanları zendiriyor, hem de, içmeyin zehirlidir, sağlığınızı tehdit eder diyor, madem tehlikeli de, niçin zendiriyorsun.

Bu arada ebenin koşarak doktorun odasına gittiğini gördü, hemen koşarak Hacer'in yanına gitti. Doktorun dediği çıkmış, ocuk ellerinden ters olarak gelmişti. Çocuğun bir tek eli dıőa çıkmış. Hacer ise bayılmak üzereydi.

Bu sırada doktor, Hacer'in kocasını ağırttırmış, pazarlık ediyordu:

— Sezeryana gireceğim, bir milyonun var mı?

— Doktor bey, Şu an elimde yok, sonra versem olur mu?

— Olmaz, o zaman girmem.

— Ama, doktor bey.

— Aması maması yok bu işin. Aldığım maaő yetmiyor, onun için alıyorum.

— Doktor bey, ben kirada oturuyorum. Aylık gelirim bir buçuk milyon.

— Sen bilirsin, istersen hastanı götür.

— Nereye?

— Bana ne be kardeşim, karar ver artık.

— Şu an elimde beş yüz bin var, bunu versem.

— Olmaz, bir milyon.

— Üstünü de sonra veririm, ne olur karıma bir şey olmasın. Tedavi olana dek çok zorluk çektik.

— Ne yapayım yani, ben karışmam, fikrimi söyledim.

Bu arada ebe hanım koşarak doktorun odasına girdi, doktora hitaben:

— Doktor bey, durum acil gelir misiniz?

Doktor koşarak doğumhaneye gitti, Hacer'i derhal sezeryana aldılar.

Ama nasıl? Bebeğin bir eli dışarıda, Hacer sancıdan iki büklüm oluyor, Hacer'i bu durumda ameliyat masasına yürüterek, hiç yardım etmeden götürdüler. Daha doğrusu, Hacer'in ameliyat masasına kadar yürümesini söylediler. Hacer Allah'a dayanarak yürüdü, ameliyathaneye girdi. Korkmuyor değildi, bu defa masaya çıkıp, üstünü çıkarmasını söylediler. Hacer ameliyat masasına çıkıp kendi kendini hazırladı, dudakları:

— “Allah'ım, bana sen yardım et, ne olur yardımını bu aciz kuluna lütfet, Sen büyüksün, Sen'in herşeye gücün yeter” diye dua ediyordu. Doktor mecbur kaldığı için parayı almadan sezeryana girdi, Doktor Tuncer Bey.....!!!

Bütün bu olumsuzluklara rağmen Allah, Hacer'e bir erkek evlat vermişti. Sündüs eve

telefon edip, o gece dönemeyeceğini bildirdi. Sevgül hanımla Hacer'i aynı odaya yatırmışlardı. Sevgül normal bir biçimde pansumanını oluyordu, Hacer ise çıkacağı güne kadar pansuman yüzü görmedi. Sündüs dayanamayarak hemşirenin birine:

— Niçin bu kadar haksızlık yapıyorsunuz? Bu kadar da insafsızlık olmaz ki. Adamın parası yok, canını verecek değil ya. Tabi balık baştan kokarmış, başta olanlar orayı yiyip bitiriyor, doktorlar da hastaları.

— Siz de, özel yerine gitseydiniz?

— Ne yani, bütün hastalar, bu doktora gitmek zorunda mı? Öteki doktorlar niye var o zaman?

Ertesi gün Sündüs eve geldiğinde, hem çok yorulmuş, hem de moral bakımından oldukça çökmüştü. Annesi sordu:

— Nasıl geçti, sağlık durumları nasıl?

— İyi, hamdolsun. Ama ilgilenmediler özel yerine gidilmemiş diye, anlıyor musun anne? Herkes  zel doktorlarda, özel hastahanelerde tedavi, ameliyat olmak ister, ama para hani? Anneciğim, duyuyor musun? Hacer ameliyat masasının yanına yürüyerek ve de bebeğin eli dışarıda iken gitmiş, ameliyat masasına kendi çıkmış, hemşireler ise arşafından dolayı

kadıncağıza laf sayıyorlarmış. Ne zaman... Ne zaman müslümanlar yek vücut olup, tefrikayı, grup taassubunu bırakıp, bir birlerine sarılacaklar, ne zaman?

— Üzülme evladım, Allah (c.c.) büyüktür.

Bu arada telefon çaldı. Telefondaki Hacer'in beyi idi. Hacer'in yanında kalacak kimseyi bulamadığını, mümkünü varsa, Sündüs'ün bir gün daha idare etmesini istiyordu. Sündüs mecburen gitti, zira hastahanedeki kardeşıydı. Doktor Tuncer bey, Hacer'in kocasını çağırttırdı.

— Beni çağırmışsın, doktor bey.

— Evet borcunu ödemen için çağırdım. Öğleden sonra özel yerime gel.

— Doktor bey, elimdeki parayla serumlarını aldım. İnanın hiç kalmadı, bana biraz zaman tanıyın. Borç bulurum.

— Tamam anladık, bari o beş yüz bini ver, yeter ne yapalım, hatır olsun.

— Ben o parayı ilaçlara harcadım.

— Tamam be adam, beş yüz bini ver yeter dedik.

— Doktor bey, siz yokluk nedir bilir misiniz? Ekmeğe dahi muhtaç olduğunuz olmuş mudur? Siz hiç parasızlıktan çaresiz kaldınız mı? Ben de

aslında hastamın sahibiyim, onu daha özel yerlerde, tedavi ettirmek isterim fakat.....?

— Duygu sömürüsü yapmayın.

— Kime? Siz halden anlıyor muydunuz?

Ertesi gün Sündüs, Hacer'in refakatçisinin gelmesiyle eve döndü.

Duş aldı, yatıp istirahat edecekti. Annesi:

— Aa, az kalsın unuttuyordum. Kızım, öğleden sonra üniversiteden iki genç kız gelecekmiş, çok yorgunsun iptal edelim.

— Hayır anne, boş durmanın zamanı değil. Beş milyon hristiyan, Hıristiyanlığı yaymak için gönüllü çalışıyor, aslını tenzih ederek söylüyorum, saçma İncillerini tanıtmak için. Biz hâlen doğru dürüst bir çalışma programı yapıp, mücadele etmek için kolları sıvamıyoruz. Uğraşacağım anne, taa ki, Allah (c.c.) inşallah, kanlı elbiselerimle huzuruna alasıya kadar.

— Duygulandırdın beni, Allah (c.c.) dileğini kabul etsin, hiç olmazsa biz de şehit annesi oluruz. Sen şimdi, istirahat et, geldiklerinde ben seni çağırırım.

Öğleden sonra Figen ve Suzan Sündüs'lerdeydiler. Melek hanım kızları misafir odasına aldı. Sündüs'ü çağırdı. Sündüs kalkıp

abdest aldı, misafirlerin yanına girdi. Karşısında Suzan'ı görünce şaşırdı.

— Aaaa, bu ne sürpriz, hoşgeldiniz. Figen:

— Siz, tanışıyor muydunuz? Suzan:

— Evet, ama bu evin kızı olduğunu bilmiyordum. Figen devam ederek:

— Hatice nine ile tanışmak için geldik. Suzan nineni merak etti de.

— Tabi, memnun olduk. Ninem, odasında günlük teşbihini çekiyor, biraz sonra gelir.

—Mücahide'nin tavsiye ettiği kitapları aldım. Ama doğrusu kitaplığınız çok güzel. İnsan bu kadar kitabın içerisinde, elbetteki kültürlü olur. Yanlış bir şeyi açıkça söyleyebilir miyim?

— Tabi, buyurun.

— Her evin baş köşesinde televizyon var. Şimdi televizyonsuz ev yok gibi. Gördüğüm kadarıyla, galiba sizin evde yok. Almanızı İslâm mı engelliyor? Diğer bir ifadeyle, İslâm tekniğe karşı mı?

Tam o sırada, Hatice nine içeri girdi.

— Her evde bir televizyon var da onun için hayasızlık, fuhuş aldı başını gidiyor. Evladım, şu ortalığa fitne yayan, ahlaksızlık yayan, abiyi kız kardeşe sulandırıp ırzına geçecek kadar adileştiren, belavizyon mudur ne zıkkımdır, akıllı

insan onu eve koyup da, çocuklarını zehirler mi hiç. Şu yakında ki komşumuzun beş yaşındaki kızı, yaşıtı olan amcasının kızı ile, o belavizyonda gördüklerini uygularken annesi görmüş. Ne günlere kaldık. Haa, sahi unuttum, hoşgeldiniz evlatlarım. Kusuruma bakmayın, derdim büyük.

Suzan:

— Geçmiş olsun nine, dedi.

Sonradan ninenin ne demek istediğini anladı, kendi kendine kızdı.

Sündüs, Suzan'ın sorusunu cevaplamaya başladı:

— Bacı, İslâm tekniğe karşı değildir. Ninem'in tabi-riyle, o belavizyon eğer iyilik ve faziletlerde kullanılırsa, biz de alırız. Fakat, şu an alıp kardeşlerimizi zehirleyemeyiz.

— Ama, “inanç dünyası” gibi iyi yanları da var.

— Bir kere, inanç dünyası diye insanımızı uyutmaya çalışıyorlar. Musiki eşliğinde, ses sanatçıları çıkıp ilâhi okuyorlar, bunun İslâm'da yeri yok. İkinci bir husus, dikkat etmeni rica ederim, hiç belavizyondaki inanç dünyasında kadının örtüsünü, Kur'an'ın anayasa, Allah'ın anayasası olduğunu ve Allah'ın hükümleriyle hükmetmeyenlerin, kafirler olduğunu (Maide: 44)

söylüyorlar mı? Hüküm koymak yalnızca Allah'ındır ayetini tefsir ediyorlar mı? (Yusuf: 40) Hevesine uyararak hüküm koyanların, hevesini ilahlaştıranların hayvanlardan da aşağı olduğunu (Allah katında) açıklıyorlar mı? (Furkan: 44) Maalesef. Bir hafta kanalizasyon suyu geçecek, sonra bir gün su bağlayacaklar içer misin? O da suyun gerekli yerini değil de, kendi menfaatleri icabı, istedikleri yeri salacaklar.

— Ne gibi? Kendi istediklerini anlayamadım, demek ki onlar da dini istiyorlar.

— Kendi istedikleri yanı, ağaç sevgisi, yardımlaşın, komşularınıza iyi davranın, kafir olup sizin dininize küfretseler de, ormanı koruyun. Allah'a inanın, iyi güzelde, Allah'a inanmanın nasıl olacağını açıklamak mı? Yoo orada durun, çünkü işimize gelmiyor.

Figen:

— Doğrusu çok hoş konuşuyorsun.

— Söyleyene değil, söyletene bak. Suzan:

— Peki bir sorum daha var.

— Seni dinliyorum.

— Anladığım kadarı ile, İslâm nizamının içerisindeki yasaklara aykırı olmadıkça teknikten yararlanılabiliyor.

— Diğer bir ifadeyle, teknik insana, millete, en önemlisi dine faydalı şeylerde kullanılır. Mesala; teknik, televizyonu yapıp başkalarının namusuna göz dikmek yerine, Allah'a nasıl kul olunacağını, iyi bir insan olmayı öğretir.

— Benim sorum şu, o zaman ilim elde etmek İslâm'da yasak değil. Okullarda okuyan kızların durumu ne oluyor? Kapanıp okuyorlar, fakat yine de İslâm'ın bazı emirlerini al aşağı etmek zorunda kalıyorlar. Bu okul, dini bir motif taşıyan okul dahi olsa.

— Bir kere, İslâm'da ilim öğrenmek farzdır. İki türlü farz vardır. Farz-ı ayn ve Farz-ı kifaye. Farz-ı ayn olan ilimlerin tamamını, iman eden herkesin öğrenmesi şarttır ki, bu sınıftan olan ilimlerin, günümüz okullarıyla uzaktan, yakından hiç bir ilgisi yoktur. Farz-ı kifaye olan ilimler, bazılarının öğrenmesiyle ötekilerden mesuliyetin kalktığı ilimlerdir. Dolayısıyla bir müslüman okurken, Allah'ın emrini, yine Allah'ın emrettiği bir şekilde, emrettiği yerlerde okuması gerekir.

Hatice nine, kızları dinlerken Figen'in kendisine seslendiğini duymadı:

— Nine, sana diyorum, nasılsın?

— Haa, dalmışım, hamdolsun iyiyim. Sündüs:

— Ninem, çok tatlıdır. Onu görmeden duramam. Allah (c.c.) ömrünü uzun etsin. Zira mücadelede beni destekliyor, teşvik ediyor.

— Hayret, şimdi kızlar gelin olacakları zaman kayınvalide istemiyorlar. Annenle anlaşabiliyorlar mı? Özel bir soru oldu, ama siz müslümanların her şeyini merak ediyorum. Ben de müslümanım, ama açıkçası sözde müslüman.

— Rica ederim, şuna inan ki, annem ile ninem, aynı ana kız gibidirler. Evet İslâm gelin için kimseye bakma mecburiyeti getirmez. Fakat oğlu mecburdur. Allah (c.c.) “Anaya babaya öf bile deme” buyurarak ana babamızla dünya işlerinde, dini konularda, aykırı bir şekilde karışmadıkları sürece, kendileriyle çok iyi bir şekilde geçinilmesini emretmiş bulunuyor. Hal böyleyken, İslâm'ın hidayetine ermiş bir kadın, kocasının ana ve babasının kalplerini kırmasına, onlara asi olmasına, hizmetlerinde kusur etmesine razı gelmez. Gelemez, çünkü imanı buna müsaade etmez. Mükafatını Allah'tan umarak, bencil davranmaz. Analar mübarektir ve terk edilmeye layık değildirler.

Hatice nine:

— Yaa, bak evladım, şu gavurlara uyacağız derken, bize ait ne varsa tahrip ettiler. Ağzında

ana diyorsun, sonra istemiyorum diyorlar. İstemeyenler de bir gün ana olacaklar, bunu unutmasınlar. Kendimden örnek vereyim, kocamı kaybettiğimde, çocuklarım çok küçüktü. Çok zor şartlar altında büyüttüm, şimdi gelin hanım beni istemesin, ben nereye gideyim, istemiyorum diyeceğine, bir kurşunla vursun beni daha iyi. Tabi, o belavizyon zikkımını eve koyup da, evlatları batının kokmuş kültürüyle, zehiriyle, gavur zehiriyle zehirlerlerse, o evlatlar da kalkıp ana, babaya asi olup, istemeyecektir. Biz müslümanların, öyle bir sorunu yoktur; elhamdülillah.

Figen:

— Ama nine, bizim köy, mevlit için gitmiştik, cami hocasının, onun evinde de televizyon vardı, hem de hoca. Bunu anlamıyorum, anlayamıyorum.

Hatice nine:

— O cami gardiyanlarını mı diyorsun? Onlar, sanki adetâ, din camiden dışarı çıkacak diye gardiyanlık yapıyorlar. Eee, ne de olsa...

— Anlamadım nine, gardiyan mı?

— Evet ya aynen öyle. Bak size bir şey anlatayım. Kırşehirli bir arkadaş ziyaretime gelmişti. Daha doğrusu, ziyaretimize ailece

gelmişlerdi. Benim oğlanın arkadaşıymış. Hanımı anlattı, bunlar Kırşehir Kaman'da bir nikah törenine katılmışlar, çağrılmışlar ya hadi gidelim deyip gitmişler. Amaaaan, bir de ne görsünler, içkiler masada, gelin desen tıpkı gavurlar gibi saç baş açık, kol gerdan açık, yüzünde de bir ton boya badana yapmış. Şu gavurların giydiği gelinlikten de giymiş. Hoca efendinin birini çağırılmışlar nikah kıymaya. Hoca başına büyükçe kutu gibi bir şey geçirmiş, oturmuş nikah kıyacak.

Figen ile Suzan, ağızları bir karış açık kalmış, ninenin hoş sohbetini dinliyorlardı. İki birden:

— Eee, sonra, dediler.

— Tabii, bizim oğlanın arkadaşı, hanımına: “Hanım, sen hemen uzaklaş, burası müslümanın duracağı yer değil, ben hocayla konuşup geleceğim” demiş. Zaten çarşafli olduğu için, herkes aval aval bakıyormuş. Bizim Esmâ kız uzaklaşmış. Kocasını hocanın yanına giderek:

— “Hoca efendi, bu şekilde bir nikahı kıymak için, Allah ve Rasulü’nden izin mi aldın? Dinimizde gavurca yapılan, Allah’ın yasak ettiği haramlar mevcutken, daha doğrusu, Allah’ın emretmediği bir şekilde, haram kıldığı bir şekilde yapılan işlerin üzerine Allah’ın ayetleri okunmaz, bilmiyor musun? Şu karşıda duran, kıyafetiyle

kime benzediği, yaptığı düğün Őekliyle kime teslim olduğu apaçık belli olan gelinin ve buna rıza gösteren damadın nikâhını kıymak için Allah sana izin verdi mi? Allah'tan kork, dinini ufak menfaatler karŐıđılında satma!” demiş.

Hoca efendi, bizimkinin kulağına eğilerek “Sus be kardeşim, ekmeğimden mi olayım, deyince bizim oğlanın arkadaşı Şok olmuş. Devamla: “Evet, ben de diyordum ki bu hocalar, kafir ve münafıklıkları belli olan insanların cenaze namazlarını niye kıldırıyorlar? Demek, işten olma korkunuz var, be kardeşim, siz Allah'ın “REZZAK” ismine iman etmediniz mi?” diyerek oradan ayrılmıŐ.

Suzan:

— Aman ne kadar ilginç. Sündüs:

— Evet Figen, ninem onları gardiyana benzetmekle, meseleye çok güzel yaklaŐıyor. Yalnız istisnalar da yok değil, ama istisnalar kaideyi bozmayacağından, cumhuriyet döneminde açılan imam hatip kurslarının bir tek hedefi vardı: “Rejimin isteklerine göre din adamı yetiŐtirmek.” Bunun diğer bir manası da “Mürteci olmayan, çağdaş ve lâik din adamları” yetiŐtirilecekti bu kurslarda.

Aynı niyete ve gayeye bağlı olarak, ‘‘Yüksek din adamı yetiştirilmesi için 10 Ocak 1949 tarihinde de meşhur Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi açılmıştır.

Hatice nine:

— Ahh kızlarım, İslâm uğruna ölen şehitlerimiz, tevbe tevbe, Allah onlara ölüm demeyin buyuruyor. İslâm uğruna canlarını feda edip ebedi diri kalan şehitlerimiz, sizin dedeleriniz, şöyle bir başlarını kaldırıp kurtardıkları vatana bir baksalar, boşuna uğraştık diyeceklerdir. Ama oyuna gelmiştik, gavuru sınır dışı etmiştik ki, bu defa içimizdeki gavurların işgaline uğradık. Neticesinde Kur'an'a, Peygamber'e, Din'e ait ne varsa hepsi yasak edildi. Kur'an'a, çöl kanunu dendi. Kur'an öğrenenleri, öğretenleri dipçiklerle süründürüp öldürdüler. Neler çektik, neeler. Figen:

— Kafam o kadar karışık ki, ne yapacağımı, neye karar vereceğimi bilemiyorum. Bazen diyorum ki, boşver Figen, nasılsa serbestsin gününü gün et bir daha mı geleceksin bu dünyaya. Bazen de diyorum ki, ya ölüm, ölüm var ne kadar boşversende bir gün sırtın yere gelecek.

Sündüs:

— Aslında, güzel bir soru, bir daha mı geleceksin bu dünyaya? Doğru, bir daha dünyaya gelinmeyeceğine göre, bu dünya bir defalık olduğuna göre, o halde gidilecek ve bir daha asla dönülmeyecek dünya için hazırlık yapmanın tam sırası değil mi? Sen bu soruyu, çokça düşün, bir daha mı geleceksin bu dünyaya? Zaten kafirler, münafıklar, müşrikler ve imanı kendilerine bir fayda sağlamayacak olanlar, dünyaya geri gelebilmek için çok feryat ve figan edecekler. Fakat nafîle, çünkü cehennem bekçileri, size uyarıcı gelmemiş miydi? diyecekler. Ama inanıp da salih amellerde bulunanların biiznillah, geri dönmek için bir temennileri olmayacaktır.

Asr sûresinde, Allah (c.c.) mealen şöyle buyuruyor: “Asr'a andolsun ki, insanoğlu gerçekten zıyan içindedir. Ancak iman edip salih amellerde bulunanlar, birbirlerine hakkı tavsiye edenler ve birbirlerine sabrı tavsiye edenler müstesna.”

Devamla:

— Kurtulmanın yolunu Allah (c.c.) göstermiştir.

Dönüş O'nadır. Sonra pişman olursa da son pişmanlık fayda sağlamaz.

Eski Bir Arkadaş

Mücahide, cahiliyyeden arkadaşı olup da, sonradan İslâm'a dönüş yapan, arkadaşı Fatma'nın mektubunu okumaya başladı.

“Esselâmu aleykûm, Mücehide'm:

Nasılsın kardeşim. Uzun zamandır sana yazamadım, vaktim olmadı desem bana inan. Bacım, burada durumlar iyice karıştı.

Kendimi denizin ortasına düşmüş, imdat bekleyen, fakat imdat bulamayan, boğulmamak için çırpınan birine benzetiyorum. Hiç umutla tutacak dalım kalmadı, ailem baskısını iyice artırdı, bir yandan da sözlümün ailesi baskı yapıyor.

Ah Mücahide'm, o kadar pişmanım ki, neye mi? Hani sana anlatmıştım ya, ailemin tutucu baskılarından kurtulmak için evi terkedip de abimin evine yerleşmiştim. O zamanlar, emperyalist ve kapitalistlerin ve de gönüllü uşaklarının oyununu görmeyip, bakarkör gibiydim. Allah (c.c.) buyuruyor ya: “Onlar bakarlar, fakat görmezler” diye.

Bildiğin gibi, rahat, serbest bir yaşam için, abimin yanını tercih etmiştim, yanıldığımı anladım, fakat şimdi çok geç. Düşünmeye

başladığım an İslâm'ın gerçek yönünü, sayende okumaya başladığım an, pişmanlık bütün kalbimi kaplamıştı.

Yakında atlattığımız Ramazan bayramında, günlerim hep ağlamakla geçti. Aynı şehirde olduğumuz halde, babamın elini öpememek, insan gibi düşünmeye başladıktan sonra, ne kadar acı olduğunu anladım.

Tabi, bunun yanında evdekilerin minnetini çekmek de işin cabası. Keşke bize, İslâm'ın ana, babaya verdiği kadri kıymeti baştan öğretselerdi. Artık çalışmadığım için, sofraya el uzatmaktan bile çekiniyorum. Önceden yeni bir şey giyememeyi dert edinirken, İslâm'la müşerref olduktan sonra herşeyin fani, geçici, her gün son model giyinsen de sonunda kara toprağa yar olunacağını anladıktan sonra, gydiğim elbise, beni Rabbi'min istediği gibi kapatsın da farketmez diyorum.

Canım bacım:

Sen okulu terk edip, buradan gittikten sonra konuşacak arkadaşım, dertleşecek bacım da kalmadı. Mektubumla seni, inşallah sıkmamışımdır.

Hayır, inananlar kardeşdir, diye sen demiyor muydun, ne yapalım sorunlarımı senden başkasına açamıyorum.

Evet bacım,

İşler karıştı dedim. Abim izne ayrılırken, evde kalan erkek kardeşime, hiç bir hocayla, şeriatçıyla görüştürmeyeceksin diye, sıkı tenbihat da bulundu. Düşünsene bacım, “Allah'ın vaz ettiği kanunların tamamının “ŞERİAT” olduğnuu bilmiyor, güya üniversite mezunu...? Müslümanmış kendisi, ama ŞERİATÇI değilmiş. Anlatmaya çalıştım, abi dedim: “ŞERİAT demek, kanun nizam demektir ki, Mustafa Kemal de Nutuk'da bunu söylemiştir. Şimdi, Allah'ın kanun ve nizamına, yani (ŞERİATINA) boyun eğip, kabul eden kişi müslüman; cahili, beşeri rejimlerin kanun ve nizamına yani (ŞERİATINA) teslim olup kabul eden de kafirdir. Buna da, şeriat denir, fakat BATIL ŞERİAT denir.

diye izaha gayret ettimse de nefesine ağır geldiği için fayda vermedi. Hediye ettiğin çarşafı gizli gizli giyiyorum. Yengem, adımız tarikatçı kalacak diye huzursuzluk yapıyor, çarşaf giyenin bu evde işi yok diyorlar, tabi gidecek bir yerim de yok. Hem de müslümanlar...?

Düşünsene müslümana mutlaka bir kulp takacaklar -cı- veya -cu-. Tabii bunda biz müslümanlarda da biraz suç var. Şu -cı- veya -cu- ları kabul etmeyip de, sadece müslümanım diyebilsek, bu akış değişir. Ama o gün inşaallah yakındır

Bacım:

Sözlüm şu anda sesini çıkarmıyor, fakat ailesinin baskısı çok. Biliyorsun kendileri doğulular, doğuda da gelin kıza söz hakkı tanımak yoktur. Türklerin önceki dini olan “Şamanizm” den kalan, büyükler gelinlerle, konuşmama adetleri halen sürüyor. Kadın, yani gelin kocasına karşı değil, kaynana ve kaynata'ya karşı sorumludur, adetâ. Ahh, gücüm yetse de bütün doğuda ki ve batıdaki müslüman geçinenlere şöyle haykırsam “Eyy müslamanlar, biliyorum çok kötü bir zamanda yetiştiniz, yetiştik. Ama bırakın artık şu İslâm'a ters düşen adet ve törelerinizi. Bunlara sıkı sıkı bağlılık, putlara ibadet gibidir, ibadet etmektir. Dönün Allah'a, O'nun kanunlarına tabi olun.”

Böyle bağırırsam damga hazır; bölücü, şeriatçı. Veya, aşırı dinci, köktendinci. Kökten dinsizler çıkıp, kök-tendinciler diye müslümanlara damga vurmak istiyor.

Can kardeşim, dava arkadaşım,

Zamanımızı boşa geçirmeyip de, bu yaşta değil de, öğrenmemiz gerektiği yaşta dinimizi öğrenmiş olsaydık, bilhassa kendimi kast ediyorum, şimdi daha kolay olurdu. Çünkü ilimsizlik yüzünden çok hata yapıyorum. Bana bol bol dua et.

Yakında nişan için gelecekler, tek başımayım ve iki sülale ile karşı karşıyayım.

Neyse şimdilik bu kadar yeter, sana verdiğim adrese yaz, tavsiyelerine ihtiyacım var. Dua buyur da, boğulmayayım.”

Bacın, Fatıma...

Mücahide mektubu bitirdi, ağlıyordu. Aldı kalemi eline, duygularını yazıya dökmeye başladı.

BACIM

Gel kardeşim, sana bir çift sözüm var
İslam eriyen, olacak dünya sana dar,
Sabredenlere Rabbi'min büyük mükafatı var,
Sabret bacım sabret, zafer senindir.

Nefis denen illet, ne biçim şeymiş,
Ama düşün, Rabbim irade vermiş,

Mücadeleyle sabredenlere cennet vaad etmiş,
Sabret bacım sabret, zafer senindir.

Rasul dedi, sabret eyy Yasir ailesi,
Hep zorluk doludur, İslâm'ın tarih silsilesi.
İmtihanın gereğidir diyor, bak hakkın sesi
(Ankebut, 2-3)
Dayan bacım dayan, zafer senindir.

Dua müminin en büyük silahı olduğu için,
Mücahide bütün zorda olan bacılarına dua ettikten
sonra, Fatma'nın mektubunu cevaplamaya
başladı.

“Esselamu aleykum, canım dava arkadaşım
Fatıma'm,

Mektubunu aldım ve çok üzüldüm. Bacım, ne
yapalım imtihanın şeklini Allah (c.c.) belirler.
Herkesi başka şeylerle imtihan eder. Senin adına
şiir yazdım, tavsiyem, sabır!!! Canım kardeşim,
taviz verme, taviz verirsen gerisi çorap söküşü
gibi gelir. Biz müslümanlar, Rasul'un şu hadisine
dayanarak “Nasıl yaşarsanız, öyle ölürsünüz,
öldüğünüz gibi de dirilirsiniz. “İslâm'ca yaşamak
zorundayız, ne pahasına olursa olsun Müslü-
manca ölmek istiyorsak. Müslümanca ölmek için
de, müslümanca yaşamak lazım. Sorarım sana,

yaşanmadan ölünür mü? Allah'a hesap vermeyi aklına getirmeyip tedbir almayanlar için yaşasın cehennem!!! Ve bırak istedikleri gibi yaşasınlar, nasılsa azrail (a. s.) bir gün onların da kapısını çalacak.

Bacım, her sıkıntının karşılığında Allah büyük mükafat verecektir.

Yeterki sabretmesini bilelim. Zaten bu dünyaya denenmek için gelmedik mi?

Ramazan bayramının ağlamakla geçtiğine üzüldüm. Zaten kardeşim müslümanın ağlamadığı gün mü var? Biliyorsun biz müslümanların iki bayramı var: Kurban ve Ramazan bayramları. Diğer bütün bayramlar, adı ne olursa olsun cahili ve batıl bayramlardır. Bak, “Cahiliyyenin Ruh Haritası” adlı kitaptan sana bir paragraf yazayım:

“İslâm düzeninin meşru gördüğü Kurban ve Ramazan bayramının dışındaki bütün bayramlar cahiliyyedir. Cahiliyye bayramlarını kutlamak tamamen cahiliyettir. İslâm'ın dışında uydurulup kutlamaya azmettiği bayramlara önem vermez. İslâm'a teslim olan bir kişinin hayat programı içerisinde, cahili bayramları kutla maya mücade eden veya teşvik eden herhangi bir emare bulunmaz.

Şunu unutmayalım ki: Cahili bayramlar putperestliğe açılan sevgi kapılarıdır. İlahi ahkâmın heykelperestler tarafından iktidardan indirildiği ve lanetlendiği acı zaman dilimleridir.”

Canım kardeşim: Senin imtihanın şu an ailenle, Allah (c.c.) yar ve yardımcın olsun. Haa, bu arada babanlada barışmalısın. Madem pişmansın, oyuna geldiğini anlat ve rızasını mutlaka al. Onlar da, bize İslâmî eğitim vermedikleri için suçlu, ama ne yaparsın rejimin çocukları.

Bana mutlaka yaz, maddi ve manevi, her ne sıkıntın olursa yazmanı bekliyorum. Unutma, inananlar kardeşir!!!”

Selâm ve dua ile..

Bacın Mücahide...

İntihar ve Hidayet

Suzan:

— Anne, sen çağdaş medeni bir insansın. Bir şey sorabilir miyim?

— Mersi kızım, sor tabi.

— İnsanların fikir özgürlüğüne karşı mısınız?

— Aaa, ayol ne münasebet. Kim olursa olsun, fikrinde özgürdür ve o insanın fikrine saygı duyarım.

— İnsan olarak herkes için geçerli mi?

— Tabi kızım, niçin soruyorsun?

— Bir sorum daha var, ben de bir insan mıyım?

— Suzan, lütfen. Benim için sen insanların en tatlısısın.

— O halde fikrime saygı duyarsın. Öyle değil mi?

— Tabii evladım, hangi gün flörtünü getirdiğinde, senin seçimine ve fikrine karşı çıktım?

— Anne, beni iyi dinle. Madem fikir özgürlüğünden yanasın, ben düşünüp taşınıp İslâm'ı seçtim ve İslam'a girmeye karar verdim.

— Aa, Suzan teessüf ederim. Biz zaten İslâm'dayız. Bak yakında büyük babanın kırkinci gece mevlit törenini de yapacağız.

— Anne, ben kimlik müslümanı değil gerçek bir müslüman olmaya karar verdim. Yaşayışımda kendini gösteren, inanan ve inandığı hal ve hareketiyle gösteren bir iman sahibi olmak istiyorum. Ve bunun için de...

— Evet, bunun için de...

— Madem fikir özgürlüğünden yanasın ben kapanacağım.

— Nee, neden, ne oluyor sana?

— Neden mi? Sebebi ortada, MÜSLÜMAN OLDUĞUM İÇİN.

— Saçmalama, biz de müslümanız.

— Müslüman Allah'a teslim olana denirmiş. Suzan, annesini kötü sıkıştırmıştı. Kadın düşündü, karşı çıksa biraz önce medeniyetten söz etti, çıkmasa işine gelmiyordu. Düşündü, Suzan'ı bir müddet serbest bırakmaya karar verdi.

Hevestir geçer, diye düşündü. Tabii komşuların laflarına katlanmak çok zordu ama yapacak başka bir şeyi de yoktu.

— Eee, şeyy, sen bilirsin. Yalnız kapalıları okula almıyorlar biliyorsun.

— Zaten inancım mücadele etmezse, okumayı da düşünmüyorum, Şimdilik bir müddet gideceğim, zaman ne gösterir bakalım.

— KIZIM, ben senin tiyatro sanatçısı olmanı arzu ediyordum.

— Anne...

— Yalnızca söyledim.

— Anne, sana örtümü göstermek istiyorum. Suzan'ın annesi o an ölümü tercih ederdi. Zavallı bilse ki, bilebilse ki ölmek kurtulmak değil, aksine yeni bir hayatın başlangıcı ve bu hayattaki yaptıklarının hesabı için bir mahkeme salonudur.

Odaya girip büyükçe siyah bir başörtü ve genişçe bir siyah pardisö ile çıktı. Annesi adetâ şok olmuştu.

— Ama Suzan bu kadar da fazla, neden siyah? Kızım siyah şeytan işiymiş. Lütfen, şöyle güzel bir renk te sana yakışan bir türban alsaydın ya?

— Hayır, anne bu benim tercihim, bir yerde tercihim de değil.

— Ne demek yani, seni zorlayan birisi mi var?

— Senin anladığın manada değil. Siyah örtünmek sünnet. Yani Peygamberimiz (s.a.v.)'in ve sahabenin hanımları, bütün siyahla kapanmışlar. Ümmü Seleme annemizin rivayet ettiği hadis buna delildir.

Annesi sinirli fakat belli etmemeye gayret ederek:

— Ne diyor Seleme annen?

— Seleme annem diyor ki: “Üstlerine örtülerini alsınlar” âyeti nazil olursa ensâr kadınları başlarında sükûnetten kargalar yuva kurmuş gibi dışarı çıktılar. Üzerlerinde de siyah elbiseler giyiyorlardı. Hem siyah şeytan işiyse, sen neden siyah takım giyiyorsun? Baksana, eteğin de siyah, buluzün siyah.

— Evet anne, fikir özgürlüğüne inanıp savunuyorsun, Üstüme gelme, sen benim annemsin, seni kırmak istemem.

Suzan'ın annesi kızının üzerindeki etkinin geçmesi için, Allah'a dua ediyordu.....? Kızı için üzülüyordu. Ertesi sabah Suzan ilk kez örtülü bir şekilde okula gidecekti. Oradan Mücahide'yi arayıp Sündüs'le parka gelmelerini söyleyecekti. Sabah namazıyla da namaza başlamış oldu. Pek bilmiyordu ama olsun, bilene kadar bildiği gibi kılacaktı. Kahvaltısını yapıp çıktı. Suzan, ihtiyar

kitapçının yolunu ararken annesi de ardından gözyaşlarını tutamıyordu. Kendi kendine söylendi: “İnsaf be Suzan, seni bu günler için mi büyüttüm.”

Kitapçı kapalı olduğu için kendi kendine öğleden sonra uğrarım, diyerek okulun yolunu tuttu. Heyecanı dorukta idi. Okula vardı, vakit erkendi, banka oturdu. Yeliz ile Figen, Suzan'ın yanından geç, Suzan'ı tanımadılar.

Ahmetde Yeliz'in yanına gelince Figen, Yeliz'den izin istedi ve ayrıldı.

Suzan, Figen'e seslendi:

— Selâmun aleykûm, bacı.

— Aleykûm, aa, aaaa, sen sen, dur bir gözlerimi sileyim, sen, sen...

— Ben, Suzan.

— Suzan sen, sen... Lafının sonunu getiremedi, Su-zan'a sarılıp ağlamaya başladı, nedense çok duygulanmıştı.

Figen'in bağırtısını duyan Yeliz, herhalde köyden arkadaşı geldi zannetmiş Ahmet'i bırakıp Figen'e doğru gelmeye başladı. Suzan'ı görünce:

— Aa, sen kaçırdın mı? Ne bu halin? Sen hangi çağdasın?

— Dünyanın son çağında, yani, kıyametin hızla yaklaştığı bu çağda...

— Kuzum, sen daha gençsin.

— Ben de genç olduğum için kapandım. Gençliğimi batının icat ettiği bataklıkta, onların keyfi için batırmak istemiyorum. Genç olmakla beraber, bizim de Allah'a ihtiyacımız var.

Yeliz, sesini çıkarmadı. İçinden, yakında keçileri kaçıtır diye geçirirken yine kendi kendine, “Asıl keçileri kaçıran sensin Yeliz. Geçen gün doktora gittin, yüreğin ağzına gelmedi mi? Nasıl da yalvarmıştın Allah'a. Madem gençtin niçin yalvardın? İşin düşünce, başın sıkışınca, Allah'tan yardım istemeye hiç de utanmadın mı?” dedi.

Sonra da “Amaaan boşver, düşünmemeliyim bunları” dedi. Suzan'a dönerek:

— Yollarımız tamamen ayrıldı, dedi. Şarkısını mırıldanarak uzaklaştı. “Dün gece nerdeydin suçlusun.

Gelmedin sarılmadın suçlusun.

Öp beni öp beni. Hadi uzaklarda sev.”

Suzan, Yeliz'in arkasından bakarken iğrendi. Ve:

— “Aman Allah'ım sana sonsuz teşekkürler, deyip derse girdi. Öğleden sonra kitapçıya uğramış, kitapçı çok sevinmiş ellerini kaldırarak Suzan için dua etmişti. Suzan çok heyecanlıydı.

Oyalanıyordu. Mücahide ile Sündüs'ün kendisim beklemelerini istemişti. Aldığı siyah gözlüğü de gözüne takarak, parka gitmeye başladı.

Mücahide ile Sündüs oturmuş kendisini bekliyorlardı. Yavaş yavaş yaklaştı, heyecandan kalbi duracak gibi oluyordu. Ses tonunu değiştirerek:

— Esselâmü aleykûm, oturabilir miyim? dedi.

Mücahide:

— Aleykûm selâm, buyur otur bacım.

— Adım Mücahide, bu da arkadaşım Sündüs.

— İsminizi öğrenebilir miyim?

Biliyorsunuzdur, tanışmak sünnettir.

— İsmim, Suzan.

Mücahide ile Sündüs bir an neye uğradıklarını bilemediler. Sündüs:

— Suzan, sen... Allah'ım sana hamd olsun.

Nasıl hamededeceğimi bilemiyorum. Mücahide:

— Gel kardeşim, seni bir kucaklayayım. Gazan mübarek olsun, cihadın kutlu olsun. Allah (c.c.) seni, peygamberimin sancağı altında gölgelenenlerden eylesin.

— Amin, hepimizi.

Kucaklaştılar, sohbetlerinin arasında Mücahide, Suzan'a:

— Bak bacım, madem seçimini yaptın, şu veya bu sebepler seni İslâm'dan soğutmasın. Sen insanlara değil, İslâm'a bakacaksın. Ayrıca bizim gibi dostlardan da aferin beklemeyeceksin. Çünkü dinimizde, desinler için yapılan herşey şirk'tir. Şirk ise büyük günah'tır.

— Tamam, ben, her şeyi beni yaratan için yapacağım, yalnız desteğimize ihtiyacım var.

— O ayrı, yardım konusunda elimizden geleni arkamıza koymayız. Yalnız ailenle çok mücadele etmen gerekecek Fatma gibi.

İkisi birden:

— Kim bu Fatma? dediler.

— Açıldı, kapandı, ailesinin sıkıcılığından kurtulmak için binbir türlü hayallerle abisinin yanına yerleşmiş, gün geçtikçe yanlış yaptığını anlamış, yaşadığı olaylardan sonra, babasını bırakıp abisinin yanına yerleştiği için pişman olmuş bir bacımız. Sözlüsü dahil çevresindeki hiç kimsede İslâm'i şuur yok, kıza baskı yapıyorlar, bol bol dua edelim inşallah.

— İyi de, kim olduğunu söylemedin.

— Pardon, arkadaşım. Suzan:

— Kardeşler, büyük babamın yakında kırkinci gece mevlit töreni varmış, annem söylemişti. Ben sizin de gelmenizi istiyorum.

Sündüs:

— Suzan bacı, ölünün üçü, kırkı, elli ikisi gibi günleri takip etmek İslâm'da yoktur. Mutlaka yaptığımız hayırlardan ölüler faydalanır, ama dediğim gibi gün takip etmek bidattir. Şunu da belirteyim ölünün yaptığımız hayırlardan faydalanması için imanını kurtarmış olması gerekir.

Mücahide:

— Bu da, hakka teslimiyet ve salih amelle mümkündür.

— Benim dedem, kesinlikle lâik bir adamdı. Canı çok kötü çıkmış.

— O halde ben de katılmayacağım bu mevlût törenine. Mücahide:

— Hayır Suzan, hazırlık yap katıl, gelen hocaya bir şeyler sorar, bazı şeyler anlatırsın.

— Gardiyana mı?

— Ne gardiyanı? Haa, şu mesele. Gülüştüler ve kalktılar.

Ertesi gün Suzan, okulun önünde banka oturmuş kitap okuyordu. Figen yaklaştı ve selâm verip yanına oturdu.

— Ne haber Suzan, kendini bayağı kaptırdın.

— Neye?

— Kitaplara.

— Okudukça ufkum genişliyor.

— Ne okuyorsun?

— Darul Harp Fıkhı'nın “Firavunların mektebinde okumamak” adlı bölümü. Figen sen daha neyi bekliyorsun? Allah'a inanıyorsun, o halde inandığın gibi yaşasana.

— Bilmiyorum, huzursuzum. Nefsimle boğuşuyorum. Sahi, okuduğun yerden biraz okur musun?

— Memnuniyetle, konu çok önemli. Yüzüncü sahife: “Firavunların açtıkları mektepler, insanoğluna, gerçek ilâh olan Allah (c.c.)'ı unutturup O'nun yerine insanları ilâh olarak tanıtırlar.

Mükellefler iki çeşit mekteple karşı karşıyadırlar. Birincisi, Allah'ın tanıtıldığı ve dinin öğretildiği mekteptir. İkincisi ise, firavunların ilke ve inkılâblarının öğretildiği mekteptir.

Firavunlara iman edenler, Firavunların mekteplerinde serbestçe okuyabilirler. Ama Allah'a iman etmiş olanlar, hiç bir zaman Firavunların mekteplerinde okumaya muhayyer değillerdir.

İster darûl İslâm'da olsun, ve ister darul harb'de olsun Allah'a iman edenler, farz-ı ayn ilimleri öğrenmekle mükelleftirler. Şunu da unutmayalım ki, farz-ı ayn ilimlerinin başı, Firavun'ların her türlü velayetini redderek, kayıtsız şartsız Allah'a teslim olmayı öğrenmektir. Şu da var ki, din ile dünya işlerinin ayrı ayrı mütealâa edilmesi gibi, İslâm ümmetinin alışık olmadığı yeni bir yorum hayata hakim olmuştur... Dini insanların vicdanına terkedene, Allah'ın koyduğu hudutları tanımayan bir anlayışın gölgesinde yeni bir eğitim sistemi ortaya çıkmıştır. Biz bu eğitim sistemine cahili eğitim, diyoruz. Zira İslâm'dan önce Müşrik arap toplumunda görülen eğitimle, çağdaş diye yaftalanan eğitimin temel karakterleri aynıdır. Her ikisi de Firavunîdirler ve her ikisi de sahte ilâhlığın savunucusudurlar. Firavunların egemenliği altında bulunan bugünkü İslâm coğrafyasında eğitim ve öğretimine devam etmekte olan Firavunî mektepler, birer cehennem çukuru hükmündedirler. Müslümanlar, hem kendilerini hem de çocuklarını bu cehennem çukurundan korumakla mükelleftirler.

Kur'an-ı Kerim'de Allah (c.c.) şöyle buyuruyor:

“Ey iman edenler, gerek kendinizi gerekse ailelerinizi öyle bir ateş'den koruyunuz ki: Onun yakacağı insanlar ve taşlardır.” (Tahrim, 6)

— Suzan,

— Efendim.

— Bu ne demek?

— Bu şu demektir ki, müslüman olduğunu iddia edenler, Firavunî mektep hükmünde olan mekteplerde okuyamazlar.

— Ne düşünüyorsun?

— Bırakmayı. Ama ailemle nasıl başa çıkarım bilmiyorum. Zaten geçen gün beni okula almıyorlardı. Hayret, kendi ülkende, batıya, hıristiyana benzeyerek okuyabilirsin, ama kendi değer yargılarına göre, inancına göre okuyamazsın.

— Yeliz'den haberin var mı?

— Ne oldu Yeliz'e?

— Sanırım, aids'e yakalanmış.

— Aman Allah'ım, sahi mi?

— Evet, zaten uyuşturucu kullanıyordu. Sana bir sır verebilir miyim?

— Tabii.

— Ben, Yeliz'i hiç beğenmedim. İntihara kalkışabilir.

— Ne yapmamız lazım?

— Bilmiyorum. Yıkıldı duyunca. Karşıdan gelen Ahmet, Figen'e seslendi.

— Haberiniz var mı, Yeliz intihar etmiş. Suzan dayanamayarak:

— Gözünüz aydın, bayram edin, kıydınız bir cana daha. Gençliğinizi pislikte geçirmeye devam edin. Siz ölmeyeceksiniz nasılsa... Gözünüz aydın sözde insan hakları savunucuları, gözünüz aydın kadın hakları savunucuları. Gözünüz aydın içkiyi serbest bırakanlar, gözünüz aydın, tekel kanunu yapanlar. Yeliz'e kıydınız, Yeliz'lere kıymaya da devam ediyorsunuz.

Suzan'ın sınırları boşalmıştı. Suzan'ı görenler etrafına toplanmıştı.

Suzan devamla:

— Ve siz ey gençler, ne zamana kadar bu oyuna gelmeye devam edecek ve ne zaman emperyalizmin yerli uşaklarının oyunlarını başlarına geçireceksiniz? Ne zaman? Ne zaman, birer Musab, birer Hanzala, birer Ammar olacaksınız, ne zaman?

Müslüman olmayanlara sözüm yok, müslüman olanlar size diyorum, bu lâflarım size. Ateşe inandığınız halde, balıklama ateşe atlamak

akıllılık işi değildir. Dönün özünüze, kendinize gelin, yazık değil mi gençliğimize?

Suzan ellerini yüzüne kapatıp ağlamaya başladı. Bir saat sonra bayağı sakinleşmişti. Figen'den başka kimse yoktu yanında. Kalkıp Sündüslere doğru yürümeye başladılar. Sündüs'ün annesi kızları içeriye buyur ederken, içinden de “Hayırdır inşallah” diyordu.

Sündüs, odaya girdiğinde kızlarda bir anormallik olduğunu anladı. Suzan dayanamayarak, Sündüs'e sarılıp ağlamaya başladı.

— Sündüs, duyuyor musun beni? Yeliz intihar etmiş.

O sırada Hatice nine de içeriye girdi.

— Evladım, hayırdır. Ne oldu?

— Nine, arkadaşları intihar etmiş.

— Yazık, çok yazık. Şimdi cenaze namazı da kılınmayacak. Pisi pisine gitti. Ey okullarda Allah'ı anlatmayı okutmayanlar ellerinize kına yakın. Hele ağlamayı bırakın kızlar, beni dinleyin. Siz de benim bir kızım sayılırsınız. Beni iyi dinleyin. Madem gözünüzün önünde arkadaşlarınız pisi pisine cehennem dibine yuvarlanıyorlar, boş yere içki zıkkımına, eroin midir nedir o pisliklere alışıyorlar da siz hala ne

duruyorsunuz? He, söyleyin bakalım, gençsiniz, niye gençlerin ellerinden tutmuyorsunuz? Neden hâlâ gençlerin ellerinden tutmak için kolları sıvamıyorsunuz? Böyle ağlayacağınıza mücadele etsenize, kurtarmak ve kurtulmak için. Hani CİHADINIZ, nerde? Peygamberimiz (s.a.v.) buyurmadımı ki: “Müşriklerle elinizle, dilinizle, malınızla cihad ediniz.” Kusura bakmayın, dost acı söyler. Figen'e dönerek:

— Hele sen kızım, hâlâ gavurlar gibi geziyorsun. İçine doğmasını, içinden gelmesini bekliyorsan daha çok beklersin. Allah (c.c.) bize akıl vermiş, aklımızı iyiye, kurtuluşa kullanmamamız ancak kendi iflâsımız olur, kimseye zararımız yok, kendimiz kaybederiz.

Figen yere bakıyor ve düşünüyordu.

— Nine, biz bu hale nasıl düştük, niçin böyleyiz?

— Ahhh, ah yaralarımı deşme. Düştük, düşürüldük. Ama kalkmalıyız, kızım kalkmasını bilmeliyiz. Düştük diye bizi yerde ezmelerine izin vermemeliyiz. Tabii ki Halifelik kaldırıldıktan sonra, Allah'a ait ne varsa yok etmek istediler. Hele bir menemen olayı var ki, özellikle adam gönderip, menemen de olay çıkarttılar, sonra da bir sürü masum insanı darağacına çıkarttılar.

Yurdun en uzak bölgelerinden adam getirip, Menemen'de astılar. Sonuç malum, gençlerimiz mahvoluyor, kına yakınsınlar ellerine zalimler.

Hatice ninenin gözleri dolmuştu. Devamla,

— Zavallı anam, nasıl da jandarmalar tarafından gözümüzün önünde dipçiklenmişti. Suçu neydi? Kur'an okumak ve okutmak!!! Ve siz kızlar, bunu bildiğiniz halde cihada kalkmıyorsunuz. Cihad eden abilerinize, kardeşlerinize katılmıyorsunuz, neden? Unutmayın ki beşik sallayan eller düzeldiği an, o beşik sallayan eller, dünyayı sallar.

Sündüs araya girerek:

— Nine, kızlara fazla yüklenme. Onlar ve biz Cum-huriyetin çocuklarıyız. Hele bir de, cahili eğitimde bü-yümüşler, ne yapsınlar?

Kızlara dönerek:

Görüyorsunuz işte kızlar, çağdaşlık, çağ atlama, modernleşme maskesi altında gençlerimizin sürüklendiği noktayı. Okullara gidiyoruz, her gün bağırtıyorlar “Türküm, doğruyum, çalışkanım.” Doğruluğa bak, her gün birbirlerini kandıranların ve kalleşlik yapanların sayısı her geçen gün artıyor. “Ne mutlu Türküm diyene.” Türküm diyenler mutluymuş, gidin test yapın, Allah aşkına bakalım kim mutlu. Böyle

mutluluk olur mu? İçki yüzünden, kumar yüzünden aldatma yüzünden, her gün yıkılan yuvalar hızla artmakta ve mutluluk nidaları ile sen mutlu ol, karşıdaki ağlıyor. Yaşadığımız ülkede, ancak koltuk kapanlar mutlu. ve rahat.

Suzan:

— Çok iyi anlıyorum. Sistem problemimiz var. Yoksa sağ veya sol, muhafazakar veya değil, fark etmez. Bu problemi halletmek lazım, ama nasıl?

Sündüs:

— Nasıl mı? İlk önce kendinden başlayarak. Zira Allah (c.c.) buyuruyor: “Nefsinizi unutup başkalarına mı öğüt verirsiniz.” Hem kendin yaşamadıkça kimseye etkili olamazsın. Nefsinde yaşadıktan sonra, başlayacaksın gücün nisbetinde en yakınından ulaşabildiklerini davet etmeye.

Figen, hiç konuşmuyordu. Dalmış sessiz sessiz ağlıyordu. Bir müddet öyle kaldıktan sonra, gözlerini diktiği noktadan ayırmadan başladı konuşmaya:

— “Baba... evet ben hiç baba görmedim. Çünkü babam kumardan evin yolunu unutmuştu. Baba şefkati nedir bilmem. Bir gün arkadaşım babasıyla gülüyordu da, çok acaibime gitmişti. Bir gün sabah saatlerinde, babamla bir kaç adam

geldiler. Evdeki kristal eşyaları bavullara doldurup götürdüler. Biz söz söylemeye yetkili değildik, ağzımızı en ufak bir söz için açtığımızda, dayakla karşılaşıyorduk. Annem bir gün eline ayağına kapanıp yalvarmaya başladı. Yalvarıyor, yalvarıyordu. Fakat babam, annemi tekmeleyerek dövdükten sonra çıkıp yine gideceği yere gitti. Evin gelir giderlerini, abimle küçük kardeşim karşılamaya çalışıyor annemde el işi yaparak katkıda bulunuyordu.

Bir gün, komşumuzun kızı Özlem'in elinde üzüm gördüm, çok canım çekti isteyemedim. Yiyip üzerinde bir kaç tane bırakarak çöpünü attı. Bekledim, o gittikten sonra alıp kalan üzümleri yeyip saplarını da emmeye başladım. Eve geldim, küçük abim kaza geçirmiş hayata veda etmek üzereydi. Babam kumarhanede... Para yok, abim kıvranıyor, annemin elinden bir şey gelmiyordu. Babama haber gönderdik, yalan söylüyoruz zannıyla gelmedi. Nihayet abimi kaybettik, babamı kumar masasından oğlun öldü” diyerek kaldırıp getirmişler. Belki vesile olur dedik, ne mümkün. Annem, canım annem gülmeye hasretti. Gözlerinin kuruduğunu gören olmamıştı. Bir gece babam yine gelmedi. Evde eşya denen bir şey kalmamıştı. Biz üç kardeş ağlıyorduk, müthiş acıkmıştık. Annemse zavallı kıvranıyor,

kimseden bir şey istiyemiyordu. Zaman bozuk, namusuma leke gelir diye korkuyordu. Nihayetinde komşu teyzeye gitti, iki ekmek isteyip geldi. Bize yedirdi, bir yandan da ağlıyordu. Yedikten sonra, oyun oynamak için dışarı çıktım. Komşunun kızı bir ara bana kızıp: “Sizin ekmeğiniz bile yok, bizden borç aldınız” dedi. Çok zoruma gitmişti. Ağlamaya başladım. Baktım, karşıdan babamla bir kaç adam geliyor. Eve koştum, anneme haber verdim. Kış yaklaşıyordu. Babam, “toparlanın taşınıyoruz” dedi. Meğer evi de kumarda kaybetmiş. Şimdi annemin kira derdi de başlamıştı. Annemin çilesi hâlâ devam ediyor. Beni de, Almanya'daki dayım okuttu. Ben, baba hasreti çekiyorum, baba deyip hizmetini yapmanın, baba deyip, sofrasını kurmanın özlemine çekiyorum. Bu haldeyken bile, “Türk'üm, çalışkanım, şarkısını, andını bana söylediler. Mutluluk mu? Kumar borçlarından sıkıştığı için annemden yaptığı el işi paralarını istedi. Annem vermek istemeyince annemi dövmeye başladı. Dayanamadım, yüreğimden bir şeylerin koptuğunu hissettim. Kendimi annemin üzerine attım. Annemi bırakıp, beni dövmeye başladı, o kadar dövmüştü ki, bir hafta yerimden kalkamadım. Kahrolun kumarı icat edenler, kahrolun içkiyi icat edenler, kahrolun, kötülükleri

serbest bırakanlar, kahrolun bizi bizden koparanlar, kahrolun bizi babasız, anasız büyütenler, kahrolun evlatlarına sahip çıkmayanlar, kahrolun kumarhane açanlar, kahrolun yuvalara huzursuzluk estirenler, kahrolun...”

Ve ellerini yüzüne kapatıp, hıçkırmaya başladı. Odada herkes ağlıyordu. Sakinleştikten sonra, Sündüs'e dönerek:

— Bana, bir başörtüsü verir misin? Alınca iade ede-rim.

— Hediye-m olsun, lütfen kabul et.

— Allah (c.c.) razı olsun.

Hatice nine Figen'e sarıldı, hem ağlıyor hem de:

— Senin de cihadın mübarek olsun kızım, Allah (c.c.) artırsın, diyordu.

— Nine, sizi de üzdüm, kusura bakmayın.

— Oooo, ne demek, sen de bir kızım, torunumsun.

— Yaa ninem, zavallı annem halen çekiyor. Geçen gün konuştum, artık dayanacak gücüm, kalmadı dedi. Ben sırf o ortamdan kurtulmak için buralardayım. Çok hata ettim, az daha tuzaklarına düşecektim. Tam oltaya takılmıştım ki, Sündüs'le karşılaştım. İçimdeki baba özlemi, hayal ettiğim

baba özlemiyle yanıp tutuşuyor. Ne yapalım Allah'ın yazısı.

— Hayır Figen, kulun iradesi de var. İrademiz serbesttir, azmetmek lazımdır. Allah (c.c.) iki yol gösterip iradeyi serbest bırakmıştır.

— Evet, doğru, bundan böyle irademi kontrol altında tutmaya çalışacağım Allah'ın izniyle.

— Evet Figen, batının pis uşaklarının oyunlarını görüp batılı şeytanların oyununa gelmeyelim. Bizi uyutuyorlar, bu güzel ülkemizde öz be öz dinimizi yaşayamıyoruz. Ufak bir olay anlatayım: Kafir bir adam, yeni dünyaya gelen oğluna kafirce bir isim koymak için nüfusa gider. İsteddiği ismi koymazlar, dini yok yazdırmak ister yine yazmazlar, hemen orda Mehmet veya Ahmet yazarlar. Dini, “İslâm” yazarlar. Adam düşünür; madem İslâm oldu dini, o halde dinine göre yaşasın diye karar verilir. Bu defa rejim yine, olmaz yasaktır, der ve bırakmaz. Ve adamın oğlu ölür, adam bahçede bir çukur açır: “gömmek ister, yine rejimin bekçilerini karşısında bulur. Olmaz, camiye getir, namazını kılıp, mezarlığa defnedeceksin.” derler. Adam şaşırır, söylenir, dini İslâm yazdırdılar dini yaşatmadılar; öldü yaşadığı gibi gömeyim dedim, hayır yine olmaz dediler. Bu ülkede yalnızca

doğarken ve ölürken müslüman olunuyor, yaşamaksa yasak.

Bu arada Melek hanım içeriye girdi, rengi biraz kaçmıştı, Sündüs'e hitaben:

— KIZIM, biraz önce telefon geldi. Adapazarı'ndan aradılar. Hani şu Mediha vardı ya, bizim memleketten, hatırladın mı?

— Evet, şu postahannede çalışan değil mi?

— Evet, o. Şeyy, üzüleceksin ama, ne yapalım takdir, ani bir kan zehirlenmesi sonucu hayatını kaybetmiş.

— Muhakkak biz Allah'a aidiz ve O'na dönücüleriz. Suzan meraklandı:

— Kim bu Mediha?

— Bizim memleketten, Adapazarın'da postahannede çalışıyordu. Bir yıllık memurdu, kendisine tebliğ ettiğimde, emekli olunca hacca gidip, her şeye tevbe edeceğini söylüyordu. Mesai saatlerine denk geldiği için yarı buçuk kıldığı namazı da bırakmıştı, yazık.

Hatice nine:

— Hay Allah, ömrü o kadarmış. Bir kere erkekler gibi pantolon giymişti. Kızım etme, bu çok günahdır dedim, “Nine böyle rahat ediyorum” demişti.

Suzan:

— Pantolon yasak mı?

— Önderimiz, “erkek kılığına giren kadına ve kadın kılığına giren erkeğe Allah lanet etsin” buyurmuştur.

— O, söylemişse öyledir ve doğrudur.

— Allah'ım hamd olsun, imanın gereğidir bu söz. Mümin, bilmediği bir konu ile karşılaştığında, “Allah ve Rasulü ne demişse öyledir,” demesi lazımdır.

Ve Yine Hidayet

Ahmet, banka oturmuş Yeliz'i düşünüyordu. Bir zamanlar vardı, şimdi yok. Şimdi ne yapıyordur acaba? Geçenlerde arkadaşı, “Orada serbestiyet yok, yani buradaki gibi, isteyen İstanbul’da, isteyen Konya’da yaşayamayacak, daha açıkçası, isteyen cehennem’de, isteyen cennette yaşayamayacak” demişti. Herkes bu dünyada ektiğini biçecekmiş. Birden kendi kendine irkildi. Yeliz şimdi ne biçiyordur? Biraları mı? Ya sen Ahmet, aniden ölsen ne biçeceksin? Ne ektin ki, ne biçeceksin? Ya ölüm, hiç beklemediğin bir an da gelirse? Ne yapayım ben? Çaresizim, Yeliz, neredesin? O arada ezan okunmaya başlamıştı. Düşündü, kalkıp gideyim namaz kılayım. Ama bilmiyorum ki? Ben müslüman mıyım? Ee namaz kılmayı dahi bilmiyorum. Nefsi ile bocalayıp dururken ikinci namazını kılanlar, camiden çıkmaya başlamışlardı. Camiden çıkan hafif sakallı bir genç,

tam Ahmet'in yanından geçerken, Ahmet birden seslendi, nasıl seslendiğine kendisi dahi hayret ediyordu:

— Afedersiniz, bana yardım eder misiniz?

— Elimden gelirse memnuniyetle, ne gibi?

— Ruhum sıkılıyor, bunalıma girdim, siz ne kadar rahat görünüyorsunuz? Namaz kılmak istiyorum, ama yapamıyorum.

— Seni sıkan şeyi gayet iyi anladım. Ruhun hasta, ilaca ihtiyacın var.

— Nasıl bir ilaç, nereden temin edebilirim?

— Ruhun gıdası ve ilacı ibadetlerdir. Ruhun gıdası müzik değil, müzik ruhun belasıdır. Allah'a karşı vazifelerini bilip, haddini aşmayarak kulluğunu bildin mi bu hastalıktan kurtulursun.

— Evet anlıyorum.

— Bizim kitabımız Kur'an-ı Mübin'de, son peygamber olan Hz. Muhammed (s.a.v.)'den önceki peygamberlerin kavimleri haddi aştıkları için Allah (c.c.)'nin onları helak ettiğini bildirilmiştir. Meselâ Lût (a.s.)'in kavmi, şehvetine çok düşküdü, günleri hep pislik içinde geçiyordu. Lût (a.s.) ve inananlar hariç Allah (c.c.) hepsini yok etti. Musa (a.s.)'in kavmi, Firavn rablık taslayıp kendi kaleminden kanun yapmaya kalktığı için Allah (c.c.) Musa ve

inananlar yani, Allah'ın kanun koyuculuğuna evet diyenler hariç, hepsini denizde boğdu.

Hûd (a.s.) ve Salih (a.s.)'lerin bunların kavimlerinde hakeza, böyle olduğundan velhasıl haddimizi bilmeliyiz.

— Ben inanıyorum. İnanmamak için keriz, kör ve akılsız olmak lazım. Ama bilgisizim.

— Evvela, imanı öğrenecek ve imanın gereği olan tağutları “La” diyerek inkâr edecek, reddedecek, sonra farz-ı ayn olan ilimleri öğrenecek ve amellere sıkı sıkıya bağlanacaksınız.

— Tağut'u reddetmeden iman etmiş olmuyor muyuz?

— Evet, diğer bir ifadeyle, tağut reddedilmeden İslâm'a girilmiyor, Müslüman olunmuyor. Tağut; Allah'dan ve Rasulü'nden başka hükmüyle hükmettikleri kimsedir. Bir manası da tuğyan edendir ki, İslâm'ın dışındaki bütün sistemler tağutî'dir.

— Yani, Allah'ın kanunlarına rağmen kanun icat edenler, tağut mudurlar? İsmi Ali, Ömer dahi olsa, fark etmez mi?

— Evet fark etmez. Allah'ın kanunu olan Kur'an'a rağmen, kim ki kendi yanından, kendi kaleminden kanun yapıp yürürlüğe koyarsa ve de meşru görürse “tağut” konumunda olur.

— Peki, tağut'u nasıl reddeceğiz?

— Biz zaten “La” derken Allah'tan başka kanun koyucuları tanımıyoruz, diyoruz. Kim olursa, adı ne olursa, olsun, iman edenler, tağutları tanımamaları lazım ve kanun koymalarına bil fiil yardım etmemeleri lazım. Zaten demokratik ülkeler ve sistemleri tağutî hüküm taşırlar.

— Anlıyorum, demokratik ülkelerde, seçim hür iradeyle yapılmakta olup, manası da “oyumu sana verdim, koltuğa otur, beni yönetmek için kanun yap” demek oluyor öyleyse.

— Evet, ama bir şartla, Atatürk ilke ve inkılaplarına uyacağına yemin ederek, o koltuğa oturabilirsin. Yok, laikliğe uymayacaksan, Atatürk ilke ve inkılâplarına uymayacak ve korumayacaksan burada işin yok.

— Sahi, Amerika ve benzeri ülkelerde politik göreve İncil'e yemin ederek başlıyorlar, bizimkiler namus ve şereflerine yemin ederek başlıyorlar. İnanç yokki, yeminden sonra, soyan soyana.

— Allah'tan başka şeye yemin etmeyi, dinimiz kabul etmiyor, şirk'tir. Üstelik, Peygamber efedimize gelen, bir grup müşrik heyeti, efendimiz hazretlerine bir yığın teklifle

geldiler ve şöyle dediler: Tevhid'den vaz geç, taviz ver, sana en güzel kızımızı verelim, “olmaz” cevabını aldılar. Yaptıkları tekliflerin arasında, seni başımıza KRAL yapalım da dedikleri oldu, diğer bir ifadeyle, bizim ilke ve inkılâplarımıza uy, seni başımızda en yüksek koltuğa oturtalım. Efendimiz, önce kral olup sonra onları başeğdirmeyi denemek yerine, bütün tekliflere hayır diyerek bize şu mesajı vermiş oluyordu: “Ey ümmetim, İslâm dini tavizle gelmez, taviz kabul etmez.”

— Evet, çok iyi anlıyorum, sahi isminiz?

— Mus'ab, doktorum. Ya sizin ki?

— Sahi mi? Belli. Benim ismim de Ahmet.

— Çok memnun oldum, bu akşam misafirim olur musunuz?

— Memnun olurum. Bugün benim hayatımın dönüm noktası, yani hayatta birinci günüm.

— Ya işte böyle Ahmet kardeşim. Allah (c.c.), anayasa olarak Kur'ân-ı vaz ettiği için, anayasada her türlü iş için, yani zina için, hırsız için, katil için vs. olan bütün hükümlerini bildirmişti. Her türlü iş dedim de, geçenlerde bir hoca efendinin sohbetine gitmiştim, o anlatmıştı: Cumhuriyetin ilk dönemlerinde, kurulan lâik devletin mahkemelerine alışık olmayan halkımızdan

birinin karısıyla anlaşmazlığı oluyor. Lâik devletin mahkemelerine düşüyorlar, hakim iki tarafı da dinledikten sonra adama: “Senin karıyı boşadım” diyor. Bu tür mahkemeye alışık olmayan adam, inancına göre hüküm görmüyor, kadı yok, meselenin halli Kur'ân'a göre olmayınca, adam sinirlenip hakime: “Sen de kim-sin, ben de senin karıyı boşadım” diyor.

Gülüştüler, Ahmet:

— Kadın dedin de, İslâm'a göre kadın-erkek ilişkileri. Mesela, flört meselesi.

— Kardeşim, ortalık zina kaynıyor. Bunun başlıca sebeplerinden bir tanesi de, tahrikin bolca olması. Kadınlar kadar erkeklerin de bu suçta payları var. Fakat, bunda kadınların tahripkâr giyimleri büyük rol oynamakta. Rasulullah (s.a.v.)'e gelen bir genç “bana izin ver zina yapayım” diyor; Efendimiz soruyor: “Anana yapılsın ister misin?” Genç: “Hayır” diyor, “Bacına yapılsın ister misin?” “Hayır.” Derken genç, zinadan vazgeçiyor. Şimdi bizler, kendi kız kardeşimizle yapılmasını istemediğimiz şeyi, başkalarının kız kardeşlerine yapmamalıyız. Düşünelim, flört ettiğimiz kızın abisi de bizim bacımızla flört etse kabul eder miyiz?

Ahmet, kendisinin kızlara yaptığını kardeşi için düşündü, vicdanı rahatsız oldu. Mus'ab devamla:

— Biz zaten kadın kız peşinde ömür çürütelim diye yaratılmadık. Allah (c.c.) Tin süresinde “bizi üstün yarattığını, fakat yaptığımız pislikler sebebiyle, aşağıların aşağısı kıldığını” buyuruyor.

— Ya çıktığım kızla evleneceksem?

— Ahmet, biz müslümanız değil mi?

— Evet, hamd olsun.

— O halde müslüman ne demek? “Müslüman” Allah'a, yani Allah'ın vaz ettiği anayasaya, kanunlara teslim olan demektir. Biz Allah'a teslim olduk mu? Olduysak, bizi bağlayan Allah'ın emr ve yasakları yani kanunlarıdır. Allah (c.c.) kadına ve erkeğe aile düzeni içinde, kuralları koymuş, kanunlar belirtmiştir. Mümin bir kadın, mümin bir erkekle evlendiğinde, her ikisi de Allah'ın kanunlarına teslim olduklarından evlerinde problem çıkmaz. Fiziki güzellik için de, zaten bakıp da alıyorsun, görmek hadisi şeriflerde buyrulmuştur.

— Anlıyorum.

— Çıktığın insan, heva ve hevesi noktasında hareket ettiğinden, Allah'a teslimiyet söz konusu olmadığından mutlaka problem çıkar. Ve çıkıyor

da, nitekim inancı ile yaşantısı arasında tezatlar dolu olan ülkemizde boşanma davaları gün geçtikçe artmaktadır. Hem de, sudan sebeplerle.

— Ben, İslâm'dan çok uzak yaşamış bir insanım. Birden herşeyi bırakmak zor olacak, ama yavaş yavaş döneceğim. Ölüm, beni korkutuyor.

— Ahmet kerdeşim, açık konuşmak gerekirse, bunun yavaş yavaşı yoktur. Sahabi, müthiş derecede içkiye ve şaraba düşküdü. İçki yasadı, emri gelince kimisi elinde bardak yudumlamak üzereyken, kimisi içmiş, kimisi dolduruyordu, velhasıl yasağı duyar duymaz elinde olan elindekini bıraktı. İçmiş olan, parmağını sokup kustı. Medine sokakları şaraptan bir göl haline gelmişti. Niçin? Hakka teslim oldukları için. Teslimiyet konusunu çok iyi kavramak gerekir. Madem dönüş yapacaksın, niyetlisin ki, kurtulmak için başka çıkar yol yoktur. Bütün alternatifleri getirseler yine faydasızdır. Yapacağın şey, bildiğin günahları derhal bırakmak, bilmediklerini öğrenmek. Yavaş yavaş dönüş yapayım derken ölüm gelirse “Allah'a yavaş yavaş dönüş yapacaktım” mı diyeceksin?

— Aslında İslâm dini gerçekten çok güzel: Herkesi kardeş bilmek barış içinde olmak, herkese iyi niyetli davranmak, ormanlara

kıymamak ne bileyim, turistlere misafirperverlik göstermek...

— Tam bir diyanet adamı gibi konuştun. Herkesi kardeş bilmek yok. Allah (c.c.) buyuruyor ki: “Sadece inananlar kardeştir” Bu sebeple akidesi düzgün olanlar kardeştir, yoksa hem Allah'a inandığını söyleyip hem de sonu İZM'le biten beşeri ideolojileri savunup meşru görenler bizim kardeşimiz değildir. Barış dedin de, sol yanağına vurulduğunda, sağ yanağın çevirmen Hıristiyan mantığıdır, müslüman savaşmasını bilmelidir. Peygamberimiz, “Cennet, kılıçların gölgesi altındadır” buyurarak savaşmanın gerekliliğine dikkat çekmiştir.

— Okumam lâzım, kitap ihtiyacım çok. Anlaşıldığına göre, hep yanlış şeyler doldurmuşlar kafamıza. Bant gibi silip İslâm'ın özünü doldurmak gerek.

— Tabii ya, İslâm'ın özü zaten siyaset; yani zaten siyaset İslâm olduğu halde diyanet başkanı imamları siyasetten uzak tutmaya çalışıyor ve salla başını, al maaşını gibi bir mantıkla hareket ederek insanımıza İslâm'ın özünü anlatmıyorlar, eee, işin ucunda, koltuk meselesi var. Sahi kitap dedin de, bizim kitaplığımızdan yararlanabilirsin.

— Benim bir dedem var. Yaşlı, cumhuriyet döneminde askermiş. O, başımızın diyanete bağlı olduğunu, ve devletin işine karışılmayacağı söylüyor. O dönemleri yaşamış olduğu halde, bunu nasıl izah edeceksin? Şayet halifelik iyi olmuş olsa idi, yaşamış biri olarak öyle konuşur muydu?

— Okumak lazım, dedene değil, gerçeklere bakmak lazım. Soruna gelince, bu fıkra sanırım sorunun cevabını verir. Horoz, devamlı tavuklara horozluk taslar kabarmış. Cesaretli olduğunu gösterir, bununla övünürmüş. Bir gün gökyüzünde akbaba görünce, tavuklardan önce kaçıp kümese girmiş. Tavuklar sormuşlar: “Hani horoz bey, ne oldu, korkmuyordun? Bizden önce kümese girdin?” Horoz cevap vermiş: “Aman hiç sormayın, onlar bizi cücükken korkutmuşlardı.” Yani civcivken korkutmuşlardı demek istemiş.

Çok güzel bir cevap, anladım.

— Şunu unutmamak gerekir ki Allah, korku ve sevgi konusunda, kendisinden ziyade olarak başkalarından korkmayı ve başkalarını sevmeyi affetmez. Allah'tan korkmak gerekir, başkalarından değil. Zira çıkacağımız O'nun mahkemesidir. Kimsenin kimseye faydası olmayacak o gün.

Mevlüt Okuyan Hoca

Öte yanda Suzan'ların evinde müthiş bir koşuşturma. Etekler dizden yukarı, bacaklar açık, başlarda küçücük bir örtü, yüzlerde bir ton boya, dedikodu almış başını gidiyor.

İşıl hanım, Zerrin hanımın kulağına:

— Biliyor musun, Suzan dönüş yapmış?

— Nereye?

— İslâm'a dönüş yapmış. Zavallının kafasını kim yıkamışsa, çok kötü yıkamış. Geçen gördüm, babaannemi hatırladım, haaa, haaa, haa.

— Sus, şimdi duyacaklar.

Biraz sonra sıfır tıraşıyla, başında kocaman bir kutu, boynunda medeniyet göstergesi (!) kravat, hoca efendi geldi. Salonun baş köşesine oturtular. Suzan odasından çıkmadan Mücahide'yi arayıp son bir kez cesaret aldı. Dış örtüsünü giydi, bu arada annesi odanın kapısını

tıklatıp artık çıkmasını söyledi. Suzan, içeriye girdiğinde odadakiler de göz kaş işareti ve alaylı gülmeler ayyuka çıkıyordu. Hoca var gücünü sesine vermiş, mevlt okuyordu. Suzan, içinden “Allah’ım İslâm dinini bize nasıl da yanlış tanıttılar. Dinden olmayanları, dindenmiş gibi göstererek, nasıl da kandırdılar. Ya biz, ya biz, biz ismi Aişe, Fatıma, Hatice, Hasan, Ali olanlar nasıl da kandık, niçin aklımızı kullanıp da, SEN’in vaz ettiğin anayasayı bilemedik? şu kadınların haline bak, Hıristiyan, Yahudi kadınlarından farkları ne? Bari insaf edip de, müslümanım demesinler, dürüst olurlar hiç olmazsa” diye söylendi.

Mevltten sonra, hoca efendiye:

— Hoca efendi, kaç yıldır mahallemizde hocalık yapıyorsunuz?

— Sekiz, dokuz yıl oldu.

— Peki, bu zaman süreci içerisinde, bykbabamı kaç kez camide gördünüz?

— şeyy, rahmetli bykbabanız camiye pek gelmezdi.

Işıl hanım:

— ok kalbi temiz birisiydi. Suzan:

— Kalbini açıp baktınız mı? Hocaya dönerek:

— Hoca efendi, ben İslâm’a yeni girmiş biri olarak bir kaç soru sorabilir miyim?

Hoca gururlanarak:

— Tabii, buyurun, sizi dinliyorum.

Suzan'ın annesi, dayanamayarak:

— Ne demek Suzan, biz, eskiden beri İslâm'dayız. Yeni girdim ne demek?

— Sahi mi? İşte bunu bilmiyordum. Öyle İslâm'dayız ki, İslâm'ın emirlerini bu zamanda geçerli saymıyorsunuz. Evet, hoca efendi, bu günkü okuduğunuz mevlüt'ün Kur'an'daki yerini söyler misiniz?

— Kur'an'da yazılı değildir.

— O zaman, sünnetteki yerini söyleyin.

— Sünnet'te de yok, çünkü Süleyman Çelebi yazmıştır.

— O zaman geriye baş vuracağımız iki kaynak kalıyor, İcma ve Kıyas . Peki bu iki kaynakda var mı?

— Söyledim ya.

— Peki, İslâm'ın bu dört kaynağında olmayan bir şeyin okunmasının hükmü nedir? Ve ne kadar sevabı vardır?

— Mevlütün günahı olmadığı gibi, sevabı da yoktur.

— Peki âlâ, şimdi siz bunu ölülerimize bağışlayacaksınız. Sevabı olmadığına göre, neyi bağışlayacaksınız?

— Hoca efendi, İslâm'ın, toplumu ilgilendiren, yani daha açık bir ifadeyle devlet yönünden bir şey sormak istiyorum. “La” ne demek açıklar mısınız?

— Şeyy, kızım, biliyorsundur, geçenlerde de diyanet başkanımız Nuri Yılmaz, Erdal beyi ziyaret ederek, bizleri, yani hocaları siyasetten uzak tutmaya çalıştıklarını söylemişti; hem şimdi şahsi ibadetler varken vede bunlar toplumumuza yerleşmemişken, İslâm'ın siyasi yönünü anlatmaya ne gerek var? İnsan her şeyde iyi niyetli olmalı, insanlara karşı kötü düşünmeyen, vatani, milleti korumak için can veren.

— Hoca efendi, toprak için can verenin Allah katında konumu nedir?

— Ben, dediğim gibi, İslâm'a yeni dönüş yapan ve bu kadar kısa zamanda dahi, İslâm'ın gereklerinin yerine getirilmesi için mutlaka ve mutlaka bir devletin olması zorunluluğu kavradım da, siz bunca yıllık hocasınız, daha iyi niyetten bahsediyorsunuz. Şunu unuttunuz, orman sevgisi, ağaç sevgisi, yeşilay haftası, Atatürk haftası. Şahsi ibadetler dururken diyorsunuz, peki

sorarım size, insanın akidesi bozuk olduktan sonra, sabaha kadar namaz kılmasının, akşama kadar oruç tutmasının ne anlamı var?

— Sizin şahsınızda, vicdan sahibi bütün hoca efendilere seslenmek istiyorum, insanlar birbirlerini haksız yere öldürürken, ağaç sevgisini, ormanı korumayı anlatmanın, İslâm'a ne yararı var? İnsanlara ALLAH'U EKBER'İ anlatmadan, namaz kılın demenin, “LA” derken bütün put ve tağut konumunda olan herşeyi, istisnasız herşeyi reddetmek olduğunu anlatmadan sonra, oruç tutun demenin ve de böyle bir kişinin oruç tutmasının ne manası, ne değeri var?

— Kızım, sen aşın dincilerin eline mi düştün?

— Hoca efendi, siz aşırı dinsiz misiniz?

— Şeeey, radikallerin demek istemiştin.

— Radikal ne demek?

— Şeeeyy, devletimizi bölmeye çalışan, aşırıya gidenlere diyorlar, her halde.

— Yani, Allah'ın namazı, orucu, zekatı iyi ve normalde; hukukla, yani zina edeni cezalandırmakla, mirası bölmekle ilgili ayeti kerimeleri fazlalık mı? Ya da sizin deyiminiz ile aşırılık mı? Biz Allah'ın Rahman ismine iman ettiğimiz gibi, Hakim (Mutlak hakim) ismine iman etmiyor muyuz?

Bazı kökten dinsizler utanmadan müslüman milletin önüne çıkıp, müslümanları “Kökten dinci” diye itham ediyor. Siz de bunların kontrolü altında hareket ediyorsunuz. Tabii, akabinde memursunuz, sonra memuriyetinize zeval gelir. Fakat Allah'ın divanında zeval gelmesi hiç bir şeye benzemez. Biliyorsunuzdur, Allah (c.c.) ayeti kerimesinde buyuruyor ki: “Onların namazını kılma, mezarı başında da durma.” Benim dedem, namaz kılmadığı gibi laik bir insandı. Ve yine bildiğiniz gibi, müslüman sayılabilmek için, sadece müslüman olmak gerekli, hem lâik hem müslüman olunmuyor. Hal böyleyken siz, onun cenaze namazını kıldırıp kırk Kur'an'ını okuyorsunuz, Işıl hanım araya girerek:

— Aaa, bu kadarı da fazla, ben de lâik bir insanım, senin dediğine göre, benim de namazım kılınmasın mı? Hem hoca efendiyi zor durumda bırakıyorsun senin beynini kim yıkadı böyle?

Annesi:

— Kızım, sabrımı zorluyorsun, lütfen, fazla ileri gidiyorsun. Ben, hevestir geçer diye sesimi çıkarmadım, ama bu kadarı da fazla. Deden lâiktî ama kalbi çok temizdi.

— Işıl teyze, bir kere ben bana göre konuşmadım. Allah (c.c.) öyle buyuruyor. Bakın

size, geçen gün bir hoca efendinin sohbetinden duyduklarımı aynen aktarayım, zaman anlarsınız. Bu hoca, İslâm'ı bütün olarak anlattığı için, dini devlete karıştırıyorsun diye, günleri mahkemede geçiyormuş. Bir keresinde de: “İçkiyi içenlere, satanlara, hamallık yapanlara, fabrikasında çalışanlara, izin verenlere, yani zerre kadar emeği geçen herkese Allah lanet etsin.” mealindeki hadisi şerifi açıkladığı için, ifadesini almak üzere mahkemeye çağırılmışlar. Sorgulamadan sonra, savcı sormuş, bu soruyu özel merakı için soruyormuş: “Hoca efendi lâiklik dinsizlik midir?” Hoca cevap verecekken savcının içmek için söylediği çaylar gelmiş. Şekerler çayların kenarında duruyormuş. Hoca: “Savcı bey, lâiklik din ile devlet işlerinin birbirinden ayrılmasıdır. Dinin devlete karışmamasıdır. Şimdi siz, şekeri çayın içine katmasanız, o çayın statüsü ne olur?” Savcı: “Şekersiz çay olur” demiş. Hoca: “Peki çorbaya tuz katmasanız ne olur?” Savcı: “Tuzsuz çorba olur” demiş. Hoca bu zemini hazırladıktan sonra: “Peki, dini bir kenara koyup, devleti de bir kenara koyup dini devlete katmasanız ne olur?” Savcı kendi ağzıyla: “Dinsiz devlet olur, adamlar yıllardır bizi kandırmışlar.” demiş.

Din ile devletin ayrılmasıdır lâiklik, ikisi de birbirine karışmayacak, kaldı ki, devlet istediği

zaman, dine müdahale edip istediği zamanda yararlanıyor, kurban derilerini, zekatlarını topluyor. Yani çifte standart.

Hoca araya girerek:

— Artık duaya geçelim. KIZIMIZ haklı, fakat biz memuruz, bize ne derlerse onu yapıyoruz. Emir kuluyuz.

— Kimin emrinin kulusunuz?

— Suzan yeter artık.

— KIZIMIZ haklı, biz maneviyatta bir çok şey kaybederek bunu yapıyoruz. Annesi düşündü, hoca kızı için haklı diyordu. Ben de laik olduğuma göre demek ki benim de namazım kılınmaz. Off be, kafam karma karışık oldu. En iyisi çaktırmayayım, şimdi dedikodular başlar.

Ölüm Çiçekleri

Selma,Orhan'la mutlu bir evlilik sürdürüyordu. Eee ne de olsa ikisi de kafa dengi idi. Kızları Vildan da iki yaşına gelmiş, mutluluklarına mutluluk katıyordu. Hazırlanıp yola koyuldular, kardeşinin düğünü için bir kaç gün önceden gidiyorlardı köye. Köye vardıklarında akşam olmak üzere idi. Fahriye hanım ahırdan dönüyordu.

— Selâm, merhaba anne.

— Hoşgeldiniz, içeri buyurun.

— Nasılsın âne, hazırlıklar tamam mı?

— Hele bir içeri geçin, sonra konuşuruz.

Akşam yemeğinden sonra, Orhan annesigile gitmiş, Selmalar da düğün üzerine konuşuyorlardı. Selma sordu:

— Anne, hangi gazinoyu tuttunuz?

— Bilmiyorum.

— Davetiyeler dağıtıldı mı?

— Bilmem.

— Hasan, evini düzmüş mü? Döşemesi tamam mı?

— Görmedim.

— Ama anneciğim, böyle olur mu? Sen nasıl anasın? İki gün sonra oğlunun düğünü olacak. Hiç bir şeyden haberin yok. Yüreğin nasıl dayanıyor?

— Kızım, yaramı deşme. Oğlan siz anlamazsınız diyerek bizi, hiç bir şeye karıştırmıyor. Kendi zamana uysun diye, gavurca yapacakmış. Ben ne yapayım?

— Gelinimizi gördüm. Çok hoş, çok medeni bir insan.

— Ne demezsin. Bizi de illa görmek istemiş de, Hasan getirdi. Sırtına geçirmiş pantolon, her tarafı belli. Bir de demezmi ki, Hasan'dan önce çıktığım çocukta aradığımı bulamadım. Bir de onlar için, artık kız olmak o kadar önemli değilmiş. Yani onlar için, namussuzluk, yapıp o.....olmak fark etmezmiş, önemli değilmiş.

— Anne şu eski düşüncelerinden bir kurtulamadın. Ev de şu Sevim varken...

Sevim:

— Eski dediğin ne? Allah'ın kuralları, kanunları mı?

— Öyle demek istemedim. Ben de Allah'a inanıyorum.

— Ya ne demek istedin?

— Şeyy...

– Neyy?

– Fahriye hanım:

— Hiç bir işine karışmam, zaten düğününe de katılmayacağım.

— Nee, ciddi olamazsın?

— Çok ciddiyim. O gavurca yaparsa, ben de katılmam. Kendisi bilir, benim için Allah'ın rızası ondan önemlidir. Senin de gitmeni istemem.

— Saçmalama, Sevim'di, bir de sen çıktın başımıza.

Ömründe bir defa evleniyor, ne var bunda? Zaten, Sevim bu gidişle evde kalacak.

— Sen merak etme, Sevim'i Mus'ab isminde bir doktor istiyor. Şu an düşünmekteyiz, sana da teşekkürler, doğrusu beklemiyordum.

— Afedersin. Şeyy, ne duruyorsunuz versenize Sevimi ama dur, Sevim'in kapalı olduğunu biliyor mu? Eski kafalardan dem vurduğunu biliyor mu?

Fahriye hanım, içinden bir “La havle” çekerek devam etti:

— Eski değil, bilakis, geldiklerinde böyle medeni düşünen kız kardeşlerimizin sayısı gün geçtikçe artıyor, elhamdülillah dedi.

Selma hayret etmişti, doktor ve Sevim.

Hasan'ın düğünü olmuştu. Fahriye hanım ve Mücahide kızı, hiç bir kınayıcının kınamasına aldırmadan inançlarına zıt olan bu düğün cemiyetine gitmediler. Bunu duyan Mus'ab, bu işin bir an önce olması için telefon açmış, cumartesi gününü yüzük takma günü olarak kararlaştırmışlardı. Buna en çok da Hatice nine sevinmişti. Gelin kızı çok merak ediyordu. Yola dayanamazsın ikazlarına rağmen, erkenden kalkıp hazırlandı. Nişana Figen ile Suzan da davet edildiler.

Öğle üzeri köye varmışlardı, Sevim çok heyecanlıydı. Bu mutlu güne sevinenlerden birisi de Elif'ti. Abisinin arkadaşı olan Mus'ab ihlaslı bir müslümandı. Sevim açısından çok seviniyordu.

Sevim duayı dilinden hiç düşürmüyor, şöyle diyordu: “Allah'ım! Muhakkaki sen hiç bir ameli karşılıksız bırakmazsın. Senden hep inancıma uygun bir izdivaç istedim, nasip ettin. Bunu, hiç taviz vermeden başarmak nasip eyle. Çünkü bu düğün ömürde bir defa olduğu için bu imtihanı

başarıyla vermek nasip et Allah'ım. Ömürde bir defa deyip gavurlaşanlardan eyleme.” Bize yardımını lütfet, tevhidi anlamak, yaşamak ve yaşatmak bizlere nasip et. Bizleri, hakkı hak bilip, hakka yapışan, batılı batıl bilip ondan uzaklaşan kullarından eyle. Ve şimdi, Allah'ım şimdi Sen'den ŞEHÂDET istiyorum. Müstakbel eşim ve kendim için ve de bütün isteyenler için, ŞEHÂDET istiyorum.

Yarabbi iman ettim, delilim ise işte kanlı gömleğim diyebilmek için ŞEHÂDET, YARABBÎ ŞEHÂDET istiyorum.” (Amin)

Sündüs, Sevim'den çok hoşlanmıştı. Sevim giydiği sade kıyafet üzerine, beyaz bir başörtü takmıştı. Tekbirlerle salona götürülürken titrediğini hissetti. Yanaklarından şükür göz yaşları dökülüyordu. Sündüs'ün okuduğu aşırı şerifin ardından Mücahide sohbetine başladı:

Esselâmü aleyküm değerli müslümanlar,

Muhterem müslümanlar, böyle bir gecede cem olmamıza vesile olanlardan Allah (c.c.) razı olsun. Anneler, ablalar, bacılar sözü fazla uzatmayacağım, söyleyeceklerime lütfen iyi kulak verin. Biz müslümanlar kalu bela'da Allah'ın Rabb'lığına “Bela” yani evet diyerek emaneti yüklenmiş bulunuyoruz. Allah (c.c.)

Kur'an-ı Mübin'de “İnsanlar ve cinleri bana kulluk etsinler diye yarattım” buyurarak, niçin yaratıldığımızı beyan buyurmuştur. Tabii ki, bizler de kulluk denilince sadece namaz, oruç, hacı zekatı anlamamalıyız. İbadeti tek cümleyle açıklayacak olursak, hayatta bütün işlerini ve bütün hareketlerini Allah'ın emir ve yasaklarına uyarak ayarlanan ve yaşamandır; ibadet. Bu can, bu Kur'an bize emanet verilmiştir. Peki bacılar, bize ne oldu ki, emaneti korumuyor, Allah'a verdiğimiz sözü yerine getirmiyor, batıla dalanlarla biz de dalıyoruz?..

Ülkemizin haline bakın, batılı şeytanların yerli uşakları ne hale soktular, öyle bir hale geldik ki ne namaz kılıyor, niçin kıldığımızı biliyoruz, ne “LA İLAHE İLLALLAH” diyor, ne dediğimizi idrak ediyoruz, ne Allah'u ekber diyor, neye en büyük dediğimizin farkına varıyoruz. Namazda ellerimizi kaldırdığımızda, gerilere neyi ittiğimizin, neyi istemiyoruz dediğimizin farkına varıyoruz. Şayet farkına varsaydık, böyle yarım dinli bir şekilde yaşamazdık. Attığımız her adımın hesabını Allah'a vereceğimizin tasasını çekmiyor, her hangi bir işe niyetlendiğimizde acaba bu işimden Allah'ım razı mı? diye düşünmeden hareket ediyor, yarın Mahkeme-i Kübra'da mahcup olmayı hesabımıza katmıyoruz.

Pakistanlı alim Muhammed İkbâl, öleceğini anladığında ağlayıp şöyle dua etti: “Allah'ım beni, Muhammed (s.a.v.)'in yanında hesaba çekme ki benim yüzümden mahcup olmasın.” Peki bacılar ve kardeşler, biz de eninde ve sonunda bu mahkemeye çıkacağımıza göre, üzerinizde ki yırtık etekle, yüzünüzde ki, boya ile kısaca söyleyecek olursak, Allah'ın emirlerine uymayan hal ve hareketlerinizle Allah'a ne hesap vereceğinizi hiç düşündünüz mü?

Bacılar,

Müslüman neye kime denir? Sorusunu açıklayacak olursak; Allah'ın emir ve yasakları karşısında “Semi'na ve ate'na” diyendir. Yani, emirlerini biz duyduk ve hemen itaat ettik. Ellerimi kaldırdım ve teslim oldum. Bizler namaza durduğumuzda, Fatiha-i Şerif'in dördüncü ayeti kerimesinde ne diyoruz biliyor muyuz? Ama nereden bileceğiz ki, bizi o kadar Kur'an'dan, sünnetten ve İslam'dan uzaklaştırdılar ki artık İslâm'ın özüne tamamen uzak ve yabancı kalmışız. Böyle olmaz, olmamalı bacılar, kardeşler, okuyalım, okumalıyız, İslâm'ın özünü okuduktan sonra karar verelim kabul etmeye veya etmemeye. Böyle yaribuçuk din olmaz. Bakın yaratılmışların içerisinde Allah (c.c.)'a ilk başkaldıran Şeytandır. Ve dolayısıyla ilk LAİK

Şeytan'dır. Çünkü Allah'ın kanununa rağmen kendi kafasındaki tasarladığı kanuna uymuştur. Sonuçta Şeytan Allah'ın dergahından kovulmuştur. Çünkü Allah (c.c.), kendi kanunlarının yanında, yarattıklarının kanun yapmasını, kısacası hakimiyeti millete verenleri hiç bağışlamıyor ve affetmiyordu. Daha sonra Kabil ile Habil'in davasına bakıyoruz. Habil, Allah'a, vaaz ettiği kanunlar, teslim olmuş, kanunlarını Allah'tan alan bir müslüman. Kabil ise, Allah'ın kanununa rağmen kanun yapmaya kalkışan bir LAİK. Dolayısıyla insanoğlundan ilk laik olan da Kabil'dir. Çünkü o da Allah'ın vaz ettiği kanunlara teslim olmamış, kendi kafasından çıkardığı saçma kanunu meşru görmüş ve kanunlarının yeryüzünde geçerli olması için kan dökmüş, zorbalık ve canilik yapmıştır. Ve yeryüzündeki beşeri rejimlerinin ilk kurucusu olmuştur. Beşeri rejimlerin temeli böylece kan ile atılmış oldu. Bugün bunu ispatlayacak deliller de mevcuttur ki; bütün beşeri rejimlerin temeli kandır, zorbalıktır, caniliktir. Çünkü kan, zulüm üzere kurulmuştur. Bugün Amerika bir sürü kızılderili masum insanların canına kıyarak, siyah tenli insanların canlarının pahasına varlığını sürdürüyor. Bugün Türkiye'de "Laik Cumhuriyet'in" yerleşmesi için nice kafalar,

kelleler gitmiştir. İskilipli Atıf, Şeyh Said, Erzurumlu Ubeydullah hocaefendiler ve isimlerini sayamayacağımız kadar çok olan nice idamlıklar mevcuttur yakın tarihimizde. Bütün bunlar da rejimin oturması için işlenen cinayetler ve haksızlıklardır. Bütün bu zulümleri işleyenler, hizbullah olmayanların, bizbuşşeytan olanların, yaptıklarının hesabını düşünmeyenler işlemişlerdir.

Fakaaat bize ne oluyor ki, hizbullah olduğumuzu, hizbullah dedim de korkmayın. Bazılarının dediği gibi, hizbullah demek, terör örgütü demek değildir. Hizbullah demek, Allah'ın taraftarı, askeri, Allah'tan yana olan demektir. Her kim ki, ben Allah'tan yanayım derse işte o hizbullahtır. Evet, dediğim gibi bize ne oluyor ki, Allah'ın taraftarıyım (Yani hizbullahım) dediğimiz halde, Allah'ın emirlerine teslim olmuyoruz. Hâlâ tağutların, zalimlerin, kafirlerin güdümünde hareket ediyor, günümüzün insan kafasının mahsulü olan kanunlarına, spor, müzik, makam, mevki, moda gibi putlarına tekme vurmuyor ve Hz. İbrahim gibi putları yerle bir etmiyoruz.

İnanmayanlara hiç bir sözüm yok, bacılar ve kardeşler, benim derdim devam sizinle, madem ki inandım diyorsunuz gelin, gaflet uykusundan

kurtulmak için silkinip asrın Sümeyyeleri, Rumeysaları, Esmaları olduğumuzu gösterelim. Hadi, durmayın gücünüzün yettiğiyle cihad edin. Dolayısıyla Muhammed (s.a.v.)in ümmeti, müslüman olduğumuzu kanıtlayalım. Bizi oyuna getiriyorlar, gelmeyelim oyuna. Siz zannetmeyin ki, onların modasına, dansına uydukça, onlar sizi seviyorlar, hayır onlar uyanmayasınız diye, sizi oy alıyorlar. Aklınızı kullanın, Allah (c.c.) Kur'an-ı Mübin'de, Kevser sûresinde mealen buyurmuştur ki: “Biz sana kevseri verdik.” Tefsirlere baktığımızda, bu kevserin ahirette busu olduğunu ve Rasulullah (s.a.v.)'in ümmetliğini hak kazanmış olanlar bu Kevser'den içip, bir daha ebedi susuzluk hissetmeyecekler.

Efendimiz buyuruyor ki: “Bir takım insanlar için, bunlar da benim ashabımdır diyeceğim de, bana, sen bilmezsin, onlar senden sonra neler ettiler neler, denilip o kevser'den uzaklaştırılacaklar ve hiç bir zaman susuzlukları geçmeyecektir.” Peki size soruyorum, hangi amelle, hangi yüzle oraya varıp, senin ümmetindenim, bana da su, diyeceğiz. Senin ülkende Allah'a, Kur'an'a, Rasûlü'ne, İslam'a hakaret edilirken, sen nasıl müslümansın ki, kılın kıpırdamıyor? Kendini bilmez KESİN KERİZ'ler büyük bir ukalalıkla salyasını akıtırken, sen

müslüman, sen ne yapıyorsun, kendine sor. Hayır, hayır böyle olmaz kendimizi kandırmaya hiç gerek yok, buna zamanımız da yok. Bacılar size sesleniyorum, hadi, ne duruyorsunuz, cihat edin. Allah'ın kanunlarını yeryüzüne tekrar hakim kılmak için, Allah rızası için cihat edin. Cihat edin ki, Türkiye'mizde hâlâ uyuyan erkeklerimiz var. İşin farkında olup uğraşanlar da var ki Allah hepsinden razı olsun. Abilerimize destek olmayan, hâlâ kahvehanelerde dolaşan, hâlâ niçin yaratıldığını düşünmeyen, Bosnalı, Filistinli bacısının namusu için kılı kıpırdamayanlar utansın.

Unutmayın bacılar, beşik sallayan elleriniz siz isterseniz dünyayı sallar. Fatih'i doğuran bir anne değil miydi? Zamanın fatihlerini doğuracak anneler, bacılar bekliyoruz. Kalkın da kendinize gelin hele. Önce nefsinize İslam'ı yerleştirin. Zira sonunda hüsrana uğrarsınız. Önce cihadın büyüğü olan nefisle cihadı gerçekleştirin. Unutmayın yahudi, hıristiyan ve gayri müslimden sizi ayıran tek fark, dışarıdaki örtünüzdür. Bu yarı kapalı şeklinizle sizi bir grup yahudinin içerisine koysalar, sizi nasıl tanıyacağız? Ve düşünün şimdiye kadar Hıristiyan olduğu halde, müslümanın tesettürüne uygun giyinen bir Hıristiyan kadın gördünüz mü? Hayır göremezsiniz, onlar

inançlarıyla taban tabana zıt olan müslüman giysisini giymiyorlar. Peki size ne oluyor ki, onlara uyup, onların kıyafetlerini giyiyorsunuz? Ölü müsünüz? Düşünce melekelerinizi mi yitirdiniz? Ben inanmıyorum ateistim diyorsanız, size sözüm yok. Benim sözüm inananlara, Allah'a, Muhammed'e, İslam'a inandığınız halde, nedir bu hayatınız, yaşantınızdaki İslam'sızlık? Yeter bacılar, kendinize gelin. Yarın öldüğünüzde ne hesap vereceksiniz hiç düşündünüz mü? “Rabbin kim?” sorusunun cevabını hazırladınız mı? Zannetmeyin ki, Allah'ın Rablığını, yani kanun koyuculuğunu, terbiye ediciliğini kabul etmez, boyun eğmezseniz, kabirde diliniz çözülür. Öyle zannederseniz, kusura bakmayın ama akılsızlık etmiş olursunuz. Allah patatesi bile kabuklu yaratmıştır. Soruyorum, senin etinin patates kadar kıymeti yok mu? Senin kabuğun örtündür. Satılık değilsin, kendine gel. Sen şehid dedelerimin torunu, sen müslüman kadını, sen Hz. Muhammed'in ümmetisin. Şeytan gibi Allah'ın emirlerine başkaldıran değil, Allah'a boyun eğen, emir ve yasaklarını tutan bir mümine olmalısın, kafirlere benzeyemezsin.

Allah (c.c.) hepimize hidayet nasip etsin, diyor, sizleri Allah'a emanet ediyorum. Esselamu aleykum.”

Sohbetten sonra herkes yavaş yavaş dağılırken, İstanbul'dan gelenler ve Selma'nın kaynanası Meryem hanım oturmuş sohbet ediyorlardı. Hatice nine Sevim'den çok hoşlanmıştı. Alah'ım böyle hayalı, edepli bir gelin nasip ettiğin için sana hamdolsun diyordu. Meryem hanımın ise içi burkuluyordu. Bir ara Melek hanım, gelini Sevimle özel konuşmak isteğini belirtti. Hatice nine:

— Melek kızım, çok mahrem değilse burada konuşun.

— Yoo ana, mahrem değil. Anacığım senin dediğin olsun.

Meryem hanım:

— Anneniz mi? Size pek benzemiyor.

— Beyimin annesi, benim de anam. Sevim'e dönerek:

— Evet Sevim kızım, biz düğünü fazla uzatmayacağız. Yalnız, İstanbul'a yeni geleceğin için, ben bizim mahalleden ev tutmak istiyorum. Gerçi Mus'ab'ın yazıhanesine biraz uzak, sen ne dersin?

İkincisi evine özel bir şey istiyor musun? Sevim utanmasına rağmen, cevap vermek zorunda olduğundan başını yere eğerek:

— Evet, evime özel çok özel bir şey istiyorum. Herkes merakla Sevim'in yüzüne bakıyordu, acaba ne isteyecekti. Sevim:

— Sizi istiyorum. Başımdaya annelik yapacak birini istiyorum. Bildiğim kadarı ile, evde kayınbirader yokmuş.

— Yooo, son oğlum Mus'ab. Büyüğü evli ve evi ayrı.

— O halde, madem ki siz de benim bir annemsiniz,

sizin tecrübelerinizden yararlanma fırsatını bana vermelisiniz. Kayınbirader den korunmanın güçlüğü için sormuştum. Hem ben, Hatice ninem'den ayrılmam.

Bu cevap Hatice nineyi ağlatmıştı, ellerini açıp hamdettikten sonra şöyle dedi: “Ey gavurlar duyun, siz baş-keselim derken, sakal kesmişsiniz, daha bir gür geldi.” Odadakiler Hatice ninenin ne demek istediğini anlamamışlardı. Varsın anlamasınlar, Hatice nine ne demek istediğini çok iyi biliyordu.

Suzan da çok etkilenmişti. Kendi babaannesini hatırladı. Annesi ile babasının konuştuklarını geçirdi aklından, annesi:

— Bıktım şu kocakarıdan, görüntüsü bile sinirimi bozuyor.

— Ne yapalım hanımcığım, istersen huzur evine gönderelim.

— Ya dedikodular?

— Eee, tercihini yap.

Bu konuşmayı duyan babaannem, nasıl da ağlamış ve: “Allah'ım tez elden canımı al” diye dua etmişti. Suzan farkında olmadan ağlıyordu.

Bu arada, olan Meryem hanıma olmuştu. Selma'nın kaynana ile oturmayacağını belirttiğini ve zaten Orhan'ın da kabul etmediğini düşündü. Yüreği yandı. Birden, “Ya çok yaşarsan, o zaman halin ne olur” diye düşündü. Farkına varmadan:

— Aman Allah korusun, diye söylendi. Hatice nine:

— Ne oldu? Hanım gelin, neyi Allah korusun?

— Hiiç, hiiiç, korkunç bir şey geldi aklıma da...

Sevim'in nişanının üzerinden bir aya yakın bir zaman geçmişti. Son zamanlarda bir durgunluk vardı Mahmut beyin üzerinde. Sevim ile anası buna bir anlam veremiyorlardı. Ara ara ortalıktan kayboluyor, odasına girip kapısını da kitliyordu. Yine bir akşam vaktiydi, Mahmut Bey yine odasına girmiş, kapıyı kitlemeyi unutmuştu. Sevim merak edip, kapı aralığından baktı. Aman Allah'ım gözlerine inanamadı. Babası namaz

kılıyordu. Koşup annesine müjde verdi. Ana kız sevinçten ne yapacaklarını, nasıl hamd edeceklerini bilemiyorlardı. Allah (c.c.) çok merhametliydi. Yeter ki iste, O, herşeye Kadir'i mutlaktır. Evet Mahmut bey namaza başlamış, fakat nefsi çok zorladığı için, evdekilere çaktırmıyordu. Ana kız da görmemiş gibi hiç çaktırmadılar. Namazdan sonra akşam yemeğine geçtiler. Mahmut Efendi:

— Traş olsam iyi olur, neyse boşver yarın olurum.

— Herif sende yeni bir huy oldu herhalde? Kaç gündür dikkatimi çekti traştan bahsediyorsun, olacaksan ol, ne vurgulayıp duruyorsun.

— Yok be hatun, sen de, hemen nem kapıyorsun. Akşam yattılar, sabah kahvaltıda Mahmut bey yine:

— Kalkıp traş olayım, off, neyse akşama olurum. Amaaan be, ben sakal bıraktım, nedir bu nefisten çektiğim. Çakmayasınız diye, sanki hep benim sakalıma bakıyormuşsunuz gibi bir hisse kapılıyordum, onun için traş olayım deyip duruyordum.

Derin bir ohhh çektikten sonra:

— Off be, rahatladım, dedi. Hep birden gülüştüler.

Diğer tarafta, Orhan akşam eve gelirken, hoşlandığı balıktan alıp gelmişti. Her zaman olduğu gibi, karısıyla birlikte balığı hazırlayıp, yediler. Kızlarıyla oynadılar, Vildan'ı yatırıp, kendileri de yatmak için yatak odasına geçtiler. Gece saat iki sularında, Selma müthiş bir terlemeyle uyandı. Orhan'ı uyandırdı, hemen ambulans çağırıp hastahaneye gittiler, doktor ameliyathaneden çıkarken, Orhan'a:

— Maalesef, üzgünüm, geç kaldık, deyip gitti. Orhan neye uğradığını bilemezken, başında iki tane polis beliriverdi.

— Bizimle karakola kadar geleceksiniz.

— Neden? Bırakınız, benim cenazem var, beni biriyle mi karıştırıyorsunuz?

— Hayır, Orhan değil misiniz?

— Evet, ama ben bir suç işlemedim ki.

— Karınızın ani ölümünden şüphelendik, otopsi yapılana kadar nezarette kalacaksınız.

— Evde kızımı uyurken bırakıp geldim, bu kadar vicdansız olamazsınız?

— Daha fazla konuşursanız aleyhinizde olur.

Orhan telefon edip teyzesine Vildan'ın yanına gitmesini söyledi. Selma, morga götürülürken,

kendisi de nezarete götürülüyordu. Orhan karakolda başını duvarlara vurup: “Bu kadar zalimlik olmaz, nedir bu başıma gelen? Zalimleer bırakın beni” diye feryat ediyordu.

Sabah, nezarete gelen polis memuru, Orhan'a hitaben:

— Gözünüz aydın, temize çıktınız, karınızın karaciğerinde kis patlamış, ölüm nedeni kistin patlaması. Hadi güle güle, gözünüz aydın olsun.

Orhan şok olmuştu, feryat etti:

— Zalimleer, bu kadar hissiyatsız olamazsınız, kızım annesiz, ben kansız kaldım. Bana gelmiş gözünüz aydın diyorsunuz. Nasıl bu kadar zalim obilirsiniz, insanlık bu mu?

Selma gençliğine güvenerek alnını secdeye koymamış, ihtiyarlayınca ibadet etme umudu ile ihtiyarlamadan bu dünyadan göç etmişti. Acaba kabre gelen sorgu meleklerine, “Rabbim kim?” diye sorduklarında,

— Rabbim gençliğim mi? diyecekti.

Öyle ya, insan dünyada iken neyi Rabb ilah edirse, kabirde onu ikrar edecekti. Evet Selma'ya hiç ummadığı bir zamanda davetsiz bir misafir gelmişti, Azrail.

Ertesi gün Selma, öğle namazını müteakiben kasabanın mezarlığına defnedildi. Selma'nın

sevenleri, mezarının üstüne ölüm çiçekleri saçarak ayrıldılar. Selma, ölüm çiçekleri gibi çoktan solmaya başlamıştı. Acaba Sevim'le yaptığı münakaşaları sorgu melekleri ile de yapabiliyor muydu?

Orhan'ın dünyası kararmıştı, inanmıyordu, inanmak istemiyordu. Ama gerçek değişmezdi ki... Kafirler de ahirete inanmıyorlar, ama ahiretin var olduğu gerçeği değişmiyordu ki... Fakaaaaaat, ibret almak mı? Kalbin mühürlü olmaması lazım.

Vildan, o küçücük kalbiyle öksüzlüğünü anlamış, evvelce annesinin iki ayağını bir pabuca sokarken, şimdi durgunlaşmıştı. Her kapı açıldığında adetâ annem gelecekmiş gibi kapıya çakılıp kalıyordu.

Sevim, olayı duyduğunda ablasının ölümünden çok, hakkıyla iman etmeden göç ettiğine üzülmüştü. Kendi kendine mırıldandı:

“Ahh, ne olur şu müslüman geçinenler ve müslü-manlar, Allah'ın emirlerin tutup, teslim olup ve Allah'ın emirlerini duyduklarında ama şu, ama bu nasıl olur vs. gibi itirazları bırakıp, sadece “SEMİ'NA VE ETA'NA” diyebilseler. Yani; Allah'ım, biz sen'in emir ve yasaklarını duyduk ve hemen itaat ettik. İşte o gün güneş doğacak ve

zafer inananların olacaktır. Zira, o davetsiz misafir, herkesi bir gün ziyarete gelecektir.